Micu Serafim

FLORILEGIUM DUHOVNICESC

**

DIN FLORILE DARULUI

„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri; şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Amin."

(Mt. 6,9-13)

Dedic această carte Părintelui meu spiritual, sfântul Dionisie cel Smerit, Exigul, întemeietorul Erei Creştine şi Sfântul cel care a folosit pentru prima dată în scrierile şi traducerile sale termenul de „Florilegium". (Autorul)

Tipărită la Tipigrafia digitală
– ECAS TRADE –
Bucureşti
2009

ISBN 978-973-0-07067-5

MICU SERAFIM

F L O R I L E G I U M
D U H O V N I C E S C

**

DIN FLORILE DARULUI

Editia I

Tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului

† **GALACTION**
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

București
2009

Redactor: Prof. Ecaterina Micu
Grafică copertă: Grigorescu Mihail; Ştefan Pătraşcu
Coperta I: Icoana Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos;
Coperta II: Urători;

Consilieri editoriali de specialitate: - Preot Prof. Univ. Dr. Gheorghe I. Drăgulin
- Preot Dr. Valer Irimia

Tehnoredactare computerizată: - Elisabeta Niculescu, Elena Ilie
- Prof. Ecaterina Micu, Ştefan Pătraşcu

Toate drepturile vor fi rezervate autorului pentru tipărirea acestui „Florilegium duhovnicesc“, lucrarea integrală, cu caracter tematic religios, care însumează 7 volume.

CUVÂNT ÎNAINTE

Cel de-al doi-lea volum al lucrării „Florilegium duhovnicesc“, intitulat sugestiv: „Din florile Darului“ este, aşa cum îi spune şi titlul, o plimbare prin grădina duhovnicească a Sfintei noastre Tradiții Ortodoxe, în timpul căreia aduni câte-o floare din Darul cel bogat al lui Dumnezeu şi faci, în final, un buchet de flori diverse cu miresme şi culori care mai de care mai frumoase. Acest buchet de flori duhovniceşti, pe care îl vei descoperi, îți va bucura sufletul, iubite cititorule, căci va străluci ca un mănunchi de stele, în cartea aceasta pe care-o ții în mână.

Subiectele duhovniceşti abordate de autor, nefiind aşezate sau tratate neapărat, după o logică sistematică, aşa cum îi stă bine unui buchet multicolor, te vor conduce spre înălțătoare bucurii spirituale, începând de la creație şi Sfinții Îngeri, printr-un labirint de teme cu conținut creştin care te vor surprinde plăcut duhovniceşte.

După cum ne-a obişnuit deja din lucrarea „Epopeea Hristică“ şi din primul volum al „Florilegiumului duhovnicesc“, cărțile prof. Micu Serafim sunt un amestec de rugăciuni cu explicații teologice, Texte Biblice şi din Sfinții Părinți ai Bisericii; care conțin de-asemeni şi multă poezie creştină de foarte bună calitate.

Cineva făcea odată, după citirea volumelor din Epopeea Hristică, următoarea remarcă:

„Ca să scrii aşa ceva, înainte de a fi poet creştin, trebuie să fii mai întâi un mare teolog“. Şi pe bună dreptate cititorul a făcut această remarcă, pentru că în toate aceste cărți, precum şi în cea de față, se află multă teologie, tratată, însă, pe înțelesul tuturor.

Paleta cărților teologice este astăzi deosebit de bogată şi de variată, dar ceea ce individualizează aceste două colecții: „Epopeea Hristică“ şi „Florilegium duhovnicesc“, este tocmai accesibilitatea lor, faptul că operele nu sunt scrise într-un limbaj savant, de specialitate şi accesibil doar cunoscătorilor. Sunt scrise de un poet creştin, care a învățat şi-a cercetat totul, dorind să-nțeleagă el mai întâi toate aceste-adevăruri, şi-apoi, transmițându-le şi celorlalți, dar transpuse într-un

limbaj simplu şi direct, care s-ajungă drept la inima şi sufletul cititorului.*

Datorită faptului că aceste cărți îi apropie şi-i familiarizează pe cititori cu Textul Biblic, m-am surprins de multe ori recomandându-le credincioşilor, dornici să cunoască mai multe lucruri despre dreapta credință, cu conştiința că, prin ele, oamenii vor pătrunde mai direct şi mai rapid la învățăturile înalte şi ziditoare de suflet. Dar cel care va citi toate cărțile „Epopeei Hristice“ şi ale „Florilegiumului duhovnicesc“, cu siguranță că îşi va construi mai repede o bază, o temelie, după care mai târziu ar putea continua studiul, aprofundând Textele Filocalice şi operele Sfinților Părinți, pe care acum cu siguranță că mai de grabă le va înțelege.

Eşti invitat, aşadar, iubite cititorule, la o plimbare duhovnicească prin grădina cu flori ale Cuvântului, din lucrarea creştină a prof. Micu Serafim, „Florilegium duhovnicesc“, ca să culegi cât mai multe din florile Darului lui Dumnezeu, care, cu generozitate ni se oferă.

12.04.2010 Pr. Dr. Valer Irimia
În Săptămâna Luminată

---

* De remarcat şi faptul că în locurile în care s-au folosit termeni şi expresii de specialitate, pentru a fi totul clar, acestea au fost, de fiecare dată, explicate în subsolul paginilor.

Rugăciune

Uşa milostivirii deschide-ne-o nouă, binecuvântată şi Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, căci tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Geneza

În înțelepciunea Sa dumnezeiască, Bunul Dumnezeu a creat trei feluri de ființe, care populează lumea nevăzută şi cea văzută: mai întâi îngerii, apoi vieţuitoarele cele necuvântătoare, care să umple pământul şi-apoi, omul cel zidit după chipul şi-asemănarea lui Dumnezeu.

Mai întâi de toate Dumnezeu a zidit lumea cea nevăzută, cerurile toate cu Îngerii şi toate puterile cele cereşti. El a zidit mai apoi numai cu cuvântul şi lumea cea materială, cerul cel material împreună cu pământul, aerul, apa şi focul. Apoi, a umplut pământul, văzduhul şi apele cu felurite vieţuitoare cu trup material, pe care le-a zidit tot cu cuvântul şi care sunt extrem de multe şi diferite.

Vieţuitoarele au trupuri şi suflare de viață, dar nu au suflet, conştiință şi discernământ şi viaţa lor rămâne închisă doar în acest spațiu al materiei căci ele au fost create doar ca să-l slujească pe om.

La-ncheierea misiunii Sale de Creator, Dumnezeu a-ncununat această zidire cu cea mai desăvârşită creaţie a Sa la care a contribuit şi a participat în mod direct şi activ Sfânta Treime. Atunci a fost creat omul, după chipul şi-asemănarea lui Dumnezeu, luând lut, din care l-a modelat pe el; apoi, a suflat asupră-i suflare de viață şi Domnul i-a dat omului şi suflet. Sufletul omului este acea scânteie şi suflare dumnezeiască.

Viaţa omului se desfăşoară în două spații: Odată în cel lumesc şi material ce se manifestă în prima parte a vieţii sale, numită şi viaţa în trup material, viaţa cea pământească, trăită în lumea „celor văzute“. Apoi, după trecerea de pragul morții, sufletul omului va intra în viaţa cea veşnică „a tuturor celor nevăzute“ pentru că Dumnezeu a creat sufletul omului, ca să fie nemuritor.

LA FACEREA LUMII

În haos fără de sfârşit
nici timpul nu-şi aflase locul,
Doar bezna se zbătea-n neant,
trezindu-se-n hotar ce moare.

Eternitatea fără lut
uitase să-şi comprime focul.
Era pe când nu s-a mai spus,
când Domnul a-nceput lucrare.

Şi a suflat Stăpânul Duh
în bezna fără de hotare
Şi cerul a făcut sublim
şi ridicat deasupra-n spații.
Apoi, cu brațul suflecat,
a tot privit lucrarea mare
Şi-ntr-o clipită a zidit
pământ sub cer cu constelații.

Dar gol era pământul sterp
şi întuneric peste lacuri.
Doar Duhul se plimba pe el,
când Domnul Îşi privea zidirea.
Şi Pasul Sfânt Se adâncea,
în ape cu albastre focuri
Şi marea tainică privea
cum Domnul i-aducea Iubirea.

Să fie bine pe pământ
şi-n zarea lui lumină mare!
Să fie soare şi natura
să înflorească fericită.
Aşa a vrut Stăpânul vieții,
Iubirea fără de hotare
Şi zorii zilei coborâră
cu şoapta bine potrivită.

Şi ape, strânse pe sub cer,
se adunaseră-ntr-o parte,
Lăsând pământul dezvelit
şi ape adunate-n ochiuri.
Căldura cerului Şi-a dat
puterea, braț fără de moarte,
Şi lutul gol a înviat
cu flori în fericite jocuri.

Şi a fost bine pe pământ,
luminători de foc pe ceruri

Şi sori scânteietori de pace
și stele, răsucite gânduri.
Cuvântul Domnului a pus
hotar de viață peste geruri;
S-au răspândit cu duh de viață
viețuitoare-n patru vânturi.

Şi păsări au zburat în aer,
țâșnind din apele curate
Şi vietăți au prins să umble
cu toate de-au umplut pământul
Şi vânturi calde, despletite,
purtau semințele pe spate;
Păduri se înălțau, la oaste,
sădite numai cu cuvântul.

El, Domnul, cu puterea toată
a ridicat toată zidirea.
Apoi, S-a odihnit cu palma
în lutul moale rezemată.
Era lumină pe deasupra,
arzând şi înviind Iubirea
Şi fericit zâmbea Stăpânul,
simțindu-Şi mâna sărutată. 1.03.2005

Despre evoluție

Dumnezeu aşteaptă înmulțirea acestor „talanți“ spirituali pe care ni i-a împrumutat pe parcursul vieții noastre, şi evoluția omului pe plan spiritual, prin adăugarea de noi valențe ce se vor transmite moştenire şi generațiilor viitoare. Aşa cum ne străduim pe plan material să lăsăm urmaşilor noştri ceva, tot aşa trebuie să ne străduim să-nmulțim talantul spiritual şi să evoluăm, împingându-ne neamul pe o treaptă spirituală mai sus. Să punem în lucrare talantul acesta, ce ni s-a dat în păstrare, pe parcursul vieții noastre, acest dar minunat de la Domnul, căci oprindu-i lucrarea, oprim de fapt evoluția noastră spirituală şi ne refuzăm singuri şansa la mântuire.

Oamenii cu o moştenire genetică şi spirituală mai mare sunt înzestrați de Dumnezeu cu mai mulți talanți pentru că aceştia au toate resursele necesare înmulțirii lor. Aceştia sunt scriitorii, poeții, pictorii, inventatorii, sfinții. De la aceştia Dumnezeu cere şi aşteaptă mult.

Cei care primesc de la Dumnezeu mai puțin sunt cei cu un bagaj genetic şi spiritual mai sărac, de la care Dumnezeu nu aşteaptă

lucruri extraordinare. Şi prin aceştia evoluţia spirituală a omului face-un pas înainte, dacă ei îşi pun talanţii-n lucrare. Aceşti oameni simpli, despre care v-am vorbit, îşi văd în general de viaţa lor, în ritmul lor biologic de existenţă măruntă şi îşi trăiesc această viaţă anonimă, în armonie cu rânduielile sfintei tradiţii, pe care le-a apucat neamul lor şi pe care şi-aceştia le consideră drepte.

Mai sunt şi oamenii aceia, care-au primit spre păstrare un singur talant; şi cu-aceştia a ştiut Dumnezeu ce face. Ei sunt mult prea săraci genetic şi spiritual pentru a putea duce mai mult. Unii se străduiesc săracii să facă ceva şi Dumnezeu vede şi apreciază strădania lor, dar nu despre aceştia, care-au pus în lucrare talantul ni se vorbeşte ci despre leneşul păcătos, care-a oprit lucrarea şi şi-a îngropat darul.

ZIDITORUL

Te simţeam, venind prin spaţii,
Doamne, cu puterea vieţii
Şi în piept urcase Duhul,
ca o inimă de stea.
Apele desfăşurate,
aripi ale dimineţii,
Tot curgeau desferecate
chiar lângă urechea mea.

.

Mângâiam cu ochii minţii
valul nesfârşit de apă
Şi priveam botezul vieţii,
ca o flacără vuind.
Din înaltul, fără spaţii,
Orologiul, fără vreme,
Cetţurile le destramă,
cu privirea de argint.

Se părea că Ziditorul
respira-n celeste focuri
Şi, cu degetul de fulger,
despica cerescul zid.
Şi perdele lungi de ape,
ridicate din adâncuri,
Despărţeau cerul de valuri,
cu fereşti ce se deschid.

Era ziua de pe urmă,
sau creația Divină
Repeta acele ținuturi
cu reflexe de onix?
Soarele și-amestecase
raza-n bulgării de tină.
Cu privirea peste umăr,
devenise rece, fix.

Își strigau eternitatea
apele-n veșmânt de seară,
Peste pânza alburie,
despicată pentru zbor
Și pădurile de sălcii,
în cascadă milenară,
Rezemau în plete vântul
cu dumnezeiescul dor.

Păsările-n prag de seară,
purpurii și delicate,
Cârduri lungi de ciocuri albe,
suliți, răsucite-n vânt,
Coborau cu zborul moale
zidurile de cetate
Și-orizontul cel de aur
se-odihnea cu Duhul Sfânt.

Fața apei, încrețită,
tot aleargă și aleargă,
Să-ntâlnească peste vreme,
spiritele altui veac.
Aburi lungi și cețuri albe
se ridică-n cer, să șteargă
Semnele vremelniciei,
cu puterea lor de leac.

Pacea îmi sfințise duhul,
cu tăcerea ei cea sfântă,
Și în aerul lumină,
drum subțire ca un fum,
Doamne, Tu respiri în mine
și în vântul, care cântă.

Ochiul Tău adună-n aer
sufletu-mi, să Te respir. 24-26.02.1999

De la moarte la Înviere şi de la Eva la Sfânta Fecioară Maria

Eva, maica neamului omenesc, şi primul om, Adam, au căzut în păcat din cauza mândriei şi a lăcomiei şi pentru neascultarea lor, au fost izgoniți din Rai şi pedepsiți cu moarte.

Şi, iată, cum s-au petrecut lucrurile:

În Rai, erau doi pomi minunați: pomul vieții şi pomul cunoaşterii binelui şi-al răului.

Pomul vieții era păzit cu străjnicie de îngerii cei cu săbii de foc, încât nimeni nu putea să se apropie de el. De fapt, Dumnezeu nici nu le-a spus protopărinților noştri de existența în Rai a unui asemenea pom. Lor li s-a spus doar despre pomul cunoaşterii binelui şi al răului şi li s-a interzis să mănânce din el. Soarta primilor oameni şi statutul lor în Rai depindea de liberul lor arbitru, libertate care doar lor li s-a dat. Acum rămânea ca să li se-ncerce loialitatea, ascultarea necondiționată şi dragostea lor față de Unul Dumnezeu, Tatăl cel Ceresc, ziditorul lor. De aceea, Domnul S-a îndepărtat de ei câtăva vreme, lăsându-le libertatea totală ca ei, cu proprie voință, să facă voia Lui şi să-şi pună firea slabă, omenească, în continuare sub protecție divină. Bunul Dumnezeu ştia dinainte ce se va întâmpla, dar a vrut să verifice dacă este iubit şi dacă oamenii prețuiesc toate privilegiile şi darurile ce li s-au dat.

Dumnezeu ştia şi faptul că firea slabă, omenească, va cădea în fața strălucitoarei şi ademenitoarei ispite, oferită de diavol. De aceea le-a ascuns şi existența pomului vieții, pentru ca păcatul, în lume, să nu devină veşnic şi nemuritor. Bunul Dumnezeu mai ştia că, dacă ei ar fi gustat şi din cel de-al doilea pom, inima lor s-ar fi împietrit definitiv, încât păcatul şi moartea neamului omenesc ar fi devenit de neşters, veşnice şi ireversibile.

Astfel, gustând doar dintr-un singur pom, primilor oameni le-a rămas posibilitatea de a se pocăi şi de a fi salvați, peste milenii, de o altă Evă şi de un Alt Adam, ce se vor naşte de la Bunul Dumnezeu, prin urmaşii lor.

Părintele Ilie Cleopa ne vorbeşte despre Maica Domnului, noua Evă, ca despre: „o persoană aleasă de Sfânta Treime, din toate popoarele pământului, ca cea mai curată şi mai sfântă Fecioară, din neam arhieresc şi împărătesc; din neamul lui Aaron, după mama (Sfânta Ana) şi din neamul lui David, după tatăl (Sfântul Ioachim); aleasă din două seminții de frunte, după trup, iar după Duh, aleasă, ca

să slujească la mântuirea neamului omenesc.“/1.

Cumplit şi întreit a fost păcatul primilor oameni şi neiertată mii de ani a fost fapta şi alegerea lor; tardivă căinţa şi cumplită lipsa darurilor lui Dumnezeu, care s-au luat de la faţa lor, dar, pentru cei păcătoşi, despărţirea de Dumnezeu a devenit cea mai chinuitoare pedeapsă.

Părintele Ilie Cleopa ne arată în cuvinte sugestive care a fost starea de spirit a primilor oameni care au păcătuit, apoi enumeră şi câteva date aproximative referitoare la anii de pocăimţă care au trecut.

„Au plâns Adam şi Eva la poarta Raiului o sută de ani. Au plâns la poarta Raiului, doar s-ar milostivi Dumnezeu să-i bage înapoi, în Rai. Şi a venit Arhanghelul Uriil din cer şi i-a zis lui Adam: <<Nu mai plângeţi, Adam şi Eva, luaţi-vă şi vă cunoaşteţi, să naşteţi copii, întru sudoarea feţei voastre să vă câştigaţi pâinea!>>“/2.

Blestemaţi de Dumnezeu, primii oameni, şi-au pierdut, prin păcat, curăţia şi inocenţa, şi au fost aruncaţi, dincolo de porţile Raiului, luându-li-se trupurile cele duhovniceşti şi nestricăcioase. Pentru ei, întreaga natură a devenit vrăşmaşă şi neprielnică, pământul devenind loc de ispăşire al păcatului lor.

„Adam şi Eva trăiseră în feciorie în Rai, timp de şapte sute de ani şi nu ştiau că sunt femeie şi bărbat. Erau ca şi copiii mici, pe care, dacă-i pui unul lângă altul, se joacă împreună şi nu se ruşinează, căci pe ei îi acoperă nevinovăţia. Aşa erau în Rai Adam şi Eva... Apoi, au stat o sută de ani la poarta Raiului şi nu s–au împreunat, tot crezând că Dumnezeu îi va băga din nou în Rai... (dar ei se înşelau, căci nimic spurcat nu poate să stea în preajma lui Dumnezeu)

Şi le-a zis Arhanghelul Uriil: <<Mai sunt 5508 ani, până va veni Mesia, un Fiu Care Se va naşte dintr-o Fecioară preasfântă, fără de sămânţă bărbătească. Atunci veţi intra înapoi, în Rai!>>“/3.

Iată acum, cum glăsuieşte pocăinţa târzie a lui Adam:

ADAM *

Stăpânul mă zidise cu iubire
şi mai puternic, chiar, decât o stâncă;
Eram ferit de noapte şi durere,
cu sânge cald mă alergam prin vine,

---

1. „Ne vorbeşte Părintele Cleopa“, vol. 9, Ed. Episc. Romanului 1999;
2-3 Idem.

* Poeziile din acest capitol sunt selectate, pentru exemplificare, din vol.1 al „Epopeei Hristice“: „Imagini Biblice ale Vechiului Testament“.

În mine Duhul Sfânt lucra o Taină
şi-o pace se-odihnea în mine-adâncă;
Simțeam că mă iubeşte Veşnicia
şi mă mai vrea, nevrednicul de mine. *

Dar am păcătuit, pierzând iubirea.
Edenul m-a scuipat în noapte-afară.
Sunt vierme, întinat de neputințe
şi fluture gonit din crisalidă.
Pământul m-a primit cu vrăşmăşie
şi m-a purtat pe piept, ca pe-o povară
Şi-asemuit cu şarpele fățarnic,
am fost privit de cer ca o aspidă.

Pe-un colț de stâncă, răsucit în aer,
sunt ispitit, de şarpele ruşinii
Dar Domnul meu, veghind cu Crucea-n mână,
mă-ndepărtează de pârâte fapte.
Aş vrea să fiu iertat de neputințe,
să urc şi eu pe treptele luminii,
Dar încă sunt nevrednic de iubire
şi trupul meu mă-npinge către noapte.

Îmi răstignesc încet, arzând pe Cruce **
toată durerea mea rămas-afară;
Păcatele mă sorb nelegiuite
şi mă rănesc cu colțul lor fierbinte.
Sărac şi lepădat de neiubire
sunt pentru veşnicie o povară.
Primeşte-mi rugăciunile de seară,
aduse la piciorul tău, Părinte! 8.01.1999

Adam şi Eva au descoperit şarpelui tainele Raiului şi ale lui Dumnezeu, comentând cu vrăşmaşul porunca ce li s-a dat. Ei, în loc să asculte de Dumnezeu, şi-au plecat urechea la ispitele diavolului, mândrindu-se şi voind să devină aidoma cu Dumnezeu.

---

* Orice om, căzut în păcat, este un Adam, condamnat la durere, suferință şi moarte.

**Păcatul înseamnă suferință şi moarte. Te ademeneşte cu plăcere şi strălucire şi se transformă iute într-o durere de nesuportat. Mântuitorul a luat pe Cruce, până la sfârşitul veacurilor, păcatele noastre şi ne-a scăpat de suferință, pătimind El pentru noi. Să ne ferim de păcat, căci putem să-L răstignim mereu pe Iisus, repetând păcatul.

Domnul, Care este bun, i-ar fi iertat, dacă ei şi-ar fi recunoscut vina şi s-ar fi pocăit. Dar ei au dat vina unul pe altul şi apoi pe şarpe. Pentru semeţia şi nesupunerea lor, primii oameni şi-au modificat, prin păcat, destinele, întinându-şi sufletele. Practic ei au murit sufleteşte pentru Împărăţia Cerurilor, timp de peste cinci mii de ani, până când a venit Fiul lui Dumnezeu şi i-a mântuit, arzând pe Cruce păcatul lor şi deschizând porţile Împărăţiei Cerurilor, pentru ei şi pentru întreg neamul omenesc. (Toate semințiile pământului au stat în iad, timp de 5508 ani, până la Hristos, plătind vechiul păcat)

După o vreme de la izgonirea lor din Rai, Adam şi Eva s-au înmulţit şi au făcut timp de şapte sute de ani, cincizeci de perechi de copii. Dar copiii lor înmulţindu-se şi ei, la rândul lor, deveneau din ce în ce mai păcătoşi.

Atunci, a gândit Adam aşa: „Pe mine Dumnezeu m-a dat afară din Rai, pentru că am călcat porunca; apoi, am plâns o sută de ani la poarta Raiului, dar aceştia ce vor pătimi?“ /4.

Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva şi i-a dat canoane grele pentru neascultare:

„Voi înmulţi mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni.“ /5.

Sfântul Apostol Pavel vorbeşte despre femeie astfel:

„Şi ea se va mântui prin naştere de fii.“ /6.

Domnul face pentru noi tot ceea ce e mai bun, dar, de multe ori, noi nu-I înţelegem voia şi căutăm voia noastră, sau înţelegem, dar nu ne supunem Lui. Numai supunerea totală voii Lui ne va face liberi, căci Domnul ştie mai dinainte de ce are nevoie fiecare.

Depinde foarte mult viaţa noastră de stăpânul pe care ni-l vom alege, căci totul în viaţă se plăteşte şi vrăşmaşul nimic nu-ţi dă, fără să ceară sufletul tău în schimb.

Domnul spune: „Cere şi ţi se va da“, ca să-L recunoşti pe El ca Stăpân. În timp ce vrăşmaşul te ispiteşte cu vicleşug, cu cele mai atrăgătoare ispite şi ţi le oferă, fără măcar să le ceri. Cu o mână îţi dă, în timp ce cu cealaltă îţi ia tot ceea ce ai mai bun: îţi ia viaţa, sufletul şi toată dragostea lui Dumnezeu.

Dumnezeu îţi dă totul şi nu-ţi cere nimic în schimb, decât să faci voia Lui şi să crezi în El, iubindu-L mai presus decât orice „...crede şi te vei mântui!“ spune El. Credinţa şi adevărul îi face pe oameni din robi, oameni liberi. Crezând în Iisus, “...veţi cunoaşte

---

4. „Ne vorbeşte Părintele Cleopa“, vol. 2, Ed Episcopiei Romanului şi Huşilor 1995.
5. Fc. 3,16;
6. Ep. I Cor.;

adevărul, iar adevărulvă va face liberi.“ /7.

Ascultarea şi supunerea faţă de Domnul sunt necondiţionate şi fără rezerve. Numai tăierea voii noastre şi supunerea totală ne va face liberi. Abandonarea căilor lui Dumnezeu prin nesupunere şi călcarea de poruncă, nu aduce decât lacrimi, suferinţă şi moarte. De aceea, cel mai bun şi cel mai avantajos drum ales şi care are întodeauna finalitate ziditoare, este, pentru noi, drumul pe care ni l-a ales Dumnezeu.

Minunată a fost viaţa primilor oameni, în Rai şi de multe suferinţe şi lipsuri i-a scutit, acolo, Dumnezeu.

Singura fiinţă omenească curată, ce s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu, a fost o altă Evă, Fecioara Maria. Fiind cea mai desăvârşită, de aceea a fost aleasă Fecioara, ca să Se sălăşluiască în ea Duhul Sfânt şi să-şi găsească Mântuitorul, în palatul unui trup curat, timp de nouă luni, mândru sălaş.

Şi primii oameni, acolo, în Rai, dacă ar fi ascultat de Domnul, ar fi avut parte de lumina şi Slava lui Dumnezeu, Care S-ar fi sălăşluit cu Duhul în ei. Atunci, ei s-ar fi înmulţit pe altă cale decât cea întru păcate, pe o cale mai presus de fire şi ar fi fost scutiţi de durere, lacrimi şi suferinţă.

Eva şi-ar fi născut copiii ei în chip minunat, precum Fecioara Maria, rămânând fecioară, neatinsă de bărbat şi ar fi fost ajutorul lui Adam în viaţa cea veşnică.

Mare era planul lui Dumnezeu, căci primii oameni nu au fost făcuţi să rămână unici şi singuri. Domnul voia să populeze cu fiinţe raţionale imensa Sa grădină, cu oameni smeriţi, după chipul şi asemănarea Sa.

După păcat, Duhul Sfânt, însă, nu a mai putut să se sălăşluiască în primii oameni şi, întinaţi, ei au trebuit să părăsească Raiul, căci nimic necurat nu poate atinge lumina şi puritatea Raiului.

Eva, cea pângărită de şarpe, a fost blestemată de Dumnezeu să se supună bărbatului ei, pe care l-a târât în păcat, şi acesta s-o stăpânească şi în dureri să nască pruncii ei.

Mare păcat a fost că ea n-a ascultat atunci de Dumnezeu. Dacă Eva s-ar fi supus voii Lui, ar fi găsit Bunul Dumnezeu o altă modalitate de înmulţire pentru neamul omenesc şi pentru desăvârşirea creaţiei.

Cu darul discernământului, primit încă de la începutul zidirii, omul a decis şi şi-a determinat singur căderea. Şarpele a fost numai instrumentul ce oferea, prin oferta sa ispititoare şi o altă alternativă de viaţă, decât cea care li s-a oferit pân-atunci.

Spre deosebire de diavol, omul, însă, este vinovat numai pe

---

7. Ioan 8,32;

jumătate, căci el nu cunoştea încă binele şi răul ca să ştie să se ferească de rău şi tot ceea ce primise el în dar de la Dumnezeu până atunci, era lucru bun.

Rodul oprit, amăgirea, e mereu îmbrăcată într-o haină atrăgătoare, ca să te facă să optezi pentru el şi chiar să-l doreşti. Numai ascultarea te poate face să discerni şi să alegi drumul cel bun şi plăcut lui Dumnezeu. Cei neascultători, care pun voia lor mai presus decât darul lui Dumnezeu, sunt uşor ademeniți de vrăşmaş, pe drumul pierzării, căci ei fac alegerea cea mai păguboasă. Odată porniți pe drumul cel rău, victimele celui rău văd, până la urmă, că au fost înşelate. Înfățişarea atrăgătoare a ispitei, ca fumul, dispare şi omul amăgit vede cu înfricoşare, cum aceasta se preface în durere şi suferință.

De aceea diavolul a fost pedepsit ireversibil, pentru că neascultarea, trufia şi răutatea au fost voia lui proprie, pe când omul cel slab, care nu ştia să discearnă şi care nu cunoscuse încă răutatea, a fost amăgit şi pervertit de diavolul, tatăl tuturor răutăților.

Păcatul, durerea, suferința şi moartea nu au fost creații ale lui Dumnezeu, ele sunt plată, consecință şi urmare a păcatului, pentru care diavolul de la cădere şi în vecie o să pătimească.

O să se chinuiască în veci diavolul pentru că el nu poate să se smerească şi să se supună voii lui Dumnezeu şi patimile sale, răutatea şi toată mulțimea păcatelor le-a transmis şi neamului omenesc, ca să fie spre pierzania lui.

Omul, prin nesupunere, se acoperă cu toată răutatea şi ajunge aidoma diavolului, e pedepsit la fel ca el şi decade din toate privilegiile ce le are un rob al lui Dumnezeu.

Dacă omul a pierdut, odată cu păcatul originar, Raiul cel pământesc, acum şi raiul şi iadul se află în inima omului. Transfigurarea lui prin smerenie sau păcat îl face trăitor al Raiului sau al iadului, încă de aici, de pe pământ. Omul singur îşi alege calea, modul de viețuire şi locul unde-şi va petrece viața veşnică, atunci când va fi eliberat de trup.

La căderea Evei şi a lui Adam au contribuit două mari patimi, stricătoare de suflet: mândria, care a dus la neascultare şi nesupunere, şi lăcomia pântecelui, care a făcut să nu se respecte postul şi să se guste, totuşi, din fructul oprit.

Aceste patimi, mai ‘nainte, primii oameni nu le-aveau. Păcatele au fost inoculate, cu răutate, de şarpe, căci acesta le-a speculat oamenilor inocența şi curiozitatea lor. Ei au fost ademeniți cu nişte neadevăruri atrăgătoare. Li s-a spus că, dacă vor mânca din fructul oprit, vor fi asemenea lui Dumnezeu, Cel Care Îşi păstrează numai pentru El roadele.

Mult i-a ferit Dumnezeu pe oameni de toată răutatea, căci El nu a dorit să fie întinată creația Sa cea mai desăvârşită, cu alternativa răului, creată de diavol. El a luptat, împreună cu îngerii Lui, ca păcatul să moară şi să nu devină veşnic.

Dumnezeu i-a ocrotit pe oameni de suferință şi de contactul cu diavolul. De aceea le-a înterzis El să mănânce din rodul acelui pom şi prin această simplă poruncă, le-a încercat şi dragostea, loialitatea şi recunoştința.

Prin călcarea de poruncă, primii oameni s-au făcut nevrednici de darurile şi dragostea lui Dumnezeu şi atunci, toate darurile au fost luate. Oamenii au devenit de atunci proprii lor stăpâni, numai trupuri şi patimi.

Inițial, omul a fost cea mai perfectă creație a lui Dumnezeu, zidire, pe care mult a iubit-o şi la care a participat cu întreaga Sfântă Treime. Îngerii cei căzuți, plini de învidie, au viciat această creație, pentru ca Domnul să-i pedepsească pe oameni la fel ca pe ei şi să le interzică definitiv accesul în Împărăția Cerurilor.

Vrăşmaşul n-a suportat nici ideea că omul s-ar fi putut înmulți, în mod minunat, precum îngerii lui Dumnezeu şi i-ar fi putut lua locul în cer, populând Raiul cu pace şi fericire cu un număr de suflete egal cu cel al îngerilor căzuți. Omul trebuia cu orice preț scos din Rai, din preajma lui Dumnezeu şi trebuia să cadă definitiv din toate privilegiile cele minunate. Vrăşmaşul şi-a făcut planuri de nimicire, însă la un singur lucru nu s-a gândit, că Dumnezeu îi iubeşte pe oameni, oricum ar arăta ei şi nu-i va lăsa să piară definitiv şi va lupta până în ultima clipă, pentru fiecare suflet aflat în dificultate.

Indiferent cât de jos a căzut omul, scânteia divină se păstrează, închisă într-un ungher al sufletului său, căci Sfânta Treime l-a creat pe om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Această scânteie divină nu va muri niciodată şi chipul lui Dumnezeu va rămâne întipărit în sufletul omenesc pe vecie, indiferent cât de vătămat va fi sufletul.

După peste 5000 ani de moarte fizică şi spirituală, omul a fost răscumpărat de Dumnezeu, prin Noul Adam, Fiul lui Dumnezeu şi prin noua Evă, Fecioara Maria, care au făcut posibil accesul la Rai, deschizând pentru sufletul omenesc, din nou, porțile Împărăția Cerurilor.

Acum, sufletele omeneşti, smerite şi pocăite, urcă la Rai, populând cerul, scăpate din robia diavolului, în timp ce acesta priveşte neputincios la restaurarea creației.

Domnul ne-a dat acum, prin Iisus, Fiul Său, toate mijloacele necesare pentru mântuire; ne-a dat Sfintele Taine, şi numai cine nu vrea, nu merge la Rai. (De fapt sufletele ticăloşite ale păcătoşilor şi devenite aidoma demonilor nici nu s-ar simți bine în Împărăție.

Cu forța, dacă ar fi luate acolo, s-ar simți ca-ntr-o carceră şi cu voia lor, tot iadul l-ar alege, penntru viețuire.

Deci, slăbiciunile omeneşti, vulnerabile în fața vicleniilor diavolului, au fost cele ale trupului, plin de pofte şi neputințe; a mai fost la început şi neştiința, necunoaşterea existenței alternativei răului, naivitatea şi încrederea copilărească. /8.

„Astfel, harul şi arvuna mântuirii, au rămas în om (şi după păcatul originar), pentru că omul în trup pământesc a greşit din neştiință (fiind chinuit de poftele trupului).

Numai celui ce se leapădă de Dumnezeu, i se ia harul Duhului Sfânt, dar şi acesta este primit prin pocăință (dacă omul îşi recunoaşte greşeala şi se întoarce la Dumnezeu).

Atunci, cel ce greşeşte din neştiință, păstrează harul lui Dumnezeu (Însă sufletul lui rămâne marcat cu răni şi cicatrice, ca un răboj) căci harul e sufocat şi ascuns, atunci când e acoperit de păcate.“/9.

Iată, ce alternative de viețuire au adus cele două Eve, cele mai importante femei ale neamului omenesc.

„Iată şi pentru care pricină, femeia lui Adam s-a numit Eva, adică viață iar nu moarte, pentru că ea nu a căzut total ca diavolul şi apoi, pentru că prin a doua Evă, adică Maica Domnului, se va izbăvi neamul omenesc...“ se va împăca omul cu Dumnezeu, se va omorî moartea şi omul va avea din nou acces, după cinci mii de ani, la Împărăția Cerurilor. /10.

ADAM ŞI EVA

Deşi înseamnă „viață“ Eva,
prin ea, s-a zămislit păcatul *
Şi moartea şi-a zidit sălaşul
în Paradis, în spațiul veşnic.
Apoi, la poarta-mpărăției,
silit, şi-a strămutat regatul
Şi-a înghițit în întuneric
lumina flăcării din sfeşnic. **

---

8. Omul, deşi avea discernământ, nu cunoştea alternativa răului; pentru el toate erau bune, căci, până atunci, numai bune primise de la Dumnezeu.

9.„Ne vorbeşte Părintele Cleopa“- vol. 4, Ed. Episcopiei Romanului şi Huşilor 1996

10. Idem.

* Aici este vorba de păcatul omenesc, iar creatorul şi tatăl păcatului este diavolul.

** Adam şi Eva, păcătuind, au murit sufleteşte pentru Rai, întunecând harul divin.

De ce Adam numit-ai „Viață“
pe cea care-a adus pieirea
Şi a schimbat destinul păcii
în veşnicul război cu trupul?
Ce gând curat şi ce pornire
aveai, când te smerea iubirea,
Când şarpele te pregătise,
să-ți lepezi părul, precum lupul?

Femeie, dacă mintea-ngustă
şi inima ți-au fost de gumă,
Doar pântecele te mai scapă
de judecată şi de fapte.
Din trupul tău țâşneşte viață
şi-atâtea capete de humă
Coboară-n carnea ferecată,
care se leapădă de noapte.*

Şi-acum, gonită din lumina
din Paradis, mai stai la poartă
Şi-aştepți, prin spații de lumină,
să mai zăreşti poteca milei.
Pietrificat e haru-n tine
şi mintea ta priveşte moartă,
La palmele nelegiuite,
ce curg pe inima argilei.

Eşti maica celor vii cu trupul
şi strănepoata ta-i Fecioară.
Când tu murit-ai sufletește,
din tine altă Evă naşte
Şi-un alt Adam, venit din ceruri
coboară pentru-a doua oară
Şi, ridicând cu el păcatul,
va duce moartea, ca pe-o moaşte.

Noul Adam, Hristos, va rupe
zăgazurile veşniciei
Şi, țintuind pe Cruce moartea,
va coborâ în noi lumina.

---

* Eva naşte pe Abel, Cain şi Set, apoi, după moartea lui Abel, ea a mai dat naştere la alte 50 de perechi de gemeni.

Şi lemnu-acela sfânt va rupe,
din suflet, lacătul robiei
Şi rugăciunea ascultării
va face albă toată vina. 12.10.1998

Despre Sfinţi

Un preacucernic, sfinţit şi venerabil Părinte, în „Cuvântul său către credincioşi“ din Duminica Tuturor Sfinţilor, spunea, comentând un sublim fragment din „Omilia“ „Sfinţii lui Dumnezeu“ a Sfântului Ioan Gură de Aur:

„Dumnezeu a creat atâtea minunăţii pe lume, splendori ale zidirii Sale, pe care le vedeţi în jur şi dumneavoastră, iubiţi credincioşi. În relieful acesta fizic material, prin crăpăturile pământului au trăit şi s-au rugat pentru noi Sfinţii şi rugăciunile lor s-au unit în Sfânta Biserică cu rugăciunile noastre: <<Acum Sfinţii strălucesc ca stelele pe cerul înstelat al Bisericii noastre şi nici nu puteţi să vă imaginaţi cât de plin de stele e cerul acesta>> /1.

Sfinţii se roagă acum împreună cu noi în Sfânta Biserică şi rugăciunile lor se unesc continuu cu cele ale noastre. Există o rugăciune în Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare care se rosteşte de zece ori pe an şi care ne vesteşte despre aceşti Sfinţi. Această rugăciune se rosteşte în taină, de către Sfinţiţii Părinţi care se roagă-n Altar, îngenunchiind cu evlavie. Amintim aici un fragment din acea rugăciune care se referă la acei Sfinţi, neaflaţi de nimeni şi de care ştie numai Bunul Dumnezeu, care s-au săvârşit din viaţă-ngerească, rugându-se pentru noi în pustie sau prin crăpăturile pământului:

<<..Adu-Ţi aminte, Doamne, de cei din pustie şi din munţi şi din peşteri şi din crăpăturile Pământului.

Adu-Ţi aminte, Doamne, de cei ce întru feciorie, întru evlavie, întru înfrânare şi întru viaţă cinstită petrec... Şi pe cei ce nu i-am pomenit, din neştiinţă sau uitare, sau pentru mulţimea numelor, Tu Însuţi, îi pomeneşti, Dumnezeule. Cela ce ştii vârsta şi numirea fiecăruia, Cela ce ştii pe fiecare din pântecele maicii lui...>>“ /2.

Acesta este un fragment din „Rugăciunea de cerere a Sfântului Vasile cel Mare“, comentat de Părintele Vicar Constantin Pârvu. Părintele, vorbindu-le credincioşilor despre Sfinţii Părinţi, dădea drept mărturie jertfa şi multa nevoinţă şi rugăciune a acestora. Şi citând despre ei din „Omiliile“ Sfântului Ioan Gură de Aur, Părintele reproducea în faţa credincioşilor şi fragmente referitoare la Sfinţi din

---

1. Sfântul Ioan Gură de Aur: „Omilii şi cuvântări“ din ciclul „Părinţii pustiei“;

2. Fragment din „Predică la Duminica Tuturor Sfinților“
rugăciunea de cerere care se spune-n taină la „Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare.“

TOȚI SFINȚII

„Toți cei ce trăiesc, nădăjduind în Dumnezeu, sunt ridicați spre El şi sunt luminați cu strălucirea luminii veşnice, iar când sufletul lor se desparte de trup, zboară cu îngerii spre slavă, ca dintr-o țară străină.“ (Sfântul Calinic de la Cernica)

Păşesc sfios în Casa Sfântă
unde se roagă blânda minte
Şi unde-o inimă tresare
şi se apropie de îngeri.
Ating sfios catapeteasma,
icoana Bunului Părinte
Şi Maica mea mă mai aşteaptă
în țara păcii fără plângeri.

De pretutindeni ochi de slavă
privesc spre mine cu răbdare;
Sunt Sfinții, ce la noi coboară
şi se smeresc în rugăciune,
Când Maica Domnului suspină
şi priveghează-n Postul Mare
Şi când, în Noaptea Învierii,
din cer coboară o Minune.

Icoane plâng înmănunchiate
pe ziduri vechi şi înnegrite
Şi Sfinți puternici în odăjdii
mai odihnesc, dormind în racle.
Cântări de îngeri îi dezmiardă,
de pe tărâmuri fericite
Şi candele în ceruri urcă,
cu rugăciuni aprinse-n facle.

Voi, Sfinți, care-ați purtat durerea
şi v-ați jertfit spre nemurire,
Care-ați atins cu mâna voastră
Lumina de-nceput a lumii,

Nu osteniți să vă întoarceți,
de mii de ani, spre omenire
Şi-n plânsul vostru să îl ardeți
pe tatăl aprig al minciunii?

Cu sfânta rugăciune Drepții
ne vor desprinde de-ntuneric
Şi mulți s-or mântui alături,
în jurul lor primind lumină.
Şi, scuturat din adormire,
se va trezi şi cel nevrednic,
Să ceară în genunchi iertare,
salvat de-o dragoste deplină.

Pentru spălarea de păcate,
mereu vor fi în lume patimi
Şi miei nevinovați pe Cruce
vor fi străpunşi de-ntunecime.*
Mereu vrăşmaşul ne va arde,
acoperindu-ne cu lacrimi
Şi va clinti zidirea slabă,
răscumpărată de Treime.

Venind din timpuri de urgie,
Părinți, luminători de neamuri,
Striviți toți spinii necredinței,
ce-au înflorit, urzind pe Cruce!
Voi, mari luminători Apostoli,
semănători de sfinte flamuri,
Rugați-vă şi pentru-acela,
care smerit îşi face cruce. 8.07.1998

O întâmplare cu îngeri, petrecută la Sfânta Mânăstire Nămăieşti

Iată, o întâmplare cu Îngeri petrecută cu mulți ani în urmă la Mânăstirea de la Nămăieşti, în timpul Primului Război Mondial.

Sfânta Mânăstire, în timpul Războiului, a fost atacată de nemți.

---

* „Pentru spălarea păcatelor mereu vor fi jertfe omeneşti şi miei nevinovați de răstignit. Mereu vor fi răstignite suflete nevinovate şi răstigniții mereu vor învia.“ (Pr. Paulin Lecca: „De la moarte la viață“, Ed Paideia, 1996;

Vrăşmaşii au năvălit şi au bătut cu tunurile în pereţii peşterii unde era acest aşezământ monahal.

În timp ce maicile se rugau, stareţa Mânăstirii a avut o vedenie în care Arhanghelii Mihail şi Gavriil se luptau cu balaurul cel verde nazist, care voia să ia în stăpânirea lui peştera şi s-o facă depozit de muniţii şi armament.

Sfinţii Arhangheli au învins răul şi-au declarat că de-acum ei sunt stăpânii acestui locaş.

În timpul atacului, maica stareţă a citit la strană „Acatistul Sfinţilor Arhangheli", a citit şi a cântat până când tunurile au încetat să mai bată în pereţii peşterii şi până când maica a murit, acoperită de dărâmături.

Nemţii, văzând că acolo nu se găsesc ascunse podoabe de preţ au abandonat locul. Au rămas doar urmele ghiulelelor de tun, împlântate ca nişte carii negre, în pereţii peşterii.

De atunci, la Vecernie, maicile citesc în fiecare Sâmbătă seară „Acatistul Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil." /1.

ARHANGHELII LA NĂMĂIEŞTI *

„Pe căpeteniile îngerilor Treimii, pe Mihail şi Gavriil, să-i lăudăm noi toţi… care ne acoperim cu aripile amândorura şi din nevoile de multe feluri ne izbăvim." (Din Acatist)

Pe crestele înzăpezite
nori negri se rotesc sălbatici
Vrăşmaşul se ivea ca noaptea,
să surpe prag de mânăstire.**
În peştera săpată-n stâncă
voit-au vulturii prădalnici
Să-şi sature cu fânuri caii
şi cu păgâna lor mărire.

Şi tunuri mari băteau în poarta
închisă pentru rugăciune.
Altarul se zbătea în praful
scânteilor, venind de-afară.

---

1. Istorisire duhovnicească adevărată relatată de Maica Cleopatra de la Sfânta Mânăstire Nămăieşti, Judeţul Argeş;

* Versuri pentru o legendă din istoricul Mânăstirii Nămăieşti.

** Sfânta Mânăstire Nămăieşti a fost atacată, în timpul Primului Război Mondial, de artileria germană. .

În munte, păsările albe,
venite pentru-nchinăciune,
Se tot rugau la Maica Sfântă,
amenințate să dispară.

Dar colo sus, în colțul stranei,
Aehanghelii pe-aripi veniră
Și luară-n stăpânire spațiul
cucernic, clătinat de tunuri.
Și clopote de bronz în aer,
cu voci metalice, respiră
Și-ascund în tainițe de piatră
icoane, pețioase bunuri.*

Măicuțele cântau la strană
din Acatistul pentru Îngeri
Și-au tot cântat nemângâiate,
în noaptea fără de-ndurare,
Până când mari bucăți de piatră,
din naos, se făcură plângeri
Și-acoperiră pân' la creștet
acele păsări cântătoare.

De-atunci, Arhanghelii** au parte
de cânt, venit în fapt de seară.
Și azi măicuțele se roagă
și plâng, cetind la lumânare.
Vrăşmaşul, șarpele cel verde
din timp e aruncat afară
Și peștera adăpostește
toți pelerinii arși de soare.

Arhanghelii primesc din slavă
porunci de la Cerescul Tată,
Descoperă proorocia
și Tainele Dumnezeiești,
Coboară pe pământ cu trupuri
subțiri și albe ca de vată

---

* Odoarele Sfintei Mânăstiri;

**Arhanghelii sunt îngeri mesageri ce descoperă proorociile și binevestesc pe pământ tainele Domnului.

Şi veşti călătoresc prin aer,
cu albe aripi îngereşti.

Şi dacă mintea-i luminată
şi sufletul va ţine minte
Şi Duhul Sfânt din Evanghelii
va fi prin om binevestit.
Şi-Apostolii au fost prin veacuri
cei ce-au ştiut de mai ‘nainte,
Arhangheli întrupaţi în spirit
prin care Duhul ne-a vorbit.* 8.11.2002

Tematica poemului a fost selectată dintr-o întâmplare povestită de Maica Cleopatra de la Sfânta Mânăstire Nămăieşti, Jud. Argeş, în seara de 7 noiembrie 1998.

Despre duhuri

Sunt oameni îmbunătăţiţi care au darul de a vedea duhuri, şi pe cele bune, adică pe îngeri, dar şi pe cele rele, adică pe demoni. Ei văd duhurile aşa cum ne vedem noi unii pe alţii. Duhurile sunt vizibile numai pentru acei ochi ai oamenilor îmbunătăţiţi duhovniceşte la care Dumnezeu a îngăduit să vadă lucrul acesta. Pentru omul de rând duhurile se-arată ochilor minţii numai în vise, vedenii şi halucinaţii.

Duhurile cele rele pot pătrunde realmente în oameni, plante şi dobitoace. Ele au intrat în tâlharii, care l-au vătămat pe Sfântul Serafim de Sarov. Şi-n tulpina unei flori, aruncată pe drum, slujitorii celui rău pot vârî sumedenie de energii negative, care să ne-ntunece viaţa. Acei oameni îmbunătăţiţi pot vedea locul unde se află duhurile. Duhurile rele, care umplu spaţiul acesta de la pământ şi până la poarta Împărăţiei Cerurilor, se mişcă printre noi, fără ca noi, oamenii obişnuiţi să le putem vedea; se pot chiar materializa uneori, lovind şi producând zgomote şi chiar vătămări corporale grave, spre exemplu la abatele Padre Pius.

Duhurile cele necurate pot apărea, aşa cum se spune şi-n Molifta Sfântului Vasile cel Mare: „ori ca femeie, ca pasăre, ori ca jiganie“, ori ca cine ştie ce altă arătare.

Duhurile cele bune ale Sfinţilor şi îngerii pot influienţa vieţile oamenilor spre slava lui Dumnezeu şi spre realizarea unor fapte

---

* Odată cu propovăduirea Sfintelor Evanghelii, prin Sfinţii Apostoli, intervenţiile Arhanghelilor, în vieţile oamenilor, nu au mai fost atât de necesare, căci Duhul lui Dumnezeu, prin Sfinţii Apostoli şi prin Sfinţi, mai apoi, ne-a vorbit.

măreţe.

Părintele Visarion Coman, marele duhovnic de la Clocociov, spunea că „Imaginaţia este puntea pe care circulă diavolii atunci când merg de la om la om. Te gândeşti la ispita oferită de diavol, şi vrăşmaşul, vine de-ndată la chemarea gândului tău, pe puntea imaginaţiei, şi pune stăpânire pe tine.“ Trebuie făcută o triere a gândurilor şi nu trebuie acceptat tot ceea ce ne vine în minte. Nu trebuie să ne fie indiferent nici stăpânul spiritual cu care comunicăm prin intermediul gândului, stăpânul de la care primim poruncă şi pentru care lucrăm spre pieirea sau mântuirea noastră)

IMAGINAŢIA

Sărmane suflet, fără pază,
când lâncezeşti şi-ţi uiţi păcatul,
Oştiri de patimi se adună
şi vin pe calea răutăţii.
Imaginaţia e puntea,
pe care vine necuratul
Pe chip cu măştile minciunii
şi bate-n porţile cetăţii.*

Şi vin spre noi „simţiri de obşte“**
să ne atace-n calea sfântă,
Ce ne-o zideşte rugăciunea,
când cerurile sunt deschise.
Şi de-am uitat o clipă-n aer
vre-un geam deschis, care-nspăimântă,
Prin el pătrunde necuratul,
în noapte şi ne-aduce vise.***

Primind ispitele cu gândul,
le creştem şi le facem fapte
Şi le dorim la geam să vină
cu haina lor de nebunie.

---

* Aici este vorba de cetatea sufletului

** Aristotel numeşte „imaginaţia“, “simţire de obşte“ iar Sf. Vasile cel Mare spune că imaginaţia este „pod al diavolilor, prin care aceştia intră şi ies din sufletului omului.“

***Demonii sunt răspândiţi în văzduh, formând între pământ şi cer vămile văzduhului.

Şi Ochiul Sfânt, Care priveşte,
se uit-atunci în altă parte
Şi ruga fără de iubire*
e mută pentru Veşnicie.

Cei ce-au uitat, orbiți, ce-i frica
de Domnul şi se cred puternici
Atât de singuri vor rămâne,
să-şi sature păcatu-n oase.
Iar trupul lor, mânjit de patimi,
se va feri de cei cucernici,
Şi-un zid va pune Veşnicia
în inimile păcătoase

Imaginația e scara**
pe care suie-ntunecatul
Şi se preface în mireasa,
ce şi-o doreşte fiecare.
În clipa asta el alege
şi-i ocupat cu semănatul;
Îți umple mintea cea săracă
cu patimi fără de iertare.***

Minciuni şi gânduri de revoltă,
dansând în chip şi-nlănțuite
Vor trece peste pragul minții,
să-ți întineze rugăciunea.
Priviți către Iisus pe Cruce,
sărmani cu suflete rănite
Şi va pieri închipuirea,
în noi, când am aprins iubirea.

Stăpâne, Doamne, lângă Tine
Cuvântul se preface armă,
Care aruncă stricăciunea
şi o preschimbă-n floare rară,

---

* Rugăciunea fără simțire, rugăciunea cea furată de diavol;

**„Când omul a uitat de frica lui Dumnezeu, începe să-i aducă diavolul tot felul de gânduri prin imaginație.“ (Pr. Ilie Cleopa „Predici“)

***Nici o faptă rea, nici un diavol, nici o patimă nu trece de la minte la simțire decât prin imaginație.“ (Idem)

Zideşte-n mine pomul vieţii
şi soarta veche mi-o răstoarnă,
Să fiu un braţ de fier cucernic
şi să-nfloresc a doua oară.

Ne luptăm toată viaţa cu tatăl răutăţii şi al minciunii, cu diavolul, şi-acesta, viclean şi ucigaş de oameni, nu doreşte ca noi să ajungem în Împărăţia Cerurilor şi caută să ne piardă. Armele lui cele mai de temut sunt minciuna, pofta şi imaginaţia, puntea cea înşelătoare cu care vrăşmaşul ne înşeală şi ne depărtează de la rugăciune, spunându-ne că avem vreme şi-altă dată s-o facem spre a ne mântui.

Al doilea fel de vedere, cea duhovnicească şi suprafirească este vederea înainte a viitorului. Duhul vederii înainte este însă extrem de rar. De ex. Părintele Porfirie, treaz fiind, vedea ca un televizor color înainte şi-napoi, istoria mântuirii neamului omenesc, aflându-se cu duhul în mijlocul bătăliilor şi de-acum sute de ani. Şi-ntr-o noapte, aflându-se fizic în Peştera Sf. Ioan Evanghelistul, el a văzut cu duhul acolo luarea în robie a evreilor de către Babilon precum şi căderea imperiilor de-a lungul istoriei. L-a văzut acolo dreptul şi pe Sf. Ioan cum scria, ajutat de cei de sus, Apocalipsa. I se dicta şi dreptul scria şoapta venită din cer.) Drepţii n-au voie să-mpărtăşească oamenilor ceea ce li se-arată de la Dumnezeu, acesta este darul lor pe care dacă-l fac cunoscut şi-l comercializează, îl pierd. Darul acesta smerit, poate fi folosit fără ostentaţie, doar pentru-a face bine oamenilor şi pentru a le-apăra viaţa aflată-n pericol. Binele-acesta făcut cu rugăciune şi neştiut de nimeni este bine plăcut lui Dumnezeu.

Mai există o vedere suprafirească pe care o avea Părintele Porfirie. El vedea sub pământ zăcămintele de metale preţioase, comorile şi pânzele freatice de apă. Mult bine a făcut Părintele, cu harul său, celor din câmpiile secetoase, care, la îndemnul lui, au săpat şi-au dat de apă. Toţi Sfinţii au avut astfel de Daruri de la Dumnezeu.

Sfinţii cei cu vederi duhovniceşti, pot fi cotemporani cu noi*, pot trăi lângă noi, smeriţi, ca să nu le cunoască nimeni harul. Să trăim şi noi cu viaţă curată şi să ne-apropiem de Sfinţi cu rugăciunea, căci ei mijlocesc la Bunul Dumnezeu pentru noi şi ne-ajută cu harul lor.

---

* Cu gândul la Sfântul Serafim de Sarov ne duce mintea şi la un alt mare duhovnic român de la Mânăstirea Sihăstria care aspru s-a nevoit. Părintele Gherasim primise de la Dumnezeu darul rugăciunii cu lacrimi. Cineva l-a întrebat pentru ce plânge şi el, ca să nu îşi piardă plata de la Dumnezeu, şi-a arătat glezna vânătă şi vătămată, în loc să explice minunea care i s-a întâmplat. (Despre Părintele Gherasim ne povesteşte atât Părintele Cleopa cât şi Părintele Ioanichie Bălan în "Istorioare duhovniceşti."

Iată acum nişte versuri închinate Sfântului Serafim de Sarov, care vedea duhurile cele rele şi se lupta cu ele. El, în pustia Sarovului, prin vreme îndelungată de rugăciune pe piatră, nevoință şi post, dobândise de la Dumnezeu darul lacrimilor şi-al înălțării la rugăciunea în extaz

LACRIMI SFINTE

„Cu-adevărat, mare este puterea rugăciunii de noapte“ (Spun Sfinții Părinți)

În fața unui fag cu frunza arsă
un Sfânt se roagă-n pulbere, afară
Şi lacrimi mari îi cad în barba rară,
ca stele-albind pe fruntea unei steme.
Icoana Maicii Sfinte stă pe-o cracă
şi plânge-ncet, cu picături de ceară
Şi mâna ei îl mângâie pe dreptul,
ca pe-un copil, încărunțit de vreme.

Izvor de-argint țâşneşte printre pietre
pe straiul strecurat şi-albit de timpuri
Şi poala lui e-un eleşteu cu daruri,
în care îngeri albi coboară-n cete.
Cu trupul ostenit de-nchinăciune,
e-un veac uitat, păşind prin anotimpuri.
În ochii lui s-a coborât tot Cerul
şi perle de argint i-au pus în plete.

„Ce suferință te apasă, Sfinte,
că ți-ai săpat izvor la tine-n poală?
Şi ce făptură-n ramuri te trezeşte
şi îți aduce-aminte de durere?“
Bătrânul îşi acoper-avuția
cu palma lui puternică şi goală
Şi îşi arată glezna vătămată,
păstrând în cer cereasca lui avere.

Sub frunzele de fag înmănunchiate,
Măicuța îşi ascunde palid chipul
Şi vântul risipeşte iscodirea
care-a oprit în faşă comuniunea.
Cad lacrimi mari şi-alunecă pe piatră,
deşțelenind c-un cui de-argint nisipul;

Iar sufletul se urcă, dulce abur,
şi îşi termină-n ceruri rugăciunea.* 2.01.1999

Scurtă pravilă de rugăciune dată de Cuviosul Serafim

Părintele Serafim recomanda tuturor ortodocşilor creştini, dar mai ales celor ce trăiesc în viaţa călugărească, să se roage neîncetat. Următoarea rânduială şi pravilă extrasă de el din predania Sfinţilor Părinţi, îi priveşte şi pe călugări, dar mai ales pe mireni, călugării presupunându-se că o depăşesc pe aceasta.

„Sculându-se din somn, orice creştin să se îngrădească cu semnul Sfintei Cruci şi stând în genunchi în faţa sfintei icoane, să zică această rugăciune mântuitoare pe care Însuşi Domnul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos a dat-o sfinţilor Săi ucenici: <<Tatăl nostru>> de trei ori până la sfârşit şi în cinstea Maicii Domnului să zică: <<Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.>> (De trei ori) Apoi se rosteşte <<Simbolul Credinţei>> o dată.

Săvârşindu-se această rânduială dimineaţa, fiecare creştin de orice neam şi stare, bărbat sau femeie poate să meargă cu pace la lucrul său, la care este orânduit sau chemat. Iar când mergi pe cale, sau te ocupi de lucru undeva să zici mereu de la început încet: <<Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul.>> Când se va întâmpla, însă, ca acolo unde lucrezi să fie mai multă lume care tulbură liniştea rugăciunii, atunci zi în minte numai atât: <<Doamne, miluieşte!>> continuînd aşa până la vremea prânzului, iar înainte de prânz să săvârşeşti aceiaşi rânduială de dimineaţă, aşa cum s-a arătat mai sus. După prânz, iarăşi îndeplinind lucrul tău, zi de asemenea încet: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!“ continuând aşa până la vremea somnului. Iar câns s-ar întâmpla cuiva să petreacă vremea singuratic, bucurându-se de mai multă linişte, atunci poate să zică aşa: <<Doamne, Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!>>

Şi apropiindu-te de ceasul în care trebuie să te culci, se cuvine să repeţi aceiaşi rânduială de dimineaţă, cum s-a arătat mai sus, după

---

* În dimineaţa zilei de 2 Ianuarie 1833 Sfântul Serafim de Sarov a fost găsit de călugări, adormit întru Domnul, îngenunchiat şi adormit în rugăciune de iertare în faţa icoanei Maicii Domnului. Opt zile trupul lui a stat acolo îngenunchiat şi nesupunându-se putrezirii“.

care poţi să te culci să dormi, însemnându-te cu semnul Sfintei Cruci.“

Cuviosul Serafim a spus că orice creştin, ţinând această mică rânduială, ca pe o ancoră mântuitoare în mijlocul valurilor grijilor lumeşti şi îndeplinind-o cu smerenie, poate să ajungă la măsura desăvârşirii creştine şi a dragostei dumnezeieşti, deoarece aste trei formează temelia creştinătăţii: Prima: „Tatăl nostru“, ca una ce conţine chiar cuvintele Domnului pe care El le-a dat ca model al oricărei rugăciuni. A doua: „Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..“, rugăciune adusă din cer de Arhanghelul Gavriil, ca închinare Preasfintei Fecioare, Maicii Domnului, este ca o piatră unghiulară a „Noului Testament“. Şi în sfârşit a treia: „Crezul“, cuprinde pe scurt toate dogmele credinţei creştine.

Dacă bunul creştin are timp poate să mai adauge la această scurtă pravilă şi alte rugăciuni şi citiri mântuitoare: „Acatiste, Paraclise, canoane, Psalmi, citiri din Sfânta Evanghelie, din scrieri ale Sfinţilor Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi, precum şi altele, mulţumind Domnului că l-a învrednicit să-I aducă asemenea jertfe curate. Prin aceasta omul se poate înălţa cu încetul deasupra faptei bune a creştinului de rând.

Dacă, dimpotrivă, omul nu are timp şi linişte să facă nici această mică rânduială, atunci poate, învăţând cele trei rugăciuni pe de rost, să le zică cu gândul (când e posibil) atunci când e la vremea lucrului şi chiar atunci când este în pat, încredinţându-se, după cuvintele Sfintei Scripturi: „Tot cel ce chiamă numele Domnului se va mântui.“ (1) Mai mult ca orice, însă, Cuviosul Serafim îi învaţă pe toţi să săvârşească „Rugăciunea lui Iisus“: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul“, povăţuind şi el acum pe alţii aşa cum îl povăţuise şi pe el oarecând Cuviosul Dositei cu poveţele sale mântuitoare. Amin!.“ /2.

Descoperirea păcatului

Numai Bunul Dumnezeu este pur şi fără de păcat; noi, oamenii, suntem plini de păcate şi slăbiciuni omeneşti. Dumnezeu nu voieşte moartea păcătosului, ci să trăiască şi să rămână viu şi pentru aceasta ne îndeamnă insistent la iertare şi îi protejează chiar şi pe cei care ne-au greşit, vrând să salveze mai întâi sufletele acestora:

„Nu zic ţie până de şapte ori, ci până de şaptezeci de ori câte

---

1. Ps. 10,13;

2. .Această scurtă Pravilă a Cuviosului Serafim apare comentată în lucrarea: „Sfântul Serafim de Sarov şi Sfântul Nil Sorschi, Cuvinte duhovniceşti“, Ed. Bisericii Ortodoxe din Moldova, Diac. Gh. Băbut.

şapte…“ (1), aşa ne sfătuieşte Domnul să-l iertăm pe cel ce ne-a greşit. Aceasta este condiția esențială pentru ca Domnul să ne ierte şi nouă greşealele noastre. Dacă nu iertm, nu vom fi iertați şi vom fi judecați cu aceiaşi măsură cu care noi ne-am judecat aproapele.

Să ne mărturisim la Preot şi la Dumnezeu păcatele la Sfânta Spovedanie, cu inima liniştită că i-am iertat pe toți cei care ne-au făcut răul. Să fim încredințați că dacă nu urâm pe nimeni, nu avem reținere față de vrăşmaşi şi am uitat răul care ni s-a făcut, va ierta şi va trece cu vederea şi Dumnezeu păcatele noastre.

Dacă la Dumnezeu nu există păcat, care să nu fie iertat prin sinceră pocăință, pentru ce n-am ierta şi noi pe cel ce ne-a greşit? Nici Mântuitorul n-a venit pe pământ ca să ne judece. Nimeni să nu se socotească pe sine drept şi îndreptățit să facă lucrul acesta care numai lui Dumnezeu Tatăl I Se cuvine. Să nu intrăm în dreptul lui Dumnezeu, ca să nu fim şi noi judecați pentru intoleranța şi multul păcat ce-l avem. Aşa spus-a Domnul nostru Iisus Hristos:

„Iertați şi veți fi iertați.“ (2) „Căci oricine urăşte pe fratele său este ucigaş de oameni“ /3.

Dacă tu, creştine, nu vei ierta pe aproapele tău, aşa cum te-a iertat Dumnezeu pe tine, când vei veni la scaunul de judecată, vei rămâne mai departe legat de păcat şi Domnul aşa va răspunde ție pentru faptele tale:

„Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca şi tu să ai milă de cel slugă împreună cu tine, precum şi eu am avut milă de tine?“ /4.

Şi cel nemilostiv şi neiertător va fi dat de Domnul atunci pe mâna chinuitorilor pentru faptele sale:

„Tot aşa şi Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta din inimile voastre“ pe toți aceia ce v-au greşit. /5.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea că:

„Cel ce nu iartă pe aproapele său, nu se va înfățişa la Dumnezeu cu inima curată şi acela se va lipsi de darul lui Dumnezeu şi, după o dreaptă judecată, va fi predat ispitei celui viclean pentru a învăța să fie îngăduitor cu alții.“ De aceea şi noi să ne rugăm Domnului Dumnezeului nostru aşa: „Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel rău“ şi să cerem imediat ajutorul lui Dumnezeu atunci când apare ispita pentru ca aceasta să nu se transforme-n faptă

---

1. Mt. 18,22;
2. Lc. 6,37;
3. I Ioan 3,15;
4. Mt. 18,32-33;
5. Mt. 18,34-35;

şi să facă din noi nişte monştri.

Dacă am cere imediat sprijinul lui Dumnezeu, Cel Care este bun, milostiv şi drept, Domnul ne va auzi şi ne va ajuta, chiar dacă s-ar ridica toţi păcătoşii pământului ca să ne-oprească hotărârea.

Şi-ai să suferi la-nceput, creştine, dacă te-opreşti din păcatul acesta care mult ţi-ar lipsi, dar mai mare îţi va fi nevoia ca să te vindeci. Atunci vei veni spre mila şi iertarea lui Dumnezeu, îndreptându-te spre acea baie curăţitoare ce spală sufletul care este Sfânta Spovedanie. Dumnezeu ţi-a oferit această posibilitate prin care sufletul tău se poate curăţa prin eliberarea lui de păcate şi va începe din nou să vadă. Aceste pete aşezate cu anii pe duhul şi buzele tale în sfârşit se vor curăţa şi vor rămâne doar o tristă-amintire.

CELE DOUĂSPREZECE TREPTE ALE PĂCATULUI

Treapta I
Nu facem fapta cea bună:

Un suflet lacom strânge-n poală
tot ce gândeşte şi ce vrea;
Adună într-un cuib de cârtiţi
agoniseala unui veac,
Dar nu găseşte nici o clipă
de mângâiere ca să dea
O faptă de bunăvoinţă,
în pâinea unui om sărac.*

Treapta II
Facem fapta bună cu scop rău *

Şi-atunci când mâna tremurândă
va cerne pleavă pentru dar,
Tot la răsplată se gândeşte
şi-aşteaptă bobul înzecit;
Se uită-n jur la linguşire,
să-l vadă doar un ceas măcar

---

* Sunt douăsprezece trepte ale păcatului pe care omul cade din ce în ce mai jos, în timp ce sufletul îi moare pentru Împărăţia Cerurilor. Să ucidem în noi păcatul, de la prima treaptă, când ni-l arată ispita.

* Spre exemplu cu scopul de a fi răsplătiţi, de a primi foloase

Cum se frământă să găsească
dovada spre a fi slăvit.*

Treapta III
Atacul gândului simplu,
(Momeala păcatului, când omul spune:
„Ce bun ar fi aurul acesta sau bijuteriile sau banii.“)

Şi-atunci, privind în jur, el vede
momeala duhului cel rău.
În aur vrea să se prefacă
tot ce atinge şi ce bea.*
Şi ce frumos îi pare banul,
de-ar fi în buzunarul său,
Şi câte bunuri sunt pe lume,
pe toate inima le vrea.

Treapta IV
Însoțirea cu gândul păcatului
(Dacă ai face-o, zice diavolul)

Dar şarpele se-ncolăceşte,
cu ochii verzi, sclipind viclean,
Şi-o şoaptă, plină de-nțelesuri,
răsună-n creier, trist ecou:
„Ce-ar fi dacă ai lua cu tine,
din colțul milei, vechiul ban
Şi ți-ai umfla cu el chimirul,
în palma-ți să sclipească nou?“

Treapta V
Te lupți cu greutate între da şi nu.
(Oare e posibil să încalc Legea şi să obțin prin orice mijloace tot ce-am dorit?)

Dar conştiința ta se luptă
şi trist e îngerul cel bun.
Te vede încolțit de şarpe
şi părăsit printre străini;

---

* Milostenia păcătosului cea păcătoasă este urâciune înaintea lui Dumnezeu, care vede şi scopul cu care-a fost ea făcută.
* Întocmai regelui Minas, în mâna căruia tot ce-atingea, în aur se prefăcea.

Aude vorbele viclene,
care flămânde te răpun,
Şi vede galbene ispite,
care vor prinde rădăcini.

Treapta VI
Învoirea:

(„Ce plăcut ar fi să fac păcatul!“)

Uimit e sufletul. Sclipirea
din ochii răi, de s-ar topi,
Cel Viu* ar alunga minciuna,
ce stă cu şarpele* la sfat.
Dar vai, nici glasul conştiinţei,
nici îngerii nu pot opri
Să prindă pomul rădăcină**
cu voia marelui păcat.***

Treapta VII
Păcatul cu mintea:

(Vezi cum aurul e-n mâna ta.)

Şi-n mintea ta bucăţi de aur,
din crengi, alunecă grăbit;
Monezi rostogolite-n palmă,
se cuibăresc la tine-n sân
Şi mâinile nesăţioase
se strâng, pulsând la nesfârşit,
Şi simţi cu inima plăcerea
şi pofta duhului păgân.

---

* „Cel Viu“ este Mântuitorul „Calea, Adevărul şi Viaţa“
** Şarpele diavol;
***Păcatul;

Treapta VIII
Căderea cu lucrul:
(Furi)

Deschizi apoi cutia milei
şi rupi din ea bănuţul vechi.
Doar pofta îţi aprinde visul.
De înger* ai scăpat demult.
Nici tânguirea conştiinţei
nu mai şopteşte la urechi.
Mamona duhu-ţi călăreşte
şi pentru aur ai un cult.

Treapta IX
Obiceiul păcatului.
(Te obişnuieşti cu obiectul furat; e plăcut şi diavolul ţi-l oferă foarte uşor.)

Cu ochii-n jur şi fără suflet
răpeşti bănuţul şi mai vrei.
Te uiţi la Sfintele icoane,
să vezi şi ele ce-ţi pot da.
Cu sângele-otrăvit în vine,
vrăşmaşu-ţi spune ca să bei
Izvoarele ticăloşiei,
căci eşti cu duhul prada sa.

Treapta X
Deprinderea păcatului, care devine o a doua natură:
(Faci păcatul des şi nu mai poţi trăi fără el. Păcatul devine fire.)

Şi laţul prinde rădăcină
şi pofta sapă şi te vrea.
Ieşit la drum, păcatul pradă
şi-i o plăcere fără leac.
Ar strânge în şerparul verde
tot aurul, de s-ar putea,
Şi frate-ar vrea să-i fie banul,
chiar dacă sufletu-i de drac.

---

* Făcând voia diavolului; Îngerul păzitor pleacă din preajma celui ce s-a-nvoit cu păcatul şi nefericitul suflet e asistat la păcat doar de diavol.

Treapta XI
Când ai căzut la fundul prăpastiei, atunci diavolul îți zice:

(„Vezi ce-ai făcut? Pentru tine nu există mântuire.“)

Atunci când tăvălit în zloată
priveşti în urmă şi zăreşti
Un suflet condamnat la moarte
şi pumnii milei ridicați,
Acelaşi glas, venit din umbră
cu ochi vicleni şi mişeleşti,
Îți spune c-ai pierdut Edenul,
la fel ca îngerii damnați.

Treapta XII
Pentru deznădăjduit vine apoi sinuciderea

(Calea sigură spre iad)

Cu aripile zdrențuite
şi pângărite de păcat
Te simți deposedat de suflet,
bătrân şi inutil destin;
Priveşti în sus copacul milei,
ce-odinioară l-ai prădat,
Şi-anini cu mâna ta de-o cracă
povara trupului străin. 14.10.1998

Pentru a evita căderea de la prima treaptă-n păcat, trebuie să ne suprimăm gândurile cele păcătoase, să ne cenzurăm simțurile, pe unde-ar putea intra în noi ispita păcatelor, şi să facem binele, să facem milostenie întru numele lui Hristos şi să-L punem pe Domnul nostru Iisus Hristos mereu înaintea ochilor. De nu vom face aşa, uşor vom fi ispitiți de cel rău şi vom cădea în mreaja lui

Războiul acesta este nevăzut şi se duce în interiorul nostru. Vrăşmaşul care ne ispiteşte, este diavolul şi el voieşte să ne piardă. /1.

---

1. Vezi lucrarea Părintelui Nicodim Aghioritul: „Războiul nevăzut“ si lucrarea Părintelui Ilie Cleopa: „Valoarea sufletului“.

RUGĂCIUNE

„Toată nădejdea mea în tine mi-o pun, Marie, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub Acoperământul tău. Amin!“

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,
Marie, simt cum sufletul meu
e în mare pericol.
M-am născut în păcat
şi păcatul se ține de mine
şi sunt negru, tăciune.
Roagă-te tu pentru mine
Fiului tău,
Căci buzele mele sunt mute
şi inima mea e negru cărbune.
M-am născut în păcat.
Trimite spre mine
un brâu de lumină
şi sparge cu razele lui
clopotul vechi,
sub care, de generații, păcatul,
în ghearele lui mă mai ține.

Preasfântă Lumină
şi cuib, ce-ai purtat
Adevărul în oasele tale,
tinde spre mine iubirea,
Sfântul Veşmânt
şi scoate-mă, Maică,
din întuneric;
caută-mi inima
şi ridic-o la cer,
cu mâinile tale.
Preasfântă Iubire,
toarnă-ți lacrima ta,
pe clipa de viață,
ce arde în inima mea,
căci sufletu-acesta, robit,
va muri fără dragoste.
Tu te îndură Preasfântă de ea.
Fă inima mea să trăiască
şi să urce la cer,

să spargă minciuna
şi strâmta-i cortină de fier.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,
simt, că sufletul meu
e în mare pericol.
Prinde-l de mână şi-ajută-l,
să vină cu tine,
la prima chemare.
Întunericul nu renunță uşor
la ostaticii lui.
Preasfântă Durere,
coboară lumina la sufletul orb
şi roagă-te Fiului tău
pentru mine.
Şi Fiul,
poate va da
ce o Maică iubitoare îi cere:
Iertare, Iubire,
Nădejde, Credință, Putere. 24.12.1997

„Domnul, Cel Ce stăpâneşte toate cele de sus şi cele de jos, văzându-te pe tine, Maica Sa, stând în Biserică şi, cu umilință, rugându-te Lui, a zis: Cere, o, Maica Mea, că nu mă voi întoarce de la tine, ci voi îndeplini cererile tale şi voi milui pe toți, care cântă ție.“/1.

„Împărate Ceresc, primeşte pe tot omul ce se roagă Ție şi cheamă numele meu întru ajutor, ca să nu plece nimeni de la fața mea neajutat şi neascultat.“/2.

Rugați-vă neîncetat la Mântuitorul şi puneți-o ca mijlocitoare pe Maica Sa!

Demascarea minciunii

„Vai, tu, cel ce prin minciună ai devenit rob al întunericului şi ți-ai pierdut identitatea! Vezi, că în viață va veni momentul să te cauți şi n-ai să te mai regăseşti.“

Aşa gândea deunăzi un filozof, încercând să ne vindece de minciună şi probabil că în această zicere el se referă şi la momentul judecății, când omul, aflat, însfârşit, în fața Aevărului, nu va mai afla în sine nici o îndrăznire şi nu va mai putea aduce pentru sine nici un

---

1. Din „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului“ (Ic. al 8-lea);
2. Idem – din Icosul al 10 lea;

argument care să-i justifice dreptul de acces la Împărăția Cerurilor.

O viață, care şi-a pus temeliile pe minciună, este o viață falsă, o viață furată şi fără satisfacții morale; viață trăită în umbra fricii şi a întunericului, acolo unde vinovatul se ascunde spre a nu-şi mai putea privi păcatul.

Minciuna e o punte de ceară, care surpă viața, punte la capătul căreia se găseşte o altă minciună, apoi un angrenaj întrg de minciuni şi de calcule care ne paralizează creierul şi ne îngreunează judecata, ducându-ne sufletul la disperare şi alienare.

Dumnezeu ne întinde mâna şi ne arată la fiecare dintre noi unde am greşit şi cu ce L-am supărat. Fiecare dintre noi a fost atenționat în viață, într-un fel sau altul, de prezența păcatului, până ce minciuna s-a înstăpânit cu totul în ființa noastră şi a devenit fire, făcându-ne insensibili spre a o mai sesiza şi a ne mai putea lupta cu ea.

Acum, cât mai avem conştiință trează şi se mai poate, ne rămâne nouă sarcina, să-I dăm ascultare lui Dumnezeu, dacă nu este prea târziu şi mai putem încă să o conştientizăm, dacă mai suntem încă stăpâni pe ființa noastră, ca să ne putem lupta cu păcatul. Luptând cu minciuna şi controlându-ne gândurile şi vorbele, dacă avem dorința s-o facem, vom fi sigur ajutați, în lupta noastră, de către Dumnezeu, căci singuri, desigur, că n-am putea să o facem, fiindcă în spatele fiecărei minciuni se ascunde câte un diavol care ne domină. /3.

Noi trebuie să-I dăm ascultare lui Dumnezeu şi să conştientizăm apelul Lui, apel care se face în felurite feluri, prin oameni sau prin efectele negative ale acestui păcat. Trebuie să ascultăm de Dumnezeu, chiar dacă suntem ispitiți de diavolul, care ne atinge pe umăr, chiar dacă el ne aduce ca argument minciuna altora sau ne minte că mai avem timp şi pocăința am putea s-o amânăm pentru anii bătrâneții. Acesta este dar vicleşugul lui cel mai puternic cu care sunt adormite conştiințele bieților şi naivilor săi interlocutori, căci vreme nu prea mai e să răscumpărăm în fața lui Dumnezeu tot

---

3. Într-o istorioară duhovnicească scria că un suflet, care toată viața sa a mințit şi şi-a atras asupra sa şi alte nenumărate păcate, a fost întrebat de Dumnezeu, la judecată, dacă este conştient de faptul că va fi trimis să se chinuiacă pe veci la iad. Sufletul omului atunci a răspuns că la iad este locul lui şi e familiarizat cu locul acesta pentru că toată viața lui a fost un iad pe care l-a trăit şi e obişnuit cu suferința. Sufletul omului a mai fost întrebat şi dacă i-ar plăcea să trăiască în Rai, iar acesta a răspuns că îşi doreşte Raiul şi ştie că acesta există, dar nu-şi poate imagina cum arată Raiul, pentru că el niciodată nu l-a văzut şi nu l-a cunoscut, viața lui fiindu-i, pe de-a-ntregul, un iad. Deci, încă de aici, de pe pământ, cunoaştem cum e iadul şi Raiul iar viața de dincolo nu este altceva decât o continuare firească a vieții de-aici, pe care am trăit-o în trup.

răul ce ni l-am făcut.

Acceptarea minciunii, prin libera noastră voință, ne împinge, însă, departe de lumina şi adevărul lui Dumnezeu, departe de calea cea strâmtă şi dreaptă pe, care ne-a arătat-o Hristos, care trece prin Cruce şi prin suferință. Şi cel ce minte, caută să se lepede de crucea sa şi să evite suferința pe care i-ar pricinui-o adevărul faptelor sale. Viața trăită, aici, pe pământ, fără adevărul lui Dumnezeu, se va continua în mod firesc şi dincolo de uşa morții, acolo, în viața cea veşnică.

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața“ ne-a atras atenția Iisus, iar toți cei ce nu merg pe cale cu El, sunt împotriva lui Dumnezeu, căci tot Iisus ne mai spune şi că: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea şi cine nu culege cu Mine, risipeşte.“

Deci să ne gândim, cu seriozitate, fiecare dintre noi, unde ne situăm în relațiile noastre cu noi înşine, cu semenii noştri şi cu Dumnezeu, şi alegerea noastră odată făcută, va fi modul nostru de viețuire şi în viața cea de veci. Căci niciodată nu poți sluji la doi stăpâni în acelaşi timp şi, dacă cel ales a fost diavolul minciunii, cel care te-a călăuzit spre întuneric toată viața şi nu Dumnezeu, n-ai ce să mai afli pentru tine bun la judecata lui Dumnezeu, căci atunci, la final, când vei fi aflat, în sfârşit, în fața adevărului, nu te vei mai putea ascunde şi Domnul Adevărului îți va răspunde ție, la fel ca şi fecioarelor celor nebune: „Plecați de la Mine.Nu vă cunosc pe voi!“

UNDE MERGEM

„N-am venit să stric povața
Legilor nemuritoare.“ *
Tot pământul se roteşte,
de la Facere, prin spații
Şi păcatele-nmulțite
se lovesc de-acelaşi Soare,
Când ispita le hrăneşte
şi se-nvârte printre nații.

Legea dreaptă, ce-am avut-o,
Piatra Unghiului o ține, **
Stea Polară, Care spune,
ce e bine şi ce doare.

---

* Parafrază la cuvintele ziditoare de suflet ale Mântuitorului, Care spune: „N-am venit să stric legea ci să împlinesc.“ (Mt.5,17)

**Mântuitorul este piatra din vârful unghiului, de care se izbesc păcatele noastre.

Tot Cuvântul, care curge
prin mileniul, care vine,
Se roteşte cu iubire
peste fiecare floare.

La fereastra pocăinţei
strigă simpla sărăcie
Şi-şi arată trupul vânăt,
măcinat de suferinţă.
Sufletul îşi rupe haina
şi aleargă spre vecie,
Păzind Dragostea şi Legea,
sprijinite de credinţă.

Nopţi de purpură şi zile
stau cu pumnii strânşi la gură
Şi abea de mai respiră,
apăsate de păcate.
Negustori cu dinţi de aur,
îngrăşaţi peste măsură,
Strâng, în gropile murdare,
visul lor de bogătate.

Legea dreaptă, ce-am avut-o,
cine oare o mai ştie?
Cine şi-ar întinde mâna,
să mai semene iubire?
Veacul ne împinge, slobod,
către noaptea, ce-o să fie
Şi-adormim, păzind cu ură
clipa de nefericire.

Unde mergem? Se întreabă
paşii, cei mânaţi de vânturi.
Spre cuibarele luminii,
să rămânem în iubire?
Sau pustiul unei stepe
ne va stinge dintre gânduri,
Să fim umbrele uitării,
jalnică închipuire.

Martori ai pieirii noastre,
munţii îşi şoptesc în barbă,

Prohodind pe lângă inimi
bocetu-ngânat de lună.
Unde vrei să mergi cu duhul,
noaptea, prin tăcerea oarbă,
Suflete nefericite,
cu ispită de minciună?

N-am dorit decât iubire
să v-aduc, dar plâng copacii,
Răsuciți de-atâta ură
şi-aruncați, de vânt, prin spații.
Cu iubire, chiar şi piatra
dogoreşte precum macii
Şi-ți aşterne la picioare
frații ei din constelații.

Unde mergem? Tristă carte.*
O rostesc pe dinafară.
Merg alături cu drumul,
ce-o coteşte spre abisuri,
Strâng uleiul, cu răbdare,
pentru candela de seară.
V-ați cam rătăcit, prieteni,
de-ați uitat atâtea visuri. **

Culorile păcatului

La păcătosul, ce se lipseşte de iertarea păcatelor, haina Sf. Botez e atât de murdară şi sfâşiată, încât aproape că nici nu se mai cunoaştem pe ea Botezul, omul rămânând creştin doar cu numele.

Ca să te vindeci de orbirea ta sufletească şi să scapi de păcat, trebuie mai întâi să-ți dai seama de infirmitatea ta şi să recunoşti că sufleteşte eşti orb. Orbirea sufletească se identifică cu păcatul pe care-l porți cu tine. Dacă recunoşti că eşti alcoolic, desfrânat sau morfinoman, deja ai început să zăreşti ceva, ai început să ştii contra cui ai de luptat şi să ştii, hotărât, ce să ceri lui Dumnezeu, dacă vrei să nu mai fii orb.

Din păcate un astfel de om păcătos e fericit în orbirea lui iar răul devenit pentru el fire, îl satisface mai mult decât virtutea. Privirea şi mai ales firea lui deformată se hrăneşte cu răul şi numai universul

---

* „Cartea Apocalipsei“ Sfântului Ioan Teologul;

**Adică scopul vieții creştine, mântuirea.

acela îi e prielnic. Un astfel de suflet mutilat şi orbit de minciună nu mai vede cum arată virtutea. Omul drept care caută să recupereze-acel suflet, este respins şi-ocolit iar pentru-a recupera acest suflet şi pentru a-i reda vederea, Domnul recurge la pedepse aspre care să-l trezească şi să-l scoată din orbirea lui.

Amintiți-vă de Saul sau de Corneliu Sutaşul. Mulți oameni orbiți sufleteşte de mulțimea păcatelor au revenit la Domnul, izbiți de necazurile şi suferințele care-au venit asupra lor ca să le deschidă ochii şi să le curețe sufletele. Omul orbit de păcat nu poate ieşi singur din situația aceea decât atunci când vine peste el necazul, atunci se-ntoarce la Tatăl. Iar dacă nu se mai poate întoarce trebuie ajutat s-o facă de către frații lui. Numai la necaz omul îşi aduce aminte de Dumnezeu şi reia legătura cu Dumnezeu. Şi pentru a reveni în lumina Lui, orbul strigă-ndurare şi cerşeşte la fel ca orbul din Ierihon , „Doamne, miluieşte-mă!“ Primul pas spre redobândirea vederii duhovniceşti este conştientizarea condiției tale şi dorința de-a te schimba. Spre exemplu în zadar oferi unui fumător înrăit leacul contra tutunului. Chiar dacă este doborât de sumedenie de boli, păcătosul nu renunță la această plăcere ucigătoare pe care i-o oferă diavolul. Trebuie ca mai întâi omul să vrea să se lase de fumat şi apoi poți să-i oferi leacul, altfel el îl va arunca la margimea drumului. Aşa se va întâmpla, dacă omul e orb sufleteşte, dacă voința lui este alta, şi dacă păcatul, această amară şi mortală plăcere, pentru el este fire şi patimă.

Discutam de-ună-zi cu un fumător înrăit, care n-a dorit niciodată să se lase de fumat şi i-am oferit gratis un flacon cu un leac pentru el. Omul s-a enervat şi nu numai că a lăsat, acolo, pe masă, flaconul, dar mi-a şi spus că aşa cum pentru popoarele africane este necunoscut şi imposibil de priceput cuvântul „datorie“ sau „pricepere“, tot aşa nu voia să-nțeleagă bietul om, ce doream de fapt de la el. Acest lucru a fost posibil pentru faptul că la nivelul creierului pentru omul acela, orb sufleteşte, a rămas închis drumul priceperii pe care ți-l dă conştiința. Păcatul devenit fire, era pentru om poate singura lui bucurie la care nici în ruptul capului nu voia să renunțe şi, desigur, că făcea şi sacrificii financiare deosebite, pentru condiția lui, ca să-şi satisfacă zilnic această plăcere. Omul n-ar fi avut bani niciodată ca să-şi cumpere leacul şi totuşi a renunțat la el, privindu-l ca pe ceva fără valoare, iar pe mine, cel care m-am implicat o clipă în viața lui, m-a privit ca pe-un enervant agresor.

Dacă nu există dorința arzătoare a individului ca să se schimbe, dacă nu caută singur mai întâi leacul, în zadar încerci, frate, să faci ceva pentru el. Am cunoscut mulți oameni care s-au luptat cu viciul şi-au încercat orice pentru-a scăpa de el. Pe aceşti oameni îi ajută într-un târziu Dumnzeu, pe oamenii hotărâți care cer insistent şi strigă precum

orbul din Ierihon Domnul îi ajută şi-i miluieşte. Ridică-te creştine, şi cere de la Domnul iertare de păcate şi tămăduire chiar dacă s-ar ridica toţi păcătoşii pământului ca să oprească hotărârea ta.

Şi-ai să suferi la-nceput, creştine, dacă te-opreşti din păcatul acesta care mult ţi-ar lipsi, dar mai mare îţi va fi nevoia ca să te vindeci. Atunci vei veni spre mila şi iertarea lui Dumnezeu, îndreptându-te spre acea baie curăţitoare ce spală sufletul care este Sfânta Spovedanie. Dumnezeu ţi-a oferit această posibilitate prin care sufletul tău se poate curăţa prin eliberarea lui de păcate şi va începe din nou să vadă. Aceste pete aşezate cu anii pe duhul şi buzele tale în sfârşit se vor curăţa şi vor rămâne doar o tristă-amintire căci Spovedania mare Taină este

Unul dintre cele mai mari păcate este desfrânarea, căci aceasta se face în trup. Desfrânarea, la fel ca şi alte păcate, începe de la păcatul privirii şi-al gândului, precum şi al închipuirii. El porneşte de la ispita captată prin cele cinci simţuri, mai ales prin cel al văzului şi-ncepe apoi imaginaţia să crească în mintea şi-apoi în inima omului. („Dacă aş avea şi eu ce-am văzut“; în felul acesta ne-nflăcărează diavolul gândurile cu ispita, şi, iat-aşa apar poftele cele păcătoase. În general, ca să putem ţine piept ispitelor trebuie să facem pază bună mai întâi simţurilor ca să nu lăsăm să-nmugurească în minte păcatul. Înlăturând cauza, suntem scutiţi de efectele sporirii imaginaţiei prin care vine la noi păcatul. Totul e să nu vredeţi, să nu gustaţi, să nu mirosiţi, să nu auziţi şi să nu pipăiţi ofertele diavolului, ca să nu le doriţi să fie-ale voastre.

În sensul acesta chiar şi Mântuitorul ne spune şi ne atrage atenţia că numai privind ispita şi-nainte de a ne-nflăcăra gândurile, a şi intrat păcatul în noi şi caută să se fixeze şi să ne devoreze zidirea.

Diavolii se mişcă în voie de la un om la altul pe calea imaginaţiei şi-şi oferă ispitele. Închideţi poarta prin care vin ispitele, feriţi-vă simţurile de agresiune şi atunci şi această punte a imaginaţiei, pe care vin diavolii, va dispare şi ea şi atunci vom fi feriţi de ispită. Numai luptând pentru bine va învinge în noi binele şi-această luptă ţine toată viaţa noastră.

Lungimea zilelor noastre şi sănătatea noastră sufletească şi trupească depinde numai de noi şi de alegerea noastră. Făcând în viaţă numai ceea ce simţim că îi place lui Dumnezeu şi lucru care nu-ncalcă legile firii, ne lungim zilele şi-am putea nădăjdui chiar şi la mântuire. S-ascultăm glasul conştiinţei noastre şi să fim receptivi la dojenile şi-ndreptările ce ni se-oferă şi să păstrăm legătura permanentă a sufletului cu Dumnezeu prin rugăciune, Sfintele Taine şi citirea permanentă a Scripturilor. Situându-ne-n lumina lui Dumnezeu, intunericul din casa sufletului nostru dispare odată cu diavolii şi toată-

ntinăciunea este-aruncată afară în „întunericul cel din afară, acolo unde este plângerea şi scrâşnirea dinţilor.“

CULORILE PĂCATULUI

Cu dragoste priveşte Duhul
spre-acel creştin, care se roagă,
Şi a venit la Tine, Doamne,
durerile să şi le spele.
Păcate ostenite urcă,
gemând prin viaţa lui întreagă,
Când el aşteaptă mântuirea,
pornind spre noi din zile grele.

Cu milă stai şi-ascultă, Doamne,
istorii vechi, ce Te-nfioară.
Crevasele, adânc săpate,
se şterg din pătimaşa fire.
Sub degetele Tale sfinte,
se pleacă fruntea, se coboară,
Şi mai curată ca zăpada
se limpezeşte o privire.

În amintiri, mai urcă încă
povestea vieţii, ca pe-o scară,
Şi pete multe de-ntuneric
mai vor să fie spovedite.
De pretutindeni, cu ochi roşii,
din jarul serilor de vară,
Mai vin pe suflet vreo revoltă
sau întâmplări nefericite.

„Cred, Doamne, necredinţei mele“
ajută, încă, şi cu milă,
Mai şterge colbul din cuvinte
mai scurge pata de rugină
Şi vindecă-mi cu mâna-Ţi dulce
din amintirea mea fragilă,
Culoarea vinei stacojie,
ce râde-n bulgărul de tină.

Se tânguieşte şi se roagă
truditul suflet, fără Slavă.

De vei privi spre mine, Doamne,
tot răul cenuşiu va trece.
Din ochi, din sânge şi din oase,
va curge seva lui bolnavă,
Şi, la pământ, va creşte-n iarbă,
din răni, izvor de apă rece.

Şi Domnul seamănă cu milă,
iubirea Lui pe mări cu pace,
Şi-mprăştie peste pământuri
lumina, leac pentru durere.
Şi mai albită ca zăpada
suflarea omului se face
Şi inima de crin, în palme,
e ca un fagure de miere.

Truditul suflet se închină
şi mulţumeşte pentru daruri.
Zâmbind din cer priveşte Domnul
spre faţa lui de nea smerită;
Rămasă sub piciorul Crucii
povestea plină de amaruri
Se risipeşte în uitare,
ca o fântână părăsită. 17.05.1998

N-am venit să stric Legea, ci să împlinesc*

Potrivit cuvintelor Mântuitorului: „Să nu socotiţi că am venit să stric legea sau proorocii, n-am venit să stric ci să împlinesc " (1), cele zece Porunci trebuiesc păzite, căci ele sunt date de Domnul şi sunt înscrise în Vechiul Testament. Moise le-a primit pe muntele Sinai şi au fost înscrise pe cele două Table ale Legii.

Domnul nostru Iisus Hristos, în „Predica de pe Muntele Fericirilor", le-a vorbit mulţimilor despre Legile lui Moise, primite de la Domnul şi despre împlinirea şi desăvârşirea lor, prin Har Divin.

Aşa spunea El celor care veniseră să-L asculte despre datoria pe care o avem fiecare dintre noi, în legătură cu împlinirea acestor Legi sacre:

„Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o

---

* Mt. 5,17;

1. Mt. 5,17;

iotă sau o cârtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.“/2.

Iisus îi îndeamnă pe ucenici să păzească Poruncile din Legea Domnului şi îi condamnă pe stricătorii de lege, pe acei farisei şi cărturari, care impun maselor legile lor omeneşti, trecând cu vederea Legile Domnului şi încălcându-le chiar ei. Altfel se va întâmpla, însă, cu cei ce vor împlini Legea.

„Deci cel ce va strica una din aceste Porunci, foarte mici şi va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel ce va învăța – şi va împlini Legile lui Dumnezeu – acesta mare se va chema în împărăția cerurilor.“/3.

Dreptatea Apostolilor şi ucenicilor lui Hristos, care lucrează în numele Domnului, să se situeze deasupra dreptății părtinitoare şi trunchiate a fariseilor şi cărturarilor. Felul cum vor fi împlinite Poruncile va fi o condiție esnțială pentru a merita accesul în Împărăție.

„Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră, mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.“/4.

Legea veche a lui Moise spunea prin a şasea Poruncă: „Să nu ucizi!“(5), căci „...cine va ucide, vrednic va fi de osândă.“/6.

Iisus adaugă şi alte modalități prin care se poate încălca această lege de demult şi anume: mânia, asuprirea aproapelui şi păcatul dezbinării şi al urii. Toate aceste păcate îl fac pe călcătorul de Lege să fie vrednic de focul gheenei:

„Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi!; iar cine va ucide, vrednic să fie de osândă.

Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său, vrednic va fi de osândă; şi cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic să fie de judecata sinedrului; iar cine va zice nebunule, vrednic să fie de gheena focului.“ /7.

Învățăturile înțelepte ale Mântuitorului sunt o nouă bază pentru însănătoşirea relațiilor ce trebuie să se stabilească între oameni şi o condiție esențială a iertării lui Dumnezeu.

Preoții noştri duhovnici ne îndeamnă, aşa cum a făcut-o mai nainte Mântuitorul Hristos, să ne împăcăm cu frații şi cu semenii noştri, mai înainte de a merge la scaunul Sfintei Spovedanii, ca să ne ierte şi Dumnezeu şi să luăm, cu vrednicie, Sfânta Cuminecare.

---

2. Mt. 5,18;
3. Mt. 5,19;
4. Mt. 5,20;
5. Ieş. 20,13;
6. Mt. 5,21;
7. Mt. 5,21-22;

„Deci, dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

Lasă darul tău acolo, înaintea altarului şi mergi întâi şi împacă-te cu fratele tău şi apoi, venind, adu darul tău.

Împacă-te cu pârâşul tău“ – şi ucide în faşă germenii mâniei şi ai urii, pentru ca aceştia să nu se transforme, în timp, în instincte ucigaşe.

Şi ne mai îndeamnă Mântuitorul Hristos să ne împăcăm cu toţi acei ce ne sunt împotrivă să fim făcători de pace şi să nu devenim niciodată purtători de ură şi vrajbă.

„Împacă-te cu pârâşul tău degrabă, până eşti cu el pe cale, ca nu cumva pârâşul să te dea judecătorului şi judecătorul slujitorului şi să fii aruncat în temniţă.“ /8.

Şi altă Poruncă din Legea Divină a lui Moise este dezbătută şi completată de Mântuitorul; Este vorba de Porunca a şaptea din Lege: „Să nu fii desfrânat!“ /9.

Această patimă atât de stricătoare, care ucide trupul şi sufletul şi-l aduce pe om până la deznădejde, pentru a fi eradicată complet, trebuie să fie suprimată de la rădăcina ei.

Se ştie că prin intermediul simţurilor, noi ne punem în contact cu păcatul. Mântuitorul ne impune un control riguros al tuturor simţurilor, condamnând mai ales privirea păcătosului, care aţâţă cu poftele ei şi alte porniri. Căci desfrânarea, precurvia, adulterul, toate, mai întâi, le săvârşim cu privirea, apoi le gândim şi treptat gândul cel otrăvit ajunge faptă.

„Eu însă vă spun vouă – zice Mântuitorul – că oricine se uită la femeie, poftindu-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui.“/10.

După pornirile fiecăruia în inima omului poate fi Raiul ori iadul.

Simţurile şi mădularele păcătoase, care ne viciază sufletul şi inima sunt cele vinovate mai întâi şi acestea ne fac să încălcăm Poruncile şi ne despart de mântuire şi de dragostea pentru Bunul Dumnezeu.

Mântuitorul taie din rădăcină, cu învăţăturile Sale, tot ceea ce sminteşte pe om şi ne sfătuieşte să ne lipsim de tot ceea ce ne-ar putea pereclita mântuirea.

„Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.

---

8. Mt. 5,23-25;
9. Ieş. 20,14;
10. Mt. 5,28;

Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.“/11.

Şi altă Poruncă o explică şi o completează Iisus în Predica de pe munte; acum este vorba despre cea de-a doua Poruncă din Lege: „Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău!“/12.

Mântuitorul interzice cu desăvârşire jurămintele, oricum ar fi ele; ceea ce rostim să fie clar, de e **DA** sau de e **NU,** căci altfel Îl vom mânia pe Domnul cu lucrări diavoleşti, dacă vom spune mai multe.

„Aţi auzit că s-a zis celor de demult: Să nu juri strâmb şi să ţii înaintea Domnului jurămintele tale.

Eu însă vă spun vouă: Să nu vă juraţi nicidecum, nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu

Nici pe pământ, fiindcă este aşternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat.

Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poţi să faci un fir de păr alb sau negru.

Ci cuvântul tău să fie ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.“/13.

Legii lui Moise, intransigentă şi rigidă, prin aplicabilitatea ei, şi care promova legea talionului; „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte“, Mântuitorul Iisus îi opune Legea Harului şi a iubirii, modificând cu ea relaţiile între oameni şi schimbându-i pe aceştia, din duşmani în prieteni.

„Aţi auzit ce s-a zis: < Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte >

Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviţi celui rău; iar cui te loveşte peste obrazul drept, întoarcei şi pe celălalt.“/14.

Acum legea talionului cea intolerantă şi răzbunătoare este înlocuită de Iisus cu Legea fraternităţii şi a dragostei.

„Celui ce voieşte să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Iar de te va sili cineva să mergi o milă, mergi cu el două.

Celui care cere de la tine, dă-i; iar de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta.“/15.

La judecată, când vom ajunge să dăm seama în faţa lui Iisus, Mântuitorul şi Judecătorul nostru, două lucruri vor fi puse în cumpănă mai mult şi vor conta pentru mântuirea noastră: cât de mult L-am iubit pe Bunul Dumnezeu şi cât ne-am ajutat şi ne-am iubit aproapele. Iisus

---

11. Mt. 5,29-30;
12. Ieş. 20,16
13. Mt. 5,34-37;
14. Mt. 5,38-39;
15. Mt. 5,40-42;

lărgeşte în cuvântul Său noţiunea de „aproapele“, incluzând în conţinutul sensului său şi pe vrăşmaşii noştri.

Sfântul Siluan se opreşte, cu precădere, la dragostea pentru vrăşmaşii noştri, pe care ne îndeamnă să-i iubim ca pe copiii cei mai neajutoraţi./16.

Prin acest lucru ne deosebim de vrăşmaşi, că avem putinţa şi înţelepciunea să-i iubim. Mare dar de la Dumnezeu este această dragoste creştină ce umple sufletele noastre. Despre felul cum trebuie să iubim, iată, ce ne spune Mântuitorul:

„Aţi auzit că s-a zis să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăşmaşul tău.

Iar Eu vă zic vouă: Iubiţi pe vrăşmaşii voştri; binecuvântaţi pe cei ce vă blesteamă; faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc.

Ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.

Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru?

Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi neamurile acelaşi lucru? Fiţi dar voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel Care desăvârşit este.“.

Acestea au fost cele mai de seamă învăţături ale Mântuitorul, Care tălmăcindu-ne, pe cale, Scripturile, ne-a arătat, plin de dragoste că El n-a venit în lume să ne judece ci să ne mântuiască; n-a venit să strice Legea Divină ci să privegheze la împlinirea ei:

„**Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.“/17.**

LEGEA HARULUI ŞI-A IUBIRII

Păziţi-vă de neiubire
şi de primejdii inutile.
Vă stingheresc din Drumul Crucii
războaiele nelegiuite;
Se-apleacă peste umbra voastră,
cu colţi fantastici de reptile,
Toţi stricătorii cei de Lege,
viclene vipere-otrăvite.

---

16. Cuviosul Siluan Athonitul „Intre iadul deznădejdii şi iadul smereniei”. Ed. Deisis, 1994

17. Mt. 5,43-48;

Aşa S-a depărtat şi Dreptul
Iisus, lăsând cetatea ceea,
Ce-a pus în lanţuri Adevărul,
întemniţând Cuvântul Legii.*
Şi Duhul L-a purtat pe umeri,
la ucenici în Galileea,
Pescari de oameni să-i aşeze,
cu Duh, mai înţelepţi ca regii.**

Şi voi, păziţi-vă de oameni,
ca de nebunele sibile.
În ei sunt duhuri duşmănoase,
ce stăpânesc acum pământul.
Păziţi-vă de neiubire
şi de primejdii inutile,
Ce-ar pângări în voi Lumina
şi-ar rătăci, de voi, Cuvântul.

Stăpânul, depărtat de ură,
a mers spre inimi de cetate,
Ce L-au primit, cu bucurie,
s-aducă Harul, Legea nouă.
Porunca Dragostei alungă
furtunile învolburate.
Pe florile făgăduinţei
răsar plăcuţii stropi de rouă.

Şi s-a-mplinit ce-a zis Profetul:
Cuvântul a venit spre mare,
La neamuri, înspre Galileea,
în întunericul credinţei.***
Şi S-a văzut Lumină Sfântă
şi flacără în depărtare,

---

* „Şi Iisus, auzind că Ioan a fost întemniţat, a plecat în Galileea; Şi, părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon şi Neftalim.“ (Mt. 4,12-13);

** „Şi S-a întors Iisus în puterea Duhului în Galileea şi a ieşit vestea despre El în toată împrejurimea.“ (Lc. 4,14);

***Şi toate acestea s-au petrecut ca „..să se împlinească ce s-a zis prin Isaia proorocul, care zice: <<Pământul lui Zabulon şi pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor.>>“ (Is. 8,23 şi Mt. 4,14);

Străluminând întunecimea
şi-abisul tainelor fiinţei.*

Iar cei rămaşi în umbra morţii,
în lutul, fărâmat de ură,
S-au luminat, în întuneric,
cu Dragoste Care cuvântă
Şi lacrimile pocăinţei,
din ochi sălbatici, care fură,
S-au revărsat, udând pământul,
în râuri calde, care cântă.**

Aşa a început lucrarea
şi Legea Harului aleargă
S-aducă Pacea peste lacrimi
şi dragostea peste durere.***
Iisus S-apropie cu Duhul,
păcatele să ni le şteargă
Şi e, în noaptea, care cade
în suflet, singura avere. 27.12.2002

Ce este „SEMNUL LUI IONA“

Semnul lui Iona e preînchipuirea a trei zile când Domnul Iisus a stat în mormânt, la fel ca şi Iona, în pântecele chitului. Este singurul semn pe care Domnul a mai vrut să-l dea pentru fariseii şi cărturarii, care Îl ispiteau şi-i cereau mereu semne ale Dumnezeirii Lui.

„Atunci I-au răspuns unul din cărturari şi farisei, zicând: Învăţătorule, voim să vedem de la Tine un semn.“ /1.

Atunci Mântuitorul S-a întristat şi S-a supărat, căci pentru oamenii aceştia, nici una din minunile pe care El le făcuse şi nici înţelepciunea din vorbele Lui nu au fost suficient de convingătoare spre a înţelege că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Cel vestit de prooroci. Tot ceea ce făcea Iisus era cercetat şi interpretat de oamenii aceştia potrivnici şi rău intenţionaţi, farisei cu inima haină, care ziceau despre Iisus: „Acesta nu scoate pe demoni decât cu Belzebut, căpetenia

---

* „Poporul, care stătea în întuneric, a văzut lumină mare.“ (Is. 9,1 şi Mt. 4,16)

** „Şi celor ce şedeau în latura şi în umbra morţii, lumina le-a răsărit.“ (Is. 42,7 şi Mt. 4,16);

***„De atunci a început Iisus să propovăduiască şi să spună: <<Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat Împărăţia Cerurilor.“ (Mt..4,17)

1. Mt. 12,38;

demonilor.“/2.

Iisus le vădeşte acestora răutatea inimii şi gândurile lor cele viclene, făcându-i pe ei, pui de vipere:

„Pui de vipere, cum puteţi să grăiţi cele bune, odată ce sunteţi răi? Căci din prinosul inimii grăieşte gura“ /3.

„Neam viclean... cere semn şi semn nu se va da lui, decât numai **semnul lui Iona**.“ /4.

Apoi, Iisus le atrage atenţia fariseilor, că fiecare vorbă şi gând sunt auzite acolo-n cer, de Dumnezeu şi osânda fiecăruia va fi după gândurile, vorbele şi faptele sale: Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua Judecăţii.

Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept şi din cuvintele tale vei fi osândit.“ /5.

Nici un fel de minune, deci, n-ar fi fost pentru oamenii aceştia necredincioşi, suficient de convingătoare, ca să se deschidă ochii lor şi să înţeleagă cu mintea şi inima că le vorbeşte Fiul lui Dumnezeu.

Deci singurul semn, pe care-l dă, pentru farisei, Mântuitorul, este **semnul lui Iona**, semn suprem jertfitor, adresat întregii lumi păcătoase, semn care are menirea să ajute la restaurarea fiinţei umane şi să-l apropie pe om de Dumnezeu.

„Că precum a fost Iona (închis) în pântecele chitului trei zile şi trei nopţi, aşa va fi şi Fiul Omului în inima pământului trei zile şi trei nopţi.“ /6.

Semnul lui Iona este faptul că Iisus a stat îngropat în inima pământului timp de trei zile şi trei nopţi, după care a înviat, ieşind afară, aşa cum a stat şi Iona în pântecele chitului timp de trei zile şi trei nopţi.

Iisus, după împlinirea vremii, a înviat mai apoi, ieşind din pământ şi trecând prin piatra mormântului, cu trup duhovnicesc transfigurat, aşa cum a ieşit şi Iona, schimbat, din pântecele chitului. Iona, atunci, trei zile şi trei nopţi s-a rugat pentru iertarea şi eliberarea lui, căci fusese pedepsit pentru faptul că nu L-a ascultat pe Dumnezeu şi nu a fost alături de El, când i s-a cerut să ajute pe bărbaţii din cetatea Ninive.

Şi noi trebuie să ascultăm de Domnul şi să-I facem după voie, împlinind totdeauna tot ceea ce ni se cere, aşa cum şi Iisus le-a atras atenţia oamenilor:

---

2. Mt. 12,24;
3. Mt. 12,34;
4. Mt. 16,4;
5. Mt. 12,37;
6. Mt. 12,40;

„Cine nu este cu Mine este împotriva mea.“ /7.

Căci întotdeauna am văzut ce atrage satisfacerea voii noastre şi cum mânia Domnului va cădea peste cel fățarnic şi mincinos, care nu împlineşte întru totul şi din toată inima, cuvântul Domnului.

Iona şi-a recunoscut vina şi s-a pocăit, smerindu-se mai apoi în fața lui Dumnezeu, iar Domnul, cum nu ține multă vreme supărare, Şi-a îmblânzit mânia şi L-a iertat pe Iona, eliberându-l sufleteşte şi trupeşte din carcera păcatului şi din strânsoarea chitului.

Mai apoi, Iona s-a dus şi a propovăduit în cetatea Ninive, cuvântul lui Dumnezeu, în aşa fel încât ninivitenii, în frunte cu regele lor, au înțeles păcatul şi s-au pocăit, salvând cetatea de mânia lui Dumnezeu.

„Bărbații din Ninive... s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; iată, aici este mai mult decât Iona...“ este Fiul lui Dumnezeu, le spune Iisus fariseilor, care încercau să Îl ispitească pe Mântuitorul, cerându-I semne ale dumnezeirii Lui, căci pentru cei necredincioşi nu fuseseră îndeajuns toate minunile Lui şi ei încă mai cereau semne.

Iisus ne arată clar care este drumul spre Înviere şi numai prin pocăință se va schimba omul şi va învia, aşa cum a înviat Iisus. Şi toți aceia, care vor muri păcatului, se vor mântui şi vor învia.

Iisus este pentru noi, păcătoşii, **Semnul lui Iona.** Invierea Lui este semnul că prin El, oamenii se pot îndrepta şi pot fi vii sufleteşte, câştigând prin smerenie şi pocăință, Împărăția cerurilor.

Numai prin Hristos se poate dobândi mântuirea, prin Hristos şi tot ce-I aparține Lui: Maica, Crucea şi tot cuvântul pe care l-a lăsat în Sfintele Evanghelii. Prin El se poate obține viața cea veşnică, căci El este: „Calea, Adevărul şi Viața“ şi, aşa cum spunea chiar Iisus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea şi cine nu adună cu Mine, risipeşte.“ /8.

Întru numele lui Hristos trebuie să facem ascultare şi fapta cea bună, căci numai prin Hristos ne vom putea mântui. El este calea prin care creştinul poate obține viața cea veşnică, iar cine se îndepărtează de Hristos va risipi tot darul care i s-a dat şi se va îndepărta definitiv de viață şi de mântuire.

Semnul lui Iona, captivitatea lui timp de trei zile şi trei nopți în pântecele chitului este comparată de către Mântutorul cu îngroparea Sa în mormânt tot atâtea zile şi nopți. **Semnul lui Iona** este ultimul argument pe care l-a lăsat Mântuitorul oamenilor, drept semn pentru dumnezeirea Lui şi acest semn este jertfa Lui, pentru răscumpărarea noastră: „Căci precum a fost Iona în pântecele chitului trei zile şi trei

---

7. Mt. 12,30;
8. Mt. 12,30;

nopți, așa și Fiul Omului în inima pământului, trei zile și trei nopți...“ dar „Iată, aici este mai mult decât Iona...“ este chiar Iisus, Fiul lui Dumnezeu. /9.

Iisus este „Semnul lui Iona“, El este al doilea Iona, trimis de Dumnezeu pe pământ, ca să-i salveze pe cei păcătoși de la pieire.

Iată, acum, ce-a propovăduit Iisus ucenicilor și mulțimilor:

„Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi pentru că nu s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată, mai mult decât Iona, este aici.“ (Aici este chiar Fiul lui Dumnezeu)/10.

Domnul dăruiește, fiecăruia dintre noi, câte un „Semn al lui Iona“, drept colac de salvare, cu care să fim mântuiți. Depinde numai de noi, dacă primim acest colac și dacă îl folosim.

SEMNUL LUI IONA *

Mulți Prooroci a dat, prin vreme,
hotarul drept al Țării Sfinte:
Oseea, Amos și Iona
au pus în grija lor Cuvântul.
Și-au arătat, peste noroade,
puterea Bunului Părinte
Sădind în inimile noastre:
lumina, pacea sau mormântul.**

De ani, palatele Ninive
gemeau, strivite sub păcate,
Și focul patimilor grele
se înălțase până-n slavă.
Era o noapte nesfârșită
și-un vânt flămând sufla a moarte,
Purtând, în zbor, cu el ispita
și răsuflarea ei bolnavă.

Și mult se supărase Domnul,
privind, din cer, cum se destramă
Zidirea Lui preafericită,
și-acel popor iubit de îngeri.

---

9. Mt. 12,40-41;
10. Iona 3,4-10;

* Semnul lui Iona este Iisus.

** Moartea sufletului, dobândită prin acei lupi în piei de oaie, proorocii mincinoși.

Fără lumina-mpărăției
şi stâlpul şarpelui de-aramă,
S-a preschimbat nemărginirea,
în valea nesfârşitei plângeri.

Iona, fiul lui Amitai,
primi poruncă de la Domnul,
. Să plece iute, ca să scape
cetatea, astfel prihănită.
Căci, pogorât peste Ninive,
păcatul îşi aflase somnul.
Era deschisă, ca o rană,
cetatea şi-n granit zidită.

“Iona- strigă-n cer Stăpânul-
Iona, mergi către cetate,
Şi spune-le la toți Cuvântul
şi vrerea Mea să fie lege!
Striviți, în voi, nelegiuirea
şi lanțul grelelor păcate,
Căci veți pieri în focul veşnic
şi doar furtună veți culege.!“

Iona, tulburat de glasul,
Care tuna, venind din ceruri,
Fugi pe-o şubredă corabie
şi în adâncul ei adoarme.
Dar marea, prinse-nvolburată
şi sfâşiată de misteruri,
Să îşi arunce, peste punte,
nețărmuitele ei arme.

Se-nspăimântară corăbierii,
căci Domnu-n cer Se mâniase
Şi-n mare El voia să-nece
corabia nevinovată.
În călătorul, ce-adormise
ei au simțit, că se-ncuibase,
Toată pedeapsa cea Divină.
şi toată plata fulgerată.

Atunci, l-au aruncat în mare
şi vântul şi-a ținut suflarea.

Talazul uriaş de temeri
s-a preschimbat în amorţire.
Iona fu-nghiţit de-un peşte,
pe care-l adusese marea.
Trei zile s-a rugat Iona,
să-l ierte Domnul, cu iubire.

Şi chitul l-a scuipat afară
din strâmtele lui măruntaie,
Şi Domnul a tunat, din ceruri,
din nou , cumplita Lui poruncă:
Că va strivi în pumni păcatul
şi va cuprinde cu văpaie
Toată suflarea din cetate
şi o va sfărâma de stâncă.

Iona-n zări, privi cetatea,
care dormea în prihănire
Şi, cu Cuvântul, ce zideşte,
a mers spre patria răpusă.
Şi vântul îl mâna din spate,
căci îi vorbea de mântuire
Şi de iubirea părintească,
nețărmuită şi nespusă.

Iona a strigat cu frică
ce Domnu-n cer nu vrea să vadă,
Cum sufletele se destramă
şi cum se mânie zidirea.
Şi-au înțeles ninivitenii,
ce şarpe rău a prins să-i roadă
Şi-n sac, cu fruntea în cenuşă,
au plâns, cerşind din nou iubirea.

Cu mila, fără margini, Cerul
privi la ei, străpuns de jale,
Şi lacrimi au picat pe fruntea
nefericitei cetăţui
Şi i-a iertat atunci Stăpânul
pe cei, ce s-au pierdut pe cale
Şi care-acum au şters păcatul
şi s-au predat cu totul Lui.

Şi azi mai strigă-n noi păcatul,
şi mai puternic vrea să surpe.
Şi azi ispitele curg râuri
şi le-aşteptăm cu bucurie.
Şi azi primim, ca ninivenii,
să fim unealta unui şarpe,
Şi vine „Semnul lui Iona“*
să ne trezească din robie.

Stăpânul ne sclipeşte-n faţă
câte un semn, la fiecare,
Căci El ne mângâie, ne ceartă
şi ne loveşte, pentru ură.
Cu „Semnul lui Iona“-n suflet,
de ne vrea Mâna Salvatoare,
Va arde-odată cu păcatul
şi şarpele ieşit din gură.

Iisus e „Semnul lui Iona,“
trimis de Tatăl, să ne ierte.
De nu-L primim cu bucurie,
păzind Poruncile cu teamă,
Stăpânul va privi din ceruri
şi vom dori, să ne mai certe.,
Dar vom fi singuri, sub văpaia,
ce ne va arde, ca pe-o scamă.** 7.10.1998

Şapte păcate

Este bine să avem grijă de sufletul nostru şi să-l ferim, pe cât se pote, de toate ispitele, care îi aţin calea. Dacă am greşit, am încălcat Poruncile şi am păcătuit; să ne curăţim sufletul, mergând la duhovnic pentru a ne mărturisi şi a căpăta iertarea lui Dumnezeu, prin Taina Sfintei Spovedanii. Dacă suntem la prima noastră mărturisire, multe vor fi piedicile pe care ni le va aduce vrăşmaşul în cale, ca să ne facă să renunţăm. El ne va chinui sufletul cu ruşinea şi lenea şi ne va spune să ne trăim viaţa, ca pân-acum şi doar la bătrâneţe să ne debarasăm de obiceiurile noastre cele păcătoase. Sufletele trebuie să nu

---

*. Semnul lui Iona este Iisus în cele trei zile, cât a stat în mormânt.

**Părintele Ilie Cleopa ne arăta în lucrarea sa „Valoarea sufletului“, care sunt „Căile de pătrundere ale păcatului în suflet şi cele trei porţi: poarta poftelor trupeşti; poarta poftei ochilor şi poarta trufiei vieţii.“

deznădăjduiască şi, dacă totuşi au încălcat Poruncile şi au păcătuit, să renunţe la prieteşugul cu diavolul şi să-şi predea viaţa lui Dumnezeu.

În mitologia populară, fiecărui păcat îi corespunde un animal prin care, sub formă materială, se arată demonul: astfel: vrajba şi pisma sunt şarpele; desfrânarea e ţapul; zgârcenia e broasca; lăcomia şi lenea sunt porcul; mânia e leopardul; trufia şi slava deşartă, păunul.

Pentru a învia sufletele şi a le scoate din iad, Dumnezeu lucrează pentru mântuirea lor; omul nu trebuie să deznădăjduiască, ci este nevoie să se roage pentru ele.

Sfântul Siluan Atonitul spunea: „Ţine mintea ta în iad şi nu deznădăjdui.“(1) Căci, după cum spunea părintele Dumitru Stăniloaie: „...Învierea a început în iad.“/2.

SPOVEDANIE

Am venit la Tine, Doamne,
să mă-nchin şi să-Ţi vorbesc.
Să n-ajung, să mă destăinui,
Vrajba m-a oprit cu ură.
Mi-au întunecat cărarea,
mi-au pus palmele pe gură
Şi, cu pumnii strânşi spre mine,
viforele mă rănesc.

Am călătorit pe ape
mişcătoare, fără leac.
Pisma mi-a ieşit în cale,
arătând că e stăpână.
M-a-nvârtit printre răchite
Şarpele, m-a strâns de mână
Şi, cu degetul pe gură,
m-a ademenit, să tac.

Ţapul hâd al **Desfrânării**
mi s-a arătat viclean,
Vrând s-arunce peste mine
haina lui de nebunie,
Despletind în patru vânturi
necurata lui robie;

---

1. Sfântul Siluan Athonitul „Intre iadul deznădejdii şi iadul smereniei”, Ed Deisis, Alba Iulia 1994;
2. Dumitru Stăniloaie, „Iisus Hristos Lumina lumii şi îndumnezeietorul omului“,

Şi-am scăpat, lăsând în urmă
duh flămând şi ochi duşman.

Pielea necuratei **Broaşte**
s-a zgârcit peste drumeag
Şi mi-a amintit uscată,
milostenii, ce puține
Am făcut şi cât de bine
e să stărui în ruşine.
Am lovit atunci, spurcata
arătare, c-un toiag.

Mă goneau din urmă gânduri
nemiloase, care dor,
Şi-mi spuneau că **Lăcomia**
şi că **Lenea** mi-este soră;
Că voi deveni, cu timpul,
rob în fiecare oră;
Că sunt tăvălit ca **Porcul**
în mocirlă şi-am să mor.

Iepe verzi mânau din urmă
sufletele care tac
Şi mă luau, plecând cu mine,
să mă frâng în alergare,
Căci **Mânia** trimisese,
Leoparzi de răzbunare,
Să le secere pe toate,
de nădejde, fără leac.

Mă-nfior. Ce lung e drumul
către Tine! Te zăresc,
Peste frunțile de piatră,
peste munții de păcate.
Doar **Trufia** se mai ține,
să mai semene cu moarte
Şi cu **Slava cea deşartă**
duhu-acesta omenesc,

Răsfirând, precum **Păunul,**
curcubeul unui şarpe.
Am venit la Tine, Doamne,
să mă-nchin şi să-Ți vorbesc.

Tinde brațul Crucii Tale
și-ocrotește-mă, Stăpâne!
Suflă Duhul Tău de viață,
pe căderea ce rămâne.
Fără Tine, Doamne Sfinte,
nu mai pot să mai trăiesc! 20.01.1999

Despre Sfânta Cruce

Omenirea, după Înălțarea Mântuitorului la cer, avea nevoie să fie apărată în continuare de atacurile ne-ntrerupte ale vrăşmaşului. Şi precum călătorul însetat, care-a trecut prin arșița vieții are nevoie de umbra unui pom, care să-l protejeze; ei, bine, pentru omenire acest pom puternic este Sfânta Cruce..

Aşa dar, Sfânta Cruce are înțelesuri multiple. Unul din înțelesurile ei ar fi cel teologic. Şi spunem doar atât: Sfânta Cruce este Altarul de jertfă al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este iubirea lui Dumnezeu, este puterea lui Dumnezeu de a învinge răul cel pe care nu-l puteam învinge singuri. Sf. Cruce este ceea ce spune şi Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Judecata tuturor judecăților.“

Dar liturgic, în viața noastră de zi cu zi, Sfânta Cruce este un altar de jertfă şi o armă spirituală. Şi aici Sf. Ap. Pavel ne lămureşte şi mai bine, spunându-ne că: „Sfânta Cruce este lungimea, lățimea şi adâncimea iubirii lui Dumnezeu.“

Personal acum, pentru fiecare creştin, Sfânta Cruce este reazem şi toiag. Şi creştinii care, cum zice şi Hristos: „au luat crucea“, o poartă cu râvnă până la capăt, şi participă la suferințele aproapelui, ascultând în comun Sfânta Evanghelie, în care Mântuitorul spune: „De voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa...“

Întreaga umanitate se află astăzi în suferință şi durere, căci n-a biruit încă iubirea lui Hristos, n-a biruit încă altruismul ci egoismul şi violența sunt încă arme îndreptate împotriva umanității. Creştinismul a început prin lăsarea armei la picior şi ridicarea crucii. Putem spune şi noi astăzi, cu înțeleptul: „ O, Hristoase, Care răstigneşti pe cei ce Te iubesc şi-i iubeşti pe cei ce Te răstignesc“ O imensă cruce se ridică astăzi de la pământ la cer, iar pe verticala ei, brațele noastre se deschid. Să deschidem şi noi inimile şi brațele noastre, ca să devenim şi noi cruci iertătoare şi iubitoare ca şi brațele Domnului Hristos şi să zicem şi noi dușmanilor noştri: „Doamne, iartă-i, că nu ştiu ce fac!“ Să ne rugăm la Sfânta Cruce, ca să ne ridice deasupra durerilor, căci Crucea Domnului este armă, este putere, este iubire. Şi să zicem şi noi, rugându-ne, la necaz şi durere: „Mântuieşte, Doamne, poporul Tău!“

Să ne mântuiască Bunul Dumnezeu de tot răul şi mai presus de toate să-nțelegem că personal, pentru fiecare dintre noi, crucea este purtarea nu numai a dificultăților şi-a încercărilor noastre dar este şi disponibilitate de iubire, o punte ce ne leagă pe toți. Națiunea întreagă este o Biserică imensă în care creştinii se roagă împreună cu lumea întreagă. Să ne ridice Dumnezeu la iubire pace şi frățietate. Amin! /1.

Funcțiile şi semnificațiile Crucii

Sfânta Cruce are patru funcții distincte: funcția de amintire a jertfei Mântuitorului, funcția de scut şi apărare, armă cu putere, ce ne apără împotriva tuturor răutăților şi steag de biruință.

1. Când ne referim la **funcția de amintire a Crucii**, vedem că ea ne aminteşte jertfa Mântuitorului pe Sfânta Cruce, Patima şi moartea Sa de bună voie pentru mântuirea noastră. Ne aminteşte faptul că Mântuitorul S-a lăsat răstignit pe Cruce pentru salvarea noastră. Crucea este Altarul pe care s-a jertfit Mielul lui Dumnezeu. Când vedem acest Sfânt Altar, nu putem să nu ne ducem cu gândul la Jertfa Mântuitorului, la acest mare gest de binefacere al lui Dumnezeu pentru noi, oamenii. Crucea ne aminteşte şi de iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unul Născut, Fiul Său, L-a dat ca să moară pentru noi. Crucea este un simbol al creştinilor. A devenit un simbol prin care pretutindeni, oriunde şi oricând, creştinii sunt recunoscuți. Dacă mergi în mijlocul altor neamuri, care se închină altor dumnezei, în mijlocul budiştilor, sau al mahomedanilor, sau al altora şi îți faci semnul Sfintei Cruci, sau porți la gât cruciuliță, sau într-alt fel oarecare arăți cumva semnul Sfintei Cruci, toți vor şti că eşti creştin.

Prin simpla închinare la Hristos noi mărturisim faptul că suntem creştini şi aceasta este o mărturisire pentru care mulți şi-au dat viața şi pentru care şi astăzi, în anumite părți ale globului poți să fii omorât pentru faptul că-ți faci Sfânta Cruce şi-L mărturiseşti pe Hristos.

2. **Sfânta Cruce**, aşa cum mai spuneam, este şi **scut şi apărare** pentru noi la necaz. La grea încercare noi ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci şi zicem: „Doamne, apără-ne!“ Doamne, păzeşte-ne!“ Când ne speriem de ceva, îndată ne facem semnul Sfintei Cruci. În fața vedeniilor, a nălucirilor şi a închipuirilor de tot felul, noi ne facem de-asemenea semnul Crucii şi ele dispar. Ne însemnăm cu Sfântul Mir la

---

1. Cuvânt de folos adresat credincioşilor de P. S. Cassian, de Ziua Sfintei Cruci, care a ajutat la documentarea vol. VIII al Epopeei Hristice: „Povestea Sfintei Cruci“.

Botez; cu ulei sfinţit suntem unşi în multe locuri atunci în semnul Sfintei Cruci. Suntem însemnaţi şi la Sfântul Maslu pentru apărarea împotriva bolilor şi a tuturor răutăților. La Sfânta Liturghie, la terminarea slujbei, Preotul ne înseamnă pe frunte cu ulei sfinţit în semnul Sfintei Cruci. Ne sfinţim tot cu Cruce: casele, maşinile, viaţa noastră, locurile unde muncim, bisericile, mânăstirile, mâncarea pe care-o mâncăm. Sfânta Cruce apără satele şi oraşele, străjuind de pe cele mai înalte locuri: de pe munţi, de pe turlele bisericilor, de pe casele creştinilor, de pe înălţimi, unde a fost înălţată şi ridicată de-asemeni Sfânta Cruce. O purtăm la gât, la piept, ca să ne apere şi să ne ocrotească de tot răul.

3. Sfânta Cruce este şi **armă cu putere ce ne apără împotriva răutăților;** în faţa ei diavolul se sperie şi fuge şi se cutremură, căci Crucea lui Hristos alungă duhurile necurate. În slujbele de exorcizare şi de alungare a duhurilor necurate se face semnul Sfintei Cruci şi diavolul fuge. La sfeştenie, prin sfinţirea apei în semnul Sfintei Cruci, apa devine aghiazma mică sau aghiazmă mare de la Bobotează.

4. Sfânta Cruce mai este şi **steag de biruinţă.** Ea este aşezată peste tot, pe case în Biserici şi pe turle, o cinstim mereu şi o punem la locul cel mai de cinste. Crucea străjuieşte şi la mormintele noastre, arătând că acolo odihneşte un creştin. De regulă, atunci când vedem un cimitir, suntem sub impresia profundă a prezenţei morţii în viaţa noastră. Cu teamă privim crucile de pe morminte.

„Iată, o altă perspectivă de a privi crucile care stau la căpătâiul morţilor: Un creştin trebuie să-şi încheie viaţa biruitor asupra păcatului şi cu nădejdea la mântuire. Împărtăşit cu Sfintele Taine şi pregătit pentru Împărăţia lui Dumnezeu, creştinul merge la Dumnezeu şi de cel astfel adormit nu ne poate fi teamă. Pentru un astfel de creştin, care-a plecat pregătit la Domnul, Sfânta Cruce nu poate fi altceva decât steag de biruinţă, care ne arată că acel om a biruit păcatul şi ispitele vieţii şi se-ndreaptă spre Împărăţia lui Dumnrezeu. Aşa să priviţi, iubiţi credincioşi, crucile din cimitir, ce străjuiesc la căpătâiul celor adormiţi, ca pe un steag de biruinţă al vieţii împotriva morţii păcatului şi a tuturor ispitelor şi răutăților.“ /1.

Semnul Sfintei Cruci se va arăta pe cer la a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care va reveni acum, pentru a doua oară să judece ca Împărat pe norii cerului. Şi poate că vă-ntrebaţi ce va avea în mână El? Va avea în mână Sfânta Cruce ca sceptru şi steag de biruinţă, aşa cum odinioară şi împăraţii purtau, ca semn al puterii, sceptru în mâini.

---

1. Cuvânt de folos al Pr. Valer Irimia: (din „Calendar duhovnicesc“), folosit spre documentare.

PUTEREA SFINTEI CRUCI

„Crucea este calea celor
rătăciți, nădejdea creştinilor *

Să ne-ngrădim tot spațiul
vital cu Sfânta Cruce,
Să ne cuprindă viața
şi lutul sub obroc.
Sub brațul ei de carne **
e trupul ce se duce
Şi lemnul ei păstrează
atingerea de foc.

Mă-nfiorez de lacrimi
şi plâng povara faptei,
Căci simt păcatul lumii
şi plata vine azi.
M-aprinde conştiința
cu muşcătura şoaptei
Şi timpul se adună
atunci când vrei să-l scazi.

Sub coaja lor copacii
adorm în suferință
Şi-n trunchiuri Sfânta Cruce
coboară ca un spin.***
Ne aminteşte lemnul
nevoia de căință,
Căci, fără mântuire,
murim câte puțin

Pe brațul pătimirii
mai urcă câte-un şarpe.
Mai țipă câte-un graur
pe fruntea ei de lemn.

---

* Sfântul Efrem Sirul: „Cuvinte de învățătură";

** Crucea face trup comun cu trupul lui Hristos crucificat, ce se răstigneşte, luând forma Sfintei Cruci.

***De la începutul anului 1989 şi până în prezent s-au descoperit numeroşi arbori cu semnul Sfintei Cruci imprimat natural în inima lor." (Pr. Ioanichie Bălan):

Şi plâng lângă troiţe,
târându-se aproape,
Măicuţele bătrâne
cu cruci pe frunte semn.

Răbojul Crucii scrie
în pătimita carte
Porunci venind din ceruri
mai vechi decât s-au spus.
În noi lucrează Duhul
iubirea fără moarte.
Să înflorim pe Cruce
cum S-a-nălţat Iisus!

Căci drumul bucuriei
va trece prin durere
Şi Jertfa cea de Sânge
jertfelnic ne va fi.
Vor fi mereu prigoane
şi-o mână care cere
Să răstignească turma
pe Crucea celor vii.

Pe Cruce şi prin jertfă
Iisus în cer ne duce
Şi-n norul de lumină
ascunde-ai Săi copii.
Să ne-ngrădim tot spaţiul
vital cu Sfânta Cruce
Să răstignim păcatul
pe Crucea Celor vii 16.01.1999

Făgăduinţa Duhului Sfânt, Mângâietorul

Sfântul Evanghelist Ioan spune că Dumnezeu Tatăl va trimite, Duh Sfânt pe pământ, prin Fiul, după Înălţare, ca să fie mângâiere oamenilor, căci El, deşi cu Trupul S-a înălţat la cer, va rămâne în Duh şi-n Adevăr cu noi până la sfârşitul veacurilor şi unde vor fi doi-trei creştini în rugăciune, va fi prezent şi Se va ruga în inimile acestora..

„Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să Mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce (la cer) Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Il voi trimite la voi. Şi El, venind, va vădi lumea de păcat şi de dreptate şi de judecată.

De păcat, pentru că ei nu cred în Mine; / De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu şi nu Mă veţi mai vedea; Şi de judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi (diavolul) a fost judecat;

Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci câte va auzi, va vorbi şi cele viitoare vă va vesti. / Acela Mă va slăvi pentru că din al Meu va lua şi vă va vesti.“/1.

Mântuitorul, după Înălţarea Sa, S-a Ţinut de cuvânt, ca un Dumnezeu şi a mijlocit La Tatăl Ceresc, trimiterea Duhului Sfânt pe pământ, printre oameni. Această mare şi minunată Taină se va petrece în ziua Cincizecimii, numită popular şi Rusaliile.

De atunci şi până acum, Duhul Sfânt Se pogoară în Sfântul Altar şi peste noi, toţi cei ce-L iubim pe Dumnezeu şi Îi respectăm Poruncile. La Sfintele Liturghii, Mântuitorul este cu noi, în chip nevăzut şi minunat şi Îşi continuie Sfânta Sa lucrare, prin Întrupare şi Jertfă perpetuă. Această lucrare mântuitoare se va opri numai cu puţină vreme înainte de Judecata de Apoi, atunci când în Biserică nu se va mai oficia Sfânta Liturghie şi nici pe Mormântul Sfânt de la Ierusalim nu va mai coborî din cer, de Sfintele Paşti, lumina cea necreeată a lui Dumnezeu.

Semnele acestei vremi ne arată că nu suntem prea departe de Apocalipsă şi Parusie (2). Tot mai mulţi oameni acum, în loc să dea slavă lui Dumnezeu, ca să dobândească Duh Sfânt, ţin Îngerii lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt departe de ei, făcându-se slujitori ai duhurilor necurate ale acestor timpuri.

Despre păcatul împotriva Duhului Sfânt Mântuitorul a spus aşa: „Adevărat grăiesc vouă că toate vor fi iertate fiilor oamenilor, păcatele şi hulele câte vor fi hulite; dar cine va fi hulit împotriva Duhului Sfânt, nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veşnică.“(Aici Mântuitorul Se referă la acei oameni cu inimile împietrite, care au întors spatele definitiv lui Dumnezeu şi aproapelui lor iar pe poteca dintre casele lor a crescut iarba de-un stânjen.) /3.

Să nu lăsăm sufletele oamenilor să piară şi să se împietrească definitiv. Bunul Dumnezeu ne-a chemat pentru aceasta pe fiecare dintre noi, la apostolat. Să fim şi noi pescari de oameni, aducând la credinţă oile cele pierdute ale lui Dumnezeu. /4.

---

1. Ioan 16,7-14;

2. Parusia este a doua venire a lui Hristos;

3. Ioan 16,7-14;

4. Bine eşti cuvântat Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce prea înţelepţi, pe pescari i-ai arătat, trimiţându-le lor Duhul Sfânt şi printr-înşii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ţie!“ (Tropar)

RUGĂCIUNE LA DUHUL SFÂNT

„Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, Carele pretutindenea eşti şi toate le plineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dădătorule de viaţă, vino şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte de toată întinarea şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.“ *

La ceas de taină, îngeri zboară
s-adune lacrima rănită
Şi cântă-n cer cu glasuri blânde
şi mângâioase de copii,
Iar Sfinţii merg la rugăciune,
cu pacea lor binevenită,
În mâini cu lumânări aprinse
şi flori de aer străvezii.

Genunchii mi-i aplec, Stăpâne,
să mă închin la Liturghie;
Sunt pe pământ doar o clipită;
smerit mai stărui în ogor.
Doar Tu cunoşti ce vânt mă-nclină
şi partea mea cât o să fie,
Ce mângâiere mă adoarme
şi ceasul când va fi să zbor.

Cu ochii-n jos la rugăciune
vin ca un lujer spre lumină
Şi raza Ta va trece vie
şi mă va prinde peste veac;
Şi Duhul Tău de abur moale
pe fruntea mea când o să vină,
Va înflori, ca o nădejde,
Lumina-ntr-un bordei sărac.

Cu Duhu-n inimă şi-n minte
va fi şi Crucea mai uşoară
Şi drumul, şerpuind alături,
va străluci sub cerul bun.

---

* Din „Rugăcunile începătoare“: o rugăciune de invocare a Duhului Sfânt.

Smereşte-mă, Stăpâne-al vieţii
şi mâna haric Ţi-o coboară
Pe fruntea mea înfierbântată
de patimi care mă răpun.

Dă-mi lacrimi, Doamne, să pot şterge
zapisul patimilor pline;
În pieptul meu Te roagă, Sfinte,
cu mila păcii şi cu har
Şi depărtează de la mine
toate pornirile străine,
Să fiu eu însumi în lumină,
pentru creştinii mei, un dar.*

Şi, Doamne, cu suflarea-Ţi caldă
de bunătate şi de slavă,
Răspunsul Tău va fi pe placul
creştinului nefericit.
Sămânţa vie-a-nţelepciunii
din judecata Ta cea gravă
Va pune în locaşul milei
tot sufletul care-a iubit.

Un vânt adie peste creştet
şi în Biserică coboară,
Un Duh de pace şi iubire
şi fruntea mi-o sărută sfânt.
O bucurie fără seamăn
inundă ruga mea de seară
Şi glasul meu, purtat de îngeri,
e cântul păcii pe pământ. 1.06.1998

Sfântul Grigorie de Nazianz, Teologul, de Dumnezeu cuvântătorul, cel mai mare poet creştin al tuturor timpurilor

(329-389)

Sfântul Grigorie Teologul este primul şi cel mai mare poet creştin al tuturor veacurilor. Cunoscător al poeziei antice greceşti, el foloseşte versul amplu, alexandrin, dar poezia sa este totuşi modernă şi proaspătă, ca şi cum ar fi fost scrisă astăzi. Sensibilitatea Sfântului

---

* „Semn al milei lui Dumnezeu sunt lacrimile la rugăciune.“ (Sfântul Efrem Sirul)

Grigorie face ca doctrina creştină, pe care o propovăduieşte prin vers, să fie accesibilă tuturor, chiar şi acum, după 1600 de ani. Cuvântul Sfintelor Scripturi devine mult mai pe înțelesul tuturor, prin intermediul iambilor. Originalitatea temelor face din poezie un amvon de predică al Cuvântului lui Hristos

Sfântul Grigorie a lăsat posterității peste trei mii de versuri creştine. Iată, acum două dintre poeziile Sfântului prin care Teologul poet vrea să ne demonstreze harul său teologic, poetic şi didactic. Observați şi cum, din smerenie uneori poetul atribuie versurile sale unei terțe persoane, căreia i se adresează în mod direct, ca unui confident şi prieten.

Iată şi mărturisirea făcută de poet atunci când bolnav, e răpus de suferință şi se află la sfârşitul vieții şi totuşi mai scria încă, retras de lume, în Nazianz:

IMN DE SEARĂ

Versuri Sf. Grigorie de Nazianz
(Anul 382 d.H.)

Pe Tine acum Te binecuvintez,
Hristoase al meu, Cuvânt al lui Dumnezeu,
Lumină din Lumină fără de început,
Şi Duhule Stăpân,
Întreită Lumină unită într-o singură glorie!
Tu ai împrăştiat întunericul,
Tu ai adus lumina,
Pentru ca totul să zideşti la lumină
Şi materia nestatornică s-o orânduieşti,
Dându-i chipul de lume
Şi de frumoasă podoabă de-acum;
Tu ai luminat a omului minte
Cu judecata şi înțelepciunea,
Coborând pe pământ chipul
Strălucirii celei din ceruri,
Pentru ca în Lumină să privească lumina
Şi ca totul să fie lumină.
Tu ai făcut să strălucească cerul
De diferite lumini;
Tu ai orânduit ca noaptea şi ziua
Dulce să cedeze una celeilalte,
Cinstind legea frăției şi a prieteniei.
Printr-una, pui capăt ostenelii trupului mult trudit;
Prin cealaltă, Tu la muncă ne scoli

Şi la lucrurile ce Ţi-s plăcute,
Pentru ca, scăpând de-ntuneric,
Să ajungem la ziua,
La ziua ce va sfârşi nu cu o noapte întristată.
Trimite somn uşor pleoapelor mele,
Pentru ca limba mea să nu înceteze cântându-Te!
Făptura Ta să nu înceteze, răspunzând
La ale îngerilor imne.
Patul să-mi aducă, odată cu Tine,
Gânduri evlavioase,
Iar noaptea să nu acuze ziua de ceva necurat
Şi nici închipuirile nopţii
Să nu tulbure somnul!
Ci mintea de trup despărţită,
Să stea de vorbă cu Tine, o, Doamne,
Cu Tatăl şi Fiul şi Duhul cel Sfânt,
Căruia I Se cuvine cinstea, gloria, puterea
În toţi vecii. Amin!

ALTĂ MULŢUMIRE

Mulţumire Ţie, o Rege-al tuturor, o Creator a toate!
Mulţumire Ţie! Tu, Cel ce prin cuvânt, cele ale minţii
Şi cele văzute, precum şi cele ce nu existau încă,
Tu prin poruncă le-ai zidit şi din întuneric Tu le-ai arătat!
Puri cântători de imne Îţi înconjură tronul:
Ici mii fără sfârşit, dincolo iarăşi mii,
Corul de foc al oştirii îngereşti, de la început
Popor nestricăcios al primilor născuţi,
Şi corul astrelor, ce scânteie lumină;
Duhurile celor ce-au fost oameni sfinţi şi sufletele drepte,
Toţi sunt adunaţi şi-nconjurându-Ţi Tronul,
Îţi cântă cu bucurie mare, cu teamă şi fără încetare
Un imn curat de laudă şi fără de sfârşit!
Mulţumire Ţie, o Rege al tuturor, o Creator a toate!
Acesta este imnul preacurat al corului ceresc.
Tot aşa şi eu, o Veşnic Părinte, cu lacrimi Te rog,
Al inimii mele genunchiu eu îl plec, nemuritor Părinte,
Şi-n lăuntrul ei, mintea spre Tine se pleacă.
Capul meu la pământ se înclină Ţie rugându-se;
Prăbuşit mă rog şi lacrimi eu vărs,
Căci vrednic nu sunt la cer ca să-nalţ acum ochii mei!
O, Tată al milei, ai milă de mine, ajută robului

Tău, cuprins de suspine!
Tinzând mâna Ta, scapă-mă din ghearele morții,
Curățindu-mi gândurile toate.
Nu mă dezbrăca de Duhul Tău cel Sfânt,
Ci mai vârtos toarnă putere şi curaj în pieptul meu,
Pentru ca şi inima şi buzele mele frumos să Te cânte,
După cum pe părintele meu, servitorul Tău, Tu l-ai asistat,
Dă-mi şi mie o viață curată, sfârşit neîntinat!
Să am nădejdea cea bună şi mila şi harul;
Iar tot ce eu ca tânăr, cândva am greşit,
Tu şterge, Doamne, ca un Rege Bun,
Căci zilele toate, din veac până-n veac,
Mulțumire îți dăm!

Sfântul Grigorie Teologul s-a străduit toată viața sa să îndrepte opera demolatoare a răului, cel manifestat în lume şi pretutindeni, cu puterea ziditoare a Duhului Sfânt. Toată activitatea sa misionară precum şi versurile sale exprimă o luptă continuă, care-l epuizează pe poet, căci omul nu poate gusta fericirea cea adevărată în viața aceasta trecătoare.

Căci „Fericit este acela care îşi duce viața în singurătate, care nu se amestecă cu cei ce umblă pe pământ, ci îşi ridică mintea la Dumnezeu. Fericit e acela care, deşi amestecat cu mulți, nu-şi duce viața în cercul lor, ci dă lui Dumnezeu întreaga inima sa. Fericit e acela care, cu toate averile sale pe Hristos a cumpărat şi are ca singură avere crucea, pe care o înalță cât mai sus.“ – Din „Fericirea diferitelor feluri de viață“ /1.

Despre „Sânul lui Avraam“ *

Mântuitorului ne vorbeşte în „Pilda bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr“ despre, loc special, unde-au stat drepții mii de ani, până la jertfa Sa pe Cruce şi Învierea Sa, când Domnul ne-a răscumpărat pe toți din moarte, a deschis porțile iadului şi ne-a dat şi nouă viața cea veşnică întru Împărăția Cerurilor. Şi, iată „Pilda“:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi în vizon, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit.

---

1. Selectia poeziilor Sfântului Grigorie Teologul, din lucrarea Părintelui. I. Coman: „Geniul Sfântului Grigorie de Nazianz“, Ed. Instit. Rom. De Bizantologie, Buc. 1937;

* Altă denumire din Sfânta Scriptură, acordată Raiului.

Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube,

Poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar şi câinii venind, lingeau bubele lui.

Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi a fost înmormântat.

Şi în iad, ridicându-şi ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui.

Şi el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine şi trimite pe Lazăr să-şi ude vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie.

Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, şi Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuieşti..

Şi peste toate acestea, între noi şi voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.

Iar el a zis: Rogu-te dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu.

Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină şi ei în acest loc de chin.

Şi i-a zis Avraam: Am pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraame, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi.

Şi i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise şi de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.“ /1.

Această Sfântă Evanghelie ne vorbeşte despre viață şi moarte, despre moartea trupească şi moartea sufletească şi despre Rai şi iad. Fiecare dintre aceste teme ar putea să constituie un subiect foarte vast, asupra căruia s-ar putea stărui mult..

Desigur, bogăția şi sărăcia sunt o problemă grea şi controversată, o temă discutată mult de-a lungul vremurilor. Şi ne punem şi noi întrebarea, este păcat, oare, să fii bogat şi este-o virtute să fii sărac?

Sfinții Părinți ne învață că nici bogăția în sine şi nici sărăcia nu sunt păcate şi nici virtuți, ele pot, însă cu timpul, să devină una sau alta acolo unde nu este chibzuință, căci bogăția poate deveni mai uşor păcat iar sărăcia mai uşor virtute. Bogăția a fost asemănată de Sfinții Părinți cu o scară, care are un capăt în iad şi unul în Rai şi este, desigur, mai uşor de coborât acea scară, decât de urcat. Au fost însă şi oameni bogați, care s-au mântuit prin folosirea cu chibzuință a bogăției lor, reuşind să facă fapte extraordinare de binefacere.

---

1. Lc. 16,19-31)

Dezvoltând această temă a condiției mântuirii noastre pentru întoarcerea la Dumnezeu, Mitropolitul grec Hierotheos Nafpaktos face în lucrarea sa „Viața după moarte“, o serie întreagă de analize interpretative ale condiției umane. Aici ni se vorbeşte despre Sânul lui Avraam ca despre o stare intermediară a sufletelor drepților, la ieşirea lor din trup. De moarte au avut parte în mod sigur şi săracul şi bogatul, dar nu amândoi s-au putut mântui.

„După ce sufletul lui Lazăr a părăsit trupul, a fost primit de îngeri şi dus în sânul lui Avraam. Deci există îngeri păzitori pentru fiecare dintre noi. Fiecare om are propriul lui înger păzitor, care primeşte sufletele drepților şi le duce la Dumnezeu.

Sufletele păcătoşilor sunt oprite de demoni la vămi în timp ce sufletele celor drepți, care s-au unit cu Hristos şi poartă pecetea Sfântului Duh, nu pot fi stăpânite de rău.

Deci sufletele oamenilor, după ieşirea din trup, sunt întâmpinate de îngeri sau de demoni şi asta în funcție de starea lor duhovnicească. Întrucât sufletul lui Lazăr a ajuns în sânul lui Avraam, iar sufletul bogatului nemilostiv a ajuns în iad, Mântuitorul spune în parabolă că Lazăr a mers în sânul lui Avraam, iar bogatul a ajuns în iad. Apoi, parabola spune că bogatul nemilostiv „a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui.“ /2.

Expresia că Lazăr se află în sânul lui Avraam arată comuniunea cu Dumnezeu, care este legată de cunoaştere şi de dragoste. Lazăr nu vede iadul şi nu e tulburat de starea grelei încercări a bogatului. Bogatul cel nemilostiv, însă, vede strălucirea Raiului, căci o persoană care trăieşte întru Lumina necreată, întru marea contemplare a lui Dumnezeu, aşa cum spun Sfinții Părinți, aceasta se desprinde de lume. Lumina este ceva atât de măreț, atât de orbitor, încât nu mai îngăduie să vezi altceva.

Bogatul, însă, care se afla în flăcările iadului, i-a cerut lui Avraam să-l trimită pe Lazăr să-i răcorească limba cu o picătură de apă, căci foc mare-l ardea pe el. Deci în Rai sau în iad, toți oamenii primesc harul dumnezeiesc, potrivit curăției fiecăruia, fie sub formă de lumină (în Rai), fie sub formă de foc ce arde (în iad).

Şi durerea cea mare-a bogatului a fost că el a putut vedea slava lui Avraam, dar el nu putea să împărtăşească această slavă la fel ca Lazăr şi suferința lui se-adâncea privindu-o. În viața cea de apoi, doar cei curați cu inima, cei drepți vor avea parte de acea comuniune cu Dumnezeu, spre deosebire de păcătoşi, care nu vor mai avea parte de această părtăşie, căci cei din iad nu vor putea vedea pe Dumnezeu, dar vor şti ce au pierdut, căci pe aceştia îi va arde energia harului divin.

---

2. Lc. 16,23;

Sfinții în schimb se vor ruga pentru toți cei păcătoşi şi datorită harului dumnezeiesc al lor, vor putea auzi rugăciunile oamenilor şi le transmit lui Dumnezeu. Ne rugăm Sfinților, noi, cei păcătoşi şi fără de îndrăznire față de Dumnezeu, să se roage Lui pentru noi. Deci lor le cerem mijlocirea, când ne rugăm la Dumnezeu, să aibă milă de noi.

Bogatul îl vrea şi el drept mijlocitor pe Lazăr cel drept, ca să-i uşureze suferința. Lui Lazăr, însă, nu i se permite să mijlocească pentru un suflet care a plecat la iad nepocăit, pentru că, spune mai departe parabola, între iad, locul unde se chinuia bogatul cel nemilostiv, şi locul unde se găsea Avraam, era „o mare prăpastie“ şi nu era cu putință să se treacă dintr-o parte în alta.

Dumnezeu Îşi trimite harul către toți oamenii, atâta vreme cât „El face ca soarele Lui să strălucească, atât cât pentru cei drepți cât şi pentru cei păcătoşi şi Îşi trimite ploaia deopotrivă asupra celor răi şi buni.“ Nimeni dintre cei ce-au plecat din lumea aceasta nu mai poate să revină. „Aşa că în zadar îl ruga bogatul pe Lazăr să meargă înapoi, pe pământ la frații bogatului şi să-i îndemne la pocăință. Excepționale sunt cazurile în care există Sfinți, care au trăit experiențe înspăimântătoare în care au cunoscut iadul şi Raiul.“/3.

LAZĂR

„Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam.“

(Lc. 16,22)

Pe Lazăr l-am văzut la colțul străzii
cu mâna-ntinsă, gol şi lepădat.
Prin haina stea se strecura Lumina
şi, biet martir, avea în piept o rană.
Durerea lui m-a fript ca o scânteie
şi suferința m-a cutremurat.
Avea în ochii mari seninătate
şi nici o urmă strânsă de dojană.

L-am mai văzut, apoi, ca o icoană,
păşind pe pragul unei mânăstiri.
Era cu pacea lui atât de liber,
o pasăre sublimă care zboară.
Îmi vine-n gând. Să-l miluiesc îmi vine;
e rodul unei alt fel de trăiri.
Lumina lui m-atinge şi mă urcă
la Raiul lui de fiecare seară.

---

3. Hierotheos, Mitropolit de Mafpaktos: „Viața după moarte“ Ed. Bunavestire,

Şi cel sărac va trece prin durere,
ca printr-o poartă plină de răspuns
Şi darul lui va creşte-n nemurire,
ca pomul vieţii, răsucit în cer.*
Şi pentru el tezaurul Iubirii
nu va mai fi un vis de nepătruns.
Ne va zâmbi din cer ca o nădejde,
în sânul lui Avraam, lângă Oier.** 20 01 2000

Sfinţii din Rai se roagă pentru sufletele ce urmează să treacă prin vămile văzduhului, şi sunt mijlocitori pentru ele la Bunul Dumnezeu. Îl putem aminti, spre exemplu, pe Sfântul Vasile cel Nou, care s-a rugat pentru sufletul Cuvioasei Teodora şi a mijlocit pentru el.

Să ne rugăm la Sfinţii Părinţi să mijlocească pentru noi la Bunul Dumnezeu pentru mântuirea noastră, căci acesta e scopul vieţii creştine.

Dreptul Iosif

(Matei Cap 1; 16,24-26)
(Luca: 1,27; 2,4-5; 2,41-46 şi 48-49 ; 3,23; 4,22;)

Dreptul Iosif, a fost logodnicul şi tutorele Prea Sfintei Fecioare Maria. El, la fel ca dreptul Ioachim, se trăgea din neamul împărătesc al lui David şi era nepot al lui Matat şi strănepot al lui Eleezer, fecior al lui Iacob după fire şi al lui Ili, după Lege /1.

Până a o lua-o pe Maica Domnului, şi asta la bătrâneţe, Dreptul Iosif a mai fost căsătorit, a avut femeie şi a născut fii cu Solomi, fiica lui Agheu (după Sfântul Ipolit). Ei au avut la tinereţe patru fii: Iacob, Simon, Iacob şi Iosie, fraţii după tată ai Mântuitorului) şi trei fiice.

După răposarea Salomiei, Dreptul Iosif a trăit în văduvie şi curăţie, aşa cum spune şi Sf. Evanghelist Matei: „Iar Iosif, bărbatul ei... drept fiind..." (2) a luat-o pe Maria, pentru a păstra fecioria Născătoarei de Dumnezeu. Astfel a fost găsit vrednic şi-a fost ales Iosif de către Dumnezeu ca să fie slujitor al mântuirii neamului omenesc, pentru desăvârşita sa viaţă, plină de curăţie şi de fapte bune.

Logodna cu Fecioara Maria a avut loc atunci când Iosif a ajuns la bătrâneţe la venerabila vârstă de 80 (84) de ani. Arhierei şi Preoţii Bisericii i-au dat-o lui în grijă, ca să-i păzească fecioria şi Preacurata

---

* „Fiule, ...el (Lazăr) se mângâie, iar tu (acum) te chinuieşti." (Lc. 16,25)

**„Fiule, adu-ţi aminte că ai primit cele bune ale tale în viaţa ta, şi Lazăr, asemenea, pe cele rele, iar acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuieşti." (Lc. 16,25)

1. Mt. 16,24-26); şi 2. Matei1,18-24;

nu a avut însoțire trupească cu Iosif, rămânând de-a pururi fecioară. Pe atunci, Maica Domnului avea doisprezece ani iar Sfatul Bisericii de la locul unde slujise ea, i-au poruncit Preasfintei să plece de la templu acasă sau să se căsătorească. Maica Domnului, însă, era orfană acum de ambii părinți şi n-avea pe nimeni care s-o îngrijească. Fiind de la naştere închinată lui Dumnezeu de către părinții săi, ea nu avea voie nici să se căsătorească. Legea spunea, însă că Sfânta Fecioară nu avea voie să mai stea la templu şi ea trebuia totuşi să se căsătorească

Arhiereii şi Preoții împreună cu marele Preot, Arhiereul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, atunci s-au sfătuit cum trebuie să facă pentru a nu-L supăra pe Dumnezeu. Ei au ales din casa lui David 12 bărbați învârstă şi fără de femei şi au pus toiegele lor în Sfântul Altar, pentru ca Dumnezeu să aleagă şi să hotărască cine va avea grijă de Preasfânta Fecioară. (3) Între cei doisprezece era şi dreptul Iosif, un bătrân venerabil de 84 de ani. A doua zi, mergând Preoții în Altar, au aflat toiagul lui Iosif înverzit şi o porumbiță albă stătea aşezată deasupra lui.. Acesta era semnul de la Dumnezeu şi Bunul alesese de-acum cine să fie Tutorele Preasfintei Fecioare şi lui i-a fost încredințată Maria cu logodnă.

Dreptul Iosif a luat-o pe Maria din mâinile arhiereului Zaharia şi a adus-o la casa sa, ca să aibe grijă de ea iar casa lui Iosif era pentru ei ca o Biserică plină de post şi rugăciune. Acolo a găsit-o Arhanghelul Gavriil, rugându-se şi a vestit Fecioarei naşterea ei cea mai presus de fire şi tot acolo s-a arătat în vis Arhanghelul şi lui Iosif şi i-a spus să aibe grijă de Maria că ceea ce se află în pântecele ei este sfânt şi e de la Dumnezeu.

Şi a ascultat Dreptul de sfaturile Îngerului şi a dus-o pe Maica Domnului împreună cu Pruncul Iisus în Egipt (4) şi a avut grijă de ei acolo timp de trei ani, apoi s-a stabilit cu familia în Nazaret, după cum spun Scripturile şi după cum l-a vestit şi acum Îngerul Domnului. /4.

Deşi se trăgea din neam împărătesc, Sf. Iosif era om sărac şi îşi câştiga existența lui şi-a familiei din munca mâinilor sale, căci era dulgher de meserie şi a avut atelier de dulgherie în Nazaret, locul unde s-a stabilit el, după venirea din Egipt. Aici au viețuit ei împreună cu Iisus şi cu cei şapte copii pe care i-a avut Dreptul din căsătoria lui cu Salomi.

---

3. „Arată, Doamne, pe bărbatul vrednic, căruia se cuvine a logodi pe Fecioara Maria.“ (Sf. Ipolit).

4. În Egipt fugise Iosif împreună cu Maria, după ce născuse ea în Bethleem, locul unde erau înscrişi cei din casa lui David. Arhanghelul Gavriil îl povățuise pe Iosif să ia Pruncul şi pe mama Lui şi să fugă, pentru că regele Irod avea să ucidă pe toți pruncii din Bethleem.

Iosif a dus-o pe Maica Domnului împreună cu Iisus, Care avea acum 12 ani, la Ierusalim să Se închine la Locurile Sfinte şi mare spaimă au avut ei atunci când s-au rătăcit de Fiul lor şi L-au găsit pe El rugându-Se şi vorbindu-le oamenilor în Templul din Ierusalim. Atunci, fiind certat de mama Sa, Mântuitorul a contestat paternitatea Dreptului Iosif, spunându-i acesteia că Bunul Dumnezeu Îi este tată:

„Iar mama Lui a zis către El: <<Fiule, de ce ne-ai făcut nouă aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijorați.>> Iar El a zis către ei: <<De ce era să Mă căutați? Oare nu ştiți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?>>“/5.

Sfântul Iosif a vieţuit 110 ani după care s-a săvârşit în pace, lăsând-o pe Maica Domnului singură pe când avea 38 de ani. (6) Atunci Mântuitorul, la 25 de ani, i-a luat locul, bătrânului Iosif în Nazaret, preluând atelierul de dulgherie al acestuia, până când Dumnezeu Tatăl a rânduit vremea împlinirii prin Fiul, a minunilor Sale.

Sfânta Elisabeta

(Luca 1,5-7 şi 13 şi 24 şi 36 şi 39-45 şi 57-58 şi 60-61)

„Femeia (Preotului) Zaharia era din fiicele lui Aaron şi se numea Elisabeta...

Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintați în zilele lor...“

Şi în timp ce tămâia Zaharia-n altar şi se ruga, căci era preot, a venit îngerul Domnului la el şi i-a zis: „Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îți va naşte un fiu şi Îl vei numi Ioan...

Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine, zicând că aşa mi-a făcut mie Domnul...“

Arhanghelul Gavriil a vestit-o apoi şi pe Fecioara Maria că va lua Prunc în pântece de la Duhul Sfânt şi i-a mai spus şi o altă minune care deja se împlinise şi anume că Elisabeta, vara ei, deşi femeie stearpă şi învârstă, este şi ea deja însărcinată în şase luni cu un prunc.

„Şi iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă.“

Şi auzind acestea, Maria s-a dus în grabă în cetatea unde stătea vara sa, Elisabeta, ca să se-ncredinţeze de spusele Îngerului.

„Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.

---

5. Luca 2, 48-49;

6. „Sfântul Iosif închipuieşte, după cum spunea Părintele Ilie Cleopa, închipuieşte Legea cea Veche după care omul nu se poate mântui.“ („Predici la Praznicele Împărăteşti“, Ed. Episc. Romanului, 1996);

Iar când a auzit Elisabeta salutul Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,

Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău. <<Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?

Că, iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu...

Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu“ şi Ioan a fost numele lui.

Dar născându-se mai apoi, şi Pruncul Iisus, regele Irod a trimis ostaşi să omoare toți pruncii din Betleem. Elisabeta şi Zaharia atunci s-au temut pentru viața pruncului lor, căci Irod ştia că Iisus mai are şi un văr tocmai născut atunci. Elisabeta l-a luat pe prncul Ioan şi-a fugit cu el ascunzându-se în munții Iudeei.

Sfânta Tradiție spune că atunci când ostaşii lui Irod au căutat copilul în munți, ascunzându-se Elisabeta cu fiul ei, se ruga cu lacrimi la Dumnezeu să-i scape copilul de la moarte şi a strigat către muntele de piatră din fața ei: „Munte al lui Dumnezeu, primeşte pe maica cu fiul său“, şi îndată muntele s-a desfăcut şi s-a făcut acolo o mică peşteră care a ascuns-o pe Elisabeta cu pruncul de cei ce o căutau.

Şi se spune că lângă munte curgea şi un izvor de apă şi-un finic plin de roade creştea înaintea peşterii iar când era vremea mâncării, acel pom se pleca şi îşi dădea roadele sale spre mâncare, apoi iar se ridica.

În vremea aceasta regele Irod l-a amenințat pe preotul Zaharia că dacă nu-i va da pruncul, îl va ucide şi pe el. Zaharia a refuzat şi a fost ucis de ostaşii lui Irod, “între biserică şi altar“, aşa cum spun şi Scripturile.

„După patruzeci de zile de la uciderea Sfântului Zaharia, Elisabeta, mama Înaintemergătorului Ioan, a murit în munte, în peştera aceea, iar Sfântul Ioan, rămânând singur, a fost hrănit de îngeri şi păzit în pustie, până în ziua arătării sale către Israel.“ /1.

Iisus pe Muntele Fericirilor

„Muntele Fericirilor“ este denumirea dată de creştini înălțimilor de pe care Mântuitorul a rostit Predica Sa, (1) predică în care a prezentat înaintea ucenicilor şi-a lumii întregi „Fericirile“ Sale.

Chiar şi un pelerin necunoscător şi prea puțin experimentat poate urca acest munte cu uşurință, căci acesta are 560 m altitudine şi

---

1. Pr. Ilie Cleopa „Predici la Sfinții de peste an“, Ed. Episc. Romanului. 1996;
1. Mt. 5-7 şi Lc 6)

pantele lui domoale se opresc, coborând şi ele, până la malurile Mării Galileei (sau Lacul Tiberiada). Pe platoul cel mai înalt al muntelui este situată capela de formă octogonală a Bisericii Fericirilor.

Pe fiecare fereastră a capelei este scris câte un fragment din textul celor nouă Fericiri, rostite de Iisus în timpul Predicii Sale.

Pe drumul spre Capernaum ne urmăresc înălțimile domoale ale muntelui, cu grădini de portocali şi lămâi; iar în dreapta, drumul şerpuieşte de-a lungul țărmului Mării Galileei cea limpede şi liniştită.

Aici trăim atmosfera duhovnicească de acum două mii de ani şi-L simțim pe Hristos alături de noi.

Părintele Ioanichie Bălan, el însuşi fiind „Pelerin în Țara Sfântă“, ne descrie frumusețea muntelui, precum şi emoția duhovnicească, pe care a simțit-o, punând piciorul pe aceste pietre, pe care odinioară a odihnit Hristos. /2.

„Urcăm încet pe creştetul Muntelui Fericirilor. Sus pe platou se înalță o biserică albă. Este o mică mănăstire catolică. De aici, de sus, se vede uimitor de frumos Marea Galileei cu toate împrejurimile ei.

Îngenunchem, pe pietre arzând, cu ochii spre cer şi citim cu pioşenie <<Predica de pe munte>> pe care a rostit-o Domnul nostru Iisus Hristos.“ cu aproape două mii de ani în urmă, aici, pe munte, în limba aramaică. /3.

Pietrele ard şi stau mărturie Cuvântului Sfânt.

ULTIMII MARTORI

„Ating cu mâna aceste pietre şi-mi vine să-mi strig neputința, că nu ştiu pe care dintre ele ai odihnit Tu, Doamne.“ (Pr. Ioan Popescu)

Pe care piatră sfântă
cândva Te-ai odihnit,
Stăpâne Viu şi Tainic,
la ceasul îndurării?
Şi mâna Ta cea Sfântă
ce pom a răsădit
Din cei ce-ncărunțiră
bătrâni la malul mării?

---

2. Vezi versurile poeziei „Ultimii martori“ de Micu Serafim.

3. Pr. Ioanichie Bălan „Pelerinaj la Locurile Sfinte“, Ed. Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1992;

Privesc în zarea ceea
ce Te-a putut vedea
Şi aţintesc şiragul
de pietre ce coboară.
Aş vrea să-mi strig iubirea
şi neputinţa mea,
Aş vrea s-ating şi Crucea
care-a făcut să doară.

Pământul mi-ar răspunde,
de l-aş cunoaşte eu,
Şi drumul, care suie,
s-ar îndura de mine,
Dac-aş fi vrednic încă
să-L simt pe Dumnezeu
În pori şi-n mădulare
şi-n facerea de bine.

Sărut plângând poteca
şi pietrele din râu
Şi mâinile se-agaţă
de lutul care strigă.
Lipesc de ochi Iordanul
şi apa-i pân' la brâu
Se adânceşte-n mine,
sălbatică verigă.

Aş vrea să-mi plâng păcatul;
atât mi-a mai rămas,
Căci nu mai pot atinge
nici valul ce Te poartă.
Şi vocea mea se stinge,
ecou fără de glas,
Din Marea Galileei
şi până-n Marea Moartă.

Ce piatră poartă-nscrisă
pecetea palmei goale?
Şi Pasul, Care umblă,
ce treaptă-L odihneşte?
Şi florile respiră
în ritmul voii Tale

Şi pacea cu lumină
din Tine se hrăneşte.* 14.06.1999

Despre rugăciune

„Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii, cărora le place prin sinagogi şi prin colțurile ulițelor, stând în picioare să se roage ca să se arate oamenilor. Adevărat grăiesc vouă: Şi-au luat plata lor.

Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.

Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate.

Deci nu vă asemănați lor că ştie Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință, mai nainte ca să cereți voi de la El.“ /1.

Să ne rugăm şi noi smeriți, căzând în genunchi la Tatăl şi să cerem cu umilință Bunului Dumnezeu, ca să ne învețe cum să ne rugăm, aşa cum au făcut-o, odată, demult şi ucenicii Mântuitorului.

„Doamne, Dumnezeul nostru, învață-ne să ne rugăm, să rostim cum trebuie sfânta rugăciune <<Tatăl nostru>>, care este cea mai mare rugăciune a creştinilor; să iertăm pe toți oamenii, să ne smerim, să fim blânzi, să plângem pentru păcate şi să purtăm în noi râvna pocăinței Doamne, învață-ne să iubim şi să-i miluim pe oameni, să împăcăm pe cei învrăjbiți, să răbdăm orice necaz pentru numele Tău. Amin.“/2.

Şi atunci Bunul Dumnezeu Se va milostivi de noi şi ne va povățui şi pe noi, aşa cum a făcut-o odinioară cu acei ucenici:

„Deci, voi aşa să vă rugați:

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfințească-se numele Tău,

Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.

Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi;

Şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri; / Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăția şi puterea şi slava în veci. Amin.“ /3.

„Că de veți ierta oamenilor greşealele lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc. Iar de nu veți ierta oamenilor greşealele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşealele voastre.“ /4.

---

* O călătorie cu sufletul şi inima în Țara Sfântă.

1. Mt. 6,5-15;

2. „Rugăciune“ din lucrarea Părintelui Ioanichie Bălan: „Pelerinaj la Locurile Sfinte.“ Ed. Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1996;

3. Mt. 6,9-13;

4. Mt. 6,14-15;

TATĂL NOSTRU*

„Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.“ (Mt. 6,6)

O, Tată, Care eşti în ceruri
cu mila şi iubirea Ta,
Care-ai zidit tot Universul
şi firul de nisip din mare,
Care-Ți aşterni, de-azur, piciorul
pe-o față de pământ şi stea
Şi-aripi de porumbel ne dărui
din raza Ta nemuritoare. **

Sfințeşte-Te în noi, Stăpâne, /1.
cu-aleasa rugăciune-a Ta!
Fă-ți casă-n lutul, care plânge,
şi roagă Duhul să mai vină.
Pământul Îți cunoaşte mâna
şi râde fiecare stea.
Cu fiecare gând de pace,
sfințeşte-Te întru lumină!

Odihnă sfântă vom culege;
să „vie-mpărăția Ta!“/2.
Triumful îngerilor vieții
să ne ridice din robie.
Deasupra patimilor rele
cu Ochiul Sfânt ne poți vedea,
Cum, sprijiniți de rugăciune,
ne facem trupul torță vie.

Coboară voia Ta din ceruri
în sufletele celor mulți, /3.

---

* „Rugăciunea Domnească“, rugăciunea lui Iisus. (Mt. 6,9-13)

**În (Mt. 6,9-13) urmează acum cele şapte cereri:

1. „..sfințească-se numele Tău…“
2. „..vie-mpărăția Ta…“
3. „..facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pre pământ…“

Să împletim cu bucurie
şi pace, mântuirea dreaptă,
Aşa precum făcut-ai, Doamne,
cu bunătate, vrând s-asculţi
Şi Tu, în ruga cea de seară,
ce pătimire Te aşteaptă.

Hristos e pâinea vieţii noastre,
Care din cer S-a pogorât. /4.
O, dă-ne, Tată, spre fiinţă,
Merinda cea Duhovnicească! *
Pământ şi cer unit-ai, Doamne,
în tainic şi sublim sărut
Şi, împăcând tot Universul,
l-ai învăţat să vieţuiască.

Mărturisiţi-vă păcatul!
Iertând, veţi fi şi voi ietaţi.
Cu mila ei nepieritoare
vă răsplăteşte Veşnicia./5.
Şi-n rugăciunile de seară
ne-aprindem candela-ntre fraţi,
Ne facem, tainic, semnul Crucii,
simţind în suflet bucuria.

Nu-ngăduiţi ispititorul
să vă încânte cu ceva,
Căci darul lui pieire este,
în suferinţă şi robie./6
Închideţi porţile ispitei!
Urmând Prealuminata Stea,
Aflaţi puterea nemuririi,
ce duce la Împărăţie.

Să ne rugăm şi ajutorul
din slavă nu va-ntârzia,

---

4. „..pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi…“

* Sfânta Împărtăşanie;

5. „..şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri…“

6. „..şi nu ne duce pe noi în ispită…“

Căci, sprijiniți de brațul Crucii,
vom fi trecuți prin lupte grele./7.
Cu ochi neobosit veghează
Cel Sfânt din cer la steaua ta
Și, în buchetul tău de nuntă,
îți împletește mii de stele.* 5. 10. 2002

Sfinții Părinți ne învață că înainte de a ne așeza la Sfânta Rugăciune trebuie să ne aducem aminte de frica lui Dumnezeu, acea teamă, care îl învață pe om să se abată cu gândul şi fapta de la ce-i rău.

„Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii; cei fără minte disprețuiesc înțelepciunea și stăpânirea de sine...* Frica de Dumnezeu și priceperea este știința celui sfânt.“

Şi mai spun Sfinții Părinți că pe cei ce au frică de Dumnezeu şi îi găsește moartea în rugăciune şi Maica Domnului îi ajută să se mântuiască şi e alături de ei cu rugăciunea, la trecerea printre vămi. Şi Sfântul Ioan Botezătorul, celor ce s-au îngrijit de moarte şi s-au pocăit, chiar dacă n-au avut vreme să facă fapte de pocăință, şi, dacă s-au rugat la el, Sfântul i-a ajutat.

Pornim deci de la frica de Dumnezeu şi continuăm cu frica de moarte şi de Judecată. De aici pornește toată filozofia credinței noastre: Să ne temem că Îl supărăm pe Dumnezeu şi să facem numai ceea ce sințim că Îi este bineplăcut Lui; să facem voia Lui, să ne încredințăm cu totul Lui sufletul şi toată ființa noastră. Astfel, văzându-ne smeriți şi iubitori, Bunul Dumnezeu va asculta şi va cerceta rugăciunile noastre şi cu marea mila Lui ne va milui şi pe noi.

TREAMĂ DE DUMNEZEU

„Apropie-te de omul, care se teme de Dumnezeu, şi te vei teme şi tu de Dumnezeu“ (Pateric)

Creştin lovit de uscăciunea
unei trăiri fără de roade,
Apropie-te cu-ndrăznire
de oamenii lui Dumnezeu,
Căci ei se tem de veşnicie
şi de mâhnirea care cade

---

7. „..şi ne izbăveşte de cel viclean.“

* Să nu ne întovărăşim niciodată cu cei fără frica de Dumnezeu.

* Din „Pildele lui Solomon“ 1,7 şi 9,10;;

Şi nu vor vrea în veci să vadă
vreo pată pe trecutul tău.

De vei atinge cu privirea
pe dreptul, care îți vorbește,
Că nu se teme-n veci de moarte,
ci doar de veșnicia ei,
De Judecata pentru suflet,
ce-l ține-n gheara unui cleşte
Se teme să nu Îl mâhnească
pe Dumnezeu cu vreun temei.

Atunci şi tu devii cucernic,
când te gândeşti la Judecată
Şi-o dulce temere-ți va spune
că nu e bine ce-ai trăit,
Căci Ochiul Drept, privind din ceruri,
citeşte-n suflet orice pată
Şi-n veci nu vei putea ascunde
păcatul care l-ai urzit.

Apropie-te cu-ndrăznire
de omul care se mai teme
Şi care îşi trăieşte viața
în dorul după Dumnezeu
Şi-atunci, şi tu, creştin cucernic,
vei respira, viind prin vreme,
Şi te vei teme de cuvinte,
de gândul şi trecurul tău.

Şi-atunci, pătruns de nemurire
şi sprijinit de veşnicie,
Te vei schimba fără de vreme,
în dar pentru creştinii tăi.
Lumină şi-adevăr veni-va
să curme lunga ta robie
Şi vei uita c-ai mers vreodată
pe triste şi pierdute căi. 23.09.1998

Sfântul Maxim Mărturisitorul ne întărea cu nădejdea că „Cel ce va crede se va teme de Dumnezeu“

Şi Iisus ne-a spus în Sfânta Evanghelie: „Rămâneți întru Mine şi Eu întru voi, că fără de Mine nu puteți face nimic.“

Psalmistul David ne sfătuieşte să-L chemăm la nevoie, tot timpul pe Dumnezeu: „Cheamă-L pe Dumnezeu în ziua necazului, şi te va izbăvi...“ căci dacă ne temem de Dumnezeu şi vom chema numele Lui, repede El ne va ajuta, altfel, nechemat, El nu vine. „Cere şi ţi se va da!“, spune El: „Bate şi ţi se va deschide.“

Dumnezeu ne-a zidit pe noi, oamenii, cu suflet şi inteligenţă. Rugăciunea noastră smerită merge direct la Dumnezeu, zburând prin cerurile deschise, căci noi, oamenii, putem avea permanentă legătură cu Dumnezeu. /1.

Cei cu păcate multe şi fără îndrăznire la Bunul Dumnezeu pot pune ca mijlocitori în Sfânta Rugăciune, Sfinţii, Sfinţii Îngeri şi pe Botezătorul Ioan şi pe Maica Domnului.

Despre cuvintele Maicii Domnului

De mică, Maicii Domnului „Îi plăcea să înveţe şi era o ucenică bună, păstrând orice cuvânt bun, şi era plină de cugetare la Dumnezeieştile Scripturi şi de toată înţelepciunea, căci urma să se facă Maică a Cuvântului şi a Înţelepciunii lui Dumnezeu, potrivită cuvântului şi vestirii prin viu grai: <<...deschis-a gura sa cu înţelepciune şi a pus rânduială limbii sale>>, căci acestea sunt cuvintele lui Solomon, spuse despre ea, cea care <<...a îmbrăcat tăria şi frumuseţea sa>>, prin harul şi tăria, care s-au născut din ea, şi s-a îmbrăcat în frumuseţe.“/1.

În Noul Testament nu sunt pomenite prea multe cuvinte, rostite de Maica Domnului. Atât Mântuitorul cât şi Apostolii fac puţine referiri la Maica Domnului pentru a-i păstra întactă smerenia şi a o feri de atacurile răutăcioase ale oamenilor necredincioşi.

Iată, care au fost puţinele cuvinte, rostite de Maica Domnului şi consemnate de Sfinţii Apostoli Evanghelişti Luca şi Ioan:

1. „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?“/2.
2. „Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!“/3.
3. „Măreşte sufletul meu pe Domnul. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale, că, iată, de acum cel Puternic şi Sfânt este numele Lui şi mila Lui în neam şi în neam spre cei ce se tem de El. Făcut-a tărie cu braţul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor. Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a umplut de

---

1. Mai ales la orele miezului de noapte, atunci când cerurile sunt deschise.

1. Sf. Maxim Mărturisitorul, din „Viaţa Maicii Domnului“, Ed. Deissis, 1999;
2. Luca 1,34;
3. Luca 1,38;

bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară, deşerţi. A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-şi aducă aminte de mila Sa. Precum a grăit către părinţii noştri, lui Avraam şi seminţiei lui, în veac.“/4.

4. „Fiule, de ce ne-ai făcut nouă aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijoraţi!“/5.

5. „Nu mai au vin!“/6.

6. „Faceţi orice vă va spune!“/7.

Acestea sunt cele şase rostiri ale Maicii Domnului, consemnate de Sfintele Evanghelii după Luca şi Ioan. /8.

Primele două cuvinte ale Maicii Domnului sunt legate de evenimentul Bunei Vestiri. În timp ce Fecioara Maria se afla la rugăciune, cerurile s-au deschis şi Arhanghelul Gavriil a coborât pe pământ, până la locul unde se ruga ea. Purtând în mâini crinul, simbol imaculat al curăţiei, Arhanghelul a venit în această cetate a Galileei, ce se cheamă Nazaret, la Fecioara Maria, cea din casa lui David. Îngerul i-a spus Fecioarei vestea cea mare:

„Bucură-te ceea ce eşti plină de Dar. Iată, vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi se va chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul lui Dumnezeu se va chema.“/9.

Acum rosteşte Fecioara Maria primul ei cuvânt, consemnat în Scriptură, puţin speriată, puţin uimită şi nelămurită: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?“ /10.

Era firească nelămurirea ei pentru că ea era copila fecioară logodită cu Iosif, un bătrân teslar din Nazaret, ce se trăgea din neamul lui David. Căci, aşa cum ne relatează Sfântul Maxim Mărturisitorul:

„Preoţii au ţinut sfat... şi au hotărât să o predea (pe Fecioara Maria) numai în logodnă iar nu în căsătorie unui bărbat care n-ar mai fi potrivit cu căsătoria, ci bătrân şi cuvios, care a ajuns să dobândească împlinirea virtuţii; pentru ca el să fie mai degrabă păzitorul fecioriei ei. Aceasta a fost şi providenţa divină, hotărâtă dinainte de sus...“ /11.

Îngerul o linişteşte pe Fecioară şi, la temerile ei, îi răspunde:

„Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt

---

4. Luca 1,46-55;
5. Luca 2,48;
6. Ioan 2,3;
7. Ioan 2,5;
8. Sf. Maxim Mărturisitorul „Viaţa Maicii Domnului“, în capitolul: „Alte referiri despre Maica Domnului din Noul Testament“, ne mai prezintă şi alte aspecte din viaţa Sfintei Fecioare şi apare reproducerea integrală a Textului Biblic referitor la ea.
9. Lc. 1,31-32;
10. Lc. 1,34;
11. Sfântul Maxim, din „Viaţa Maicii Domnului“, Ed. Deissis 1999;

te va umbri, pentru aceasta şi Sfântul Ce Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema.“ /12

Îngerul o lămureşte pe Fecioara Maria, că ea va fi supusă lucrării Duhului Sfânt, Ce o va umbri, şi va naşte Fiu printr-o mare şi nepătrunsă Taină. Apoi, îngerul o informează pe Maria că şi mătuşa ei, Elisabeta, a fost dăruită de Dumnezeu şi a zămislit prunc la bătrâneţe./13.

Smerită, Fecioara Maria şi-a plecat cu supunere capul şi a primit cu bucurie vestea Darului Dumnezeiesc. Apoi, după un moment de tăcere, ea a rostit, fericită, cel de-al doilea cuvânt, consemnat în Sfânta Evanghelie: „Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!“/14.

Prin aceste cuvinte smerite, Maica Domnului face ascultare şi se predă cu totul voii lui Dumnezeu. Ea consimte liber să conlucreze la Planul Divin; după care Duhul Sfânt o va umbri şi ea va lua în pântece pe Mântuitorul Iisus, Fiul lui Dumnezeu. /15.

Proorocul Isaia a prevăzut, cu mii de ani în urmă, tot ceea ce se va întâmpla cu această minune:

„Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn (spune el cu privire la întruparea Mântuitorului din Fecioara Maria): <<Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui, Emanuel...“/16.

Iată ce spune şi sfânta tradiţie despre locul, în care s-a petrecut întâlnirea dintre înger şi Fecioara Maria şi unde au fost rostite acele două cuvinte smerite ale ei:

„Conform unei tradiţii creştine vechi, aici Arhanghelul Gavriil, când Fecioara urca de la fântână cu vasul plin cu apă, a întâmpinat-o, zicându-i: <<Bucură-te, Marie, cea plină de Dar... Domnul este cu tine. Şi, iată, vei lua în pântece şi vei naşte Fiu...“ /17.

Arhanghelul Gavriil a vestit-o pe Fecioara Maria, atunci, şi despre altă minune. Auzind Maica Domnului de la înger că şi Elisabeta, sora mamei ei, va naşte prunc, s-a dus la ea, ca să se încredinţeze de cuvintele Arhanghelului şi a găsit-o însărcinată în şase luni cu Sfântul Ioan Boezătorul, vărul după trup al Mântuitorului.

Pruncul din pântecele Elisabetei a săltat bucuros, recunoscând

---

12. Lc. 1,35;

13. Pe locul, unde se află casa Fecioarei Maria, se află azi o bazilică catolică.

14. Lc. 1,38;

15. Lucrarea aceasta este o Taină de nepătruns pentru firea omenească şi mai presus de fire, căci la Dumnezeu toate sunt cu putinţă.

16. Isaia 7,14;

17. Din „Protoevanghelia lui Iacob“;

cu Duhul în pântecele Mariei pe Fiul lui Dumnezeu. Elisabete a simțit minunea şi a exclamat fericită:

„Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este Rodul pântecelui tău...“ /18

Atunci Maica Domnului i-a răspuns printr-un tulburător imn de rugăciune, ce cuprinde şase ziceri, imn de laudă lui Dumnezeu, ce constituie cel mai lung cuvânt rostit de ea, care e consemnat şi în Sfintele Evanghelii. /19.

Și, iată, **cele şase ziceri ale Sfintei Fecioare** şi ce cuprind ele:

1. „Măreşte sufletul meu pe Domnul şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.“/20.

Prima zicere cuprinde laude aduse lui Dumnezeu.

2..„Că mi-a făcut mie mărire Cel puternic şi sfânt este numele Lui.“ /21.

3. „Și mila Lui în neam şi în neam, spre cei ce se tem de El.“/22.

4. „Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.“ /23.

5. „Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri şi a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăți şi pe cei bogați i-a scos afară, deşerți.“ /24.

6. „A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-şi aducă aminte de mila Sa. Precum a grăit către părinții noştri lui Avraam şi seminției lui, în veac.“ /25.

Fecioara Maria, după ce dă slavă lui Dumnezeu în prima zicere, dă o motivație a fericirii ei, în cea de-a doua rostire. Apoi, în ultimile patru ziceri, cu puterea Duhului lui Hristos, Care sălăşluieşte în ea, Duh al lui Dumnezeu, Maica Domnului îi aduce la cunoştință Elisabetei, ce lucrare minunată va împlini Iisus pe pământ, ca Mântuitor al lumii şi tot ce a făcut Dumnezeu:

---

18. Lc. 1,42;

19. Noul Testament nu pomeneşte nimic şi de alte convorbiri şi mai lungi, pe care le-a avut Maica Domnului cu Sfinții Apostoli şi cu ucenicii lor, după Înălțarea Domnului la cer şi înainte de moartea sa, când şi-a luat rămas bun de la ei.

20. Lc. 1,46-48;

21. Lc. 1,49;

22. Lc. 1,50;

23. Lc. 1,51;

24. Lc. 1,52-53;

25. Lc. 1,54-55;

– „... risipit-a pe cei mândri...“
– „... făcut-a tărie cu brațul Său...“
– „... coborât-a pe cei puternici...“
– „... a înălțat pe cei smeriți...“
– „... pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăți.“ /26.

Fecioara Maria se bucură, petrecând o săptămână cu mătușa ei, Elisabeta, sora mamei ei, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

La Bethleem, Maica Domnului Îl naşte pe Pruncul Iisus, apoi, prigonită de regele Irod, pleacă pentru o vreme în Egipt, după care se întoarce ca să-şi crească Pruncul la Nazaret.

La împlinirea vârstei de 12 ani, Iisus Se afla împreună cu părinții Săi, de Paşti, într-o călătorie la Ierusalim, ca să Se închine la Locurile Sfinte.

Părintele Arhim. Serafim Man astfel comentează întâmplarea petrecută acolo:

„Bătrânul Iosif şi Fecioara Maria L-au luat cu ei la Ierusalim pe Iisus Hristos, pentru a participa la sărbătoarea Paştilor, care ținea şapte zile. Sfârşindu-se zilele sărbătorii, cu toții s-au îndreptat spre casele lor. Cei din Nazaret aveau un loc de întâlnire, unde se aşteptau spre a călători împreună (căci drumurile nu erau sigure şi pelerinii se temeau să meargă singuri pe distanțe aşa de mari). După plecarea din Ierusalim, Iosif şi Fecioara Maria au observat că Iisus lipseşte, însă au crezut că se află în grupul unor cunoştințe, de ale lor, din Nazaret.

Ajungând la locul de întâlnire, ei constată că Iisus nu se află nici acolo, surprinderea şi supărarea lor, fiind cu atât mai mare, cu cât Iisus nu le călcase niciodată cuvântul, nici nu făcuse nimic fără învoirea părinților. Şi, cu toate că făcuseră pe jos cale de o zi, Iosif şi Maria s-au reîntors în Ierusalim, căutându-L pe Iisus, plini de îngrijorare, prin toată cetatea.

După trei zile de alergătură şi zbucium, ei au intrat în templu, să se roage lui Dumnezeu şi să-şi aline durerea pricinuită de pierderea lui Iisus. Spre marea lor uimire şi bucurie, ei L-au aflat pe Copilul Iisus în mijlocul bătrânilor şi cărturarilor, punându-le întrebări şi ascultând răspunsurile, încât toți cei de față se minunară de priceperea şi înțelepciunea Lui.

Cu toate că bucuria regăsirii le-a fost mare, Fecioara Maria Îl dojeneşte pe Iisus.“ /27.

Acum Maica Domnului rosteşte cel de-al patrulea cuvânt al ei:

„Fiule, de ce ne-ai făcut nouă aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am

---

26. Lc. 1,46-55.

27. Arhim. Serafim Man, „Adevăruri trăite, învățături folositoare“, Ed. Episcopiei Maramureşului şi Sătmarului, Baia Mare 1993;

căutat îngrijorați.“/28.

Copilul Iisus, atunci, plin de Duh Sfânt, le-a zis părinților Lui după trup așa: „De ce era să Mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?“ /29.

„Prin aceste cuvinte, Iisus voia să le facă cunoscută (părinților Săi trupești) adevărata Sa menire dumnezeiască și obârșia Sa divină, Dumnezeu fiindu-I Tatăl iar casa Sa Biserica, El având menirea și chemarea de a-L descoperi oamenilor pe Dumnezeu.“ /30.

COPILĂRIA LUI IISUS *

Un Prinț din alte lumi mai bune
în ieslea mică S-a născut,
Și în mânuțele Lui albe
sclipea lumina bucuriei.
El a aprins în întuneric
o stea cum nu s-a mai văzut
Și a crescut, un Crin puternic,
râzând în brațele Mariei.**

Apoi, a fost adus în templu,
ca om, să fie botezat.
După religia iudeie,
să se-mplinească legământul.
Iisus e freamătul nădejdii
cu numele ce I S-a dat,
Când, botezat în cer de îngeri,
S-a zămislit în trup Cuvântul.***

Era cu ochii mari și limpezi
în pacea Lui atât de viu.

---

28. Lc. 2, 48;
29. Lc. 2, 49;
30. Arhim. Serafim Man, ibidem.

* Selecție din volumul II al „Epopeei Hristice“ ce se referă la V. T.;

** Despre copilăria lui Iisus Sfânta Scriptură nu ne spune prea multe și numai de trei ori ne sunt date referințe cu privire la ceea ce s-a întâmplat în viața Mântuitorului ca Prunc.

*** La o săptămână de la naștere, Pruncul Iisus e adus în Templu, conform tradiției iudaice, ca să fie botezat, prin tăierea împrejur. Primul Lui botez se prăznuiește în Calendarul Creștin Ortodox, la data de 1 Ianuarie.

Părinții iar L-au dus la templu,
după o vreme de răbdare.
În casa Tatălui, privește
tot cerul fericitul Fiu;
Un Crin în noaptea de zăpadă,
pe brațul Maicii ca o floare.*

Și-apoi, ca-n basmele cu îngeri,
crescu Mlădița, ca un vis,
Și alerga cu mieii-n iarbă,
râzând cu razele de soare.
Din lut, făcuse albe păsări,
care cântau, ca-n Paradis,
Și, luminate de cuvinte,
din palma Lui voiau să zboare.

Un Înger Îl veghea cu grijă,
în luminarea lui zburând
Și-I povestea cum e în ceruri
grădina tainic înflorită;
Îl lua de mână peste pajiști,
cu ochii minții luminând,
Și Îi vorbea despre Iubire,
ca despre-o stea nemărginită.

De-acum Iisus era puternic
și înțelept peste cuvânt,
Când, pelerin, L-aduse Domnul
la templu, pentru-a treia oară.
Și a rămas la rugăciune
să se închine micul Sfânt;
La ceasuri vechi să zăbovească
pe piatră, fără să-L mai doară.

Înfiorați, trei zile lipsă
au plâns părinții și L-au luat,

---

* La 40 de zile de la naștere, Iisus este adus din nou în templu și închinat lui Dumnezeu. Întâmpinarea Domnului este sărbătorită de Biserica Creștină Ortodoxă la data de 2 Februarie, când „Orice întâi născut de parte bărbătească (trebuia după Legea veche) să fie închinat Domnului.“ (Lc. 2,23)

Din casa cu parfum de ceruri,
în care Tatăl priveghează.*
Furtună s-a stârnit în aer,
când Maica Sfântă L-a certat
Şi pace le-a adus Cuvântul,
strălucinând cu adevăruri.

„O, Maică, plin de bucurie,
în casa Tatălui am fost,
Plutind pe nori cu Cele Sfinte,
călătoream în cer cu îngeri.
Voi nu ştiaţi că vreau tot timpul
să stau cu Tatăl Meu la sfat,**
Şi să trăiesc în Duh cu Tatăl,
unde-i tot cerul fără plângeri?“

Peste pământul fără margini,
unde trăieşte bun şi rău,
Pe toţi ne mângâie Iubirea
şi-un Soare-ntr-o lumină gravă,
Când, cu puterea rugăciunii,
se-apropie de Dumnezeu,
Aceeaşi ploaie îl dezmiardă
pe cel iubit şi fără slavă.*** 8.06.1998

Peste restul copilăriei lui Iisus se aşterne taina tăcerii. Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca mai spune, doar, după a treia aducere la templu: „Şi Iisus creştea în înţelepciune, în statură şi în har, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.“/30.

*

***

Ultimile două cuvinte ale Maicii Domnului sunt rostite la nunta din Cana Galileei, unde ea se află prezentă cu Mântuitorul Iisus şi cu toată familia ei. La nuntă erau invitaţi şi ucenicii Mântuitorului iar mirele era Simon Zilotul, cel care mai târziu avea să fie şi el unul din ucenicii lui Iisus. Familia mirelui se înrudea cu Maica Domnului

---

* Părinţii L-au luat pe Iisus din templu, unde Copilul Se ruga.

** A treia oară Iisus vine la Ierusalim împreună cu părinţii Lui, la vârsta de 12 ani, ca să petreacă cele şapte zile de Paşti şi rămâne trei zile în templu.

***Bunul Dumnezeu ne iubeşte pe toţi la fel.

30. Lc. 2,50;

şi Iisus venise la nuntă ca să-i binecuvânteze pe miri.

Iată, ce amănunte sunt scrise în „Proloagele“ pe luna Mai, despre Simon Zilotul:

„Simon Zilotul a fost unul din cei 12 Apostoli ai Mântuitorului şi era galileean. I se dă numele de Canaanitul şi de Zilotul, spre a-l deosebi de Sfântul Petru (care era tot Simon) şi de Sf. Simeon, fratele după trup al Domnului (unul din fiii din prima căsătorie al dreptului Iosif).

Sfânta Tradiția spune că Simon Zilotul ar fi fost mirele de la nunta din Cana, unde Mântuitorul a prefăcut apa în vin (înfăptuind prima Lui minune); văzând, Simon s-a lipit de Iisus şi s-a învrednicit a-I fi ucenic zelos pentru toată viața.“ /31.

Şi, iată, acum ce spune Sfânta Evanghelie despre prima minune înfăptuită de Iisus la nunta din Cana, la îndemnul Maicii Domnului:

„Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileei şi era şi Mama lui Iisus acolo.

Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă. Şi, sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: **Nu mai au vin!“** /32.

„A zis ei Iisus: <<Ce ne priveşte pe Mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.>>

Mama Lui a zis celor ce slujeau: **Faceți orice vă va spune!**/33.

Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau căte două sau trei vedre .

Zis-a lor Iisus: Umpleți vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus. Şi le-a zis: Scoateți acuma şi aduceți nunului. Iar ei i-au dus.

Şi când nunul a gustat apa, care se şi făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii, care scoseseră apă, ştiau; a chemat nunul pe mire

Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi când se ameţesc, pun pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.

Acest început l-a făcut Iisus în Cana Galileei şi Şi-a arătat slava Sa şi ucenicii Săi au crezut în El.“ /34.

Văzând minunea, Simon Zilotul, mirele din Cana, a devenit ucenic, urmându-L pe Iisus şi devenind unul dintre Apostoli.

Cuvintele Maicii Domnului la nunta din Cana ne arată următoarele:

– Mai întâi uimire şi jenă că s-a terminat vinul şi mirele, neam

---

31. Sf. Ap. Simon Zilotul se pomeneşte în Calendarul Creştin Ortodox pe 10 Mai.

32. Acesta este al cincelea cuvânt rostit de Maica Domnului.

33. Şi, iată, şi ultimul cuvânt al Preasfintei Fecioare, al şaselea.

34. Ioan 2,1-11;

cu ea, se va face de râs în fața nunului şi a nuntaşilor.

– Apoi: „Faceți ce vă va spune!“ e un îndemn la încredere, adresat oamenilor, ca să se predea cu totul voii lui Dumnezeu.

– Cererea îndreptățită a Maicii ne arată ceea ce ne-a îndemnat Însuşi Mântuitorul: „Cere şi ți se va da“ căci „La Dumnezeu totul e cu putință.“

S-A TERMINAT VINUL

„S-a terminat tot vinul
în buți şi în cofeie!“
Mesenii stau la masă
cu cănile uscate.
Izvorul bunătății
nu-i nimeni ca să-l deie
Şi s-a-ntristat mulțimea
cu buze neudate.

„Nu-i vin! Priviți, pe masă!“
şi nunt-abea începe.
Ce scumpă-i udătura
paharelor întoarse!
„Priviți! E nuntă totuşi
şi nu putem pricepe
De ce nu vine vinul,
că buzele ni-s arse.!“

S-a strepezit cărarea,
pe unde urcă vinul?
S-au răsucit pe vrejuri
bănuții aguridă?
De ce nu vin în valuri,
ca să ne facem plinul,
Licorile iubirii,
în liniştea toridă?

Secatu-s-a Iordanul
şi coastele cu vie?
S-au răsucit în aer
şi-au mers în altă parte?
De ce nu vine vinul
şi-adulmec-a pustie

Tot omul, care vine,
să-l guste de departe?“

„E vin destul în vase.
Nu vă-ntristați! Minunea
Ne vine de la Domnul,
Care-a şezut la masă.
Licoarea cea mai bună
de-abea acum se-ncepe.
E pentru bucurie
şi-un dar pentru mireasă.“

Se mângâie în taină
Măicuța mulțumită
Și nunta se-ntețește
și lumea-i bucuroasă.
Se însoțesc doi tineri
și jertfa e primită;
Biserica Iubirii
e chiar la ea acasă.

20.01.2008

Facă-se voia Ta
(Tăierea voii)*

Omul este o ființă superioară care are rațiune, sentimente şi voință proprie, toate libere, dar acestea pot fi influiențate în bine sau în rău de forțele binelui (îngerii Domnului) sau ale răului (îngerii cei căzuți), iar Dumnezeu îi respectă omului alegerea făcută.

Dacă omul slujeşte celui rău, atunci tot ceea ce gândeşte şi întreprinde el, este lucrarea diavolului, implantat în ființa umană. Ființa umană este creată să fie vas sfințit, locuit de Duhul lui Dumnezeu, dar, viciată prin păcat, ea poate fi locuită chiar şi de-o legiune de diavoli. Ea poate lucra şi gândi în numele Domnului sau poate fi dirijată din interior şi de la distanță în lucrare diabolică.

Acest om, depersonalizat sau dedublat, poate acționa direct pentru necuratul, contribuind la lucrarea de degradare şi distrugere a

---

* Tăierea voii la monahi este un vot deosebit de greu. La început, tinerii frați intrați în mănăstire, își au un Părinte duhovnic îmbunătățit la care fac ascultare, până când devin ei înşişi purtători de sfințenie. (Tăierea voii proprii şi supunerea ei voii lui Dumnezeu este un deziderat al sfințeniei, când Hristos locuieşte în om, deziderat la care se-ajunge deosebit de greu)

fiinţei umane şi a mediului în care trăieşte. În felul acesta păcatul şi tovărăşia cu cel rău viciază şi zădărniceşte prin boală şi moarte, lucrarea cea bună, creeată de Dumnezeu.

Mai întâi în lucrare există gândul. După o vreme gândul se transformă în vorbă şi faptă. Când păcatul acela, făcut cu gândul, rămâne în trup, la nivelul individului, îl viciază numai pe el. Dar dacă voia şi gândul impus de tatăl răutăţii e transmis mai departe în vorbă şi faptă, acesta viciază toţi oamenii şi mediul vital.

Omul este asaltat de două feluri de informaţii (care devin gânduri, vise, dorinţe): influienţe înălţătoare, care vin de la Dumnezeu şi ispite diabolice. Când omul urmează Legile Domnului, le ascultă şi le-mplineşte, el devine rob al lui Dumnezeu şi toate gândurile lui sunt ziditoare şi voia lui Dumnezeu.

Şi pentru că omul are dreptul la discernământ, căci i s-a dat acest drept de a alege, peste care nici Dumnezeu nu va trece, dacă este plin de Duh Sfânt şi de dragoste pentru Dumnezeu, el caută să nu-L supere pe Ziditor şi face tot ceea ce Domnul îi sugerează, în gânduri, vorbe şi fapte. Dar dacă, din contră, omul va alege pe altcineva să-i fie stăpân, atunci el va gândi şi va acţiona, dirijat numai de acea forţă potrivnică ce-l va stăpâni pe de-a-ntregul.

Urmând voia Domnului, omul este protejat de Dumnezeu, dacă pe El L-a ales să-i fie Stăpân. Acum nu mai are voia lui căci va gândi şi va acţiona în rezonanţă cu Stăpânul Bun pe Care şi L-a ales. El îşi taie propria lui voie cea păgubitoare şi este tot plin numai de Duhul lui Dumnezeu. Fiind plin de Duh Sfânt şi împărtăşit cu Hristos, omul acum are putere benefică de discernământ şi poate face diferenţa între ceea ce este bine şi ce este rău, poate deosebi şi poate alunga imediat de la sine gândurile cele necurate şi poruncile impuse de cel rău care nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Această lucrare de depistare şi diferenţiere a informaţiilor şi poruncilor, care ne invadează sufletul şi simţurile, se poate face corect numai dacă omul Îl cunoaşte pe Dumnezeu şi slujeşte Lui, urmând Poruncile şi tot cuvântul Lui din Sfintele Evanghelii.

Voia omului trebuie să fie voia Domnului şi nu cea a necuratului, căci cum nesocoteşti voia lui Dumnezeu, cum te asaltează, prin îngerii cei răi, toate gândurile distructive ale vicleanului, care îţi poruncesc să faci tot ceea ce nu trebuie şi tot ce supără pe Tatăl din cer, căci vrăşmaşul doreşte să te îndepărteze definitiv de Dumnezeu, fără cale de-ntoarcere.

Primul gând şi prima soluţie care se iveşte în sufletul celui care Îl are pe Dumnezeu drept Stăpân, sunt informaţii ziditoare, venite pe diferite căi, de la Dumnezeu. Toate simţurile recepţionează mesajul benefic. Domnul Se roagă în noi şi ne sugerează prin îngerii buni să

facem voia Lui pe care noi o recepționăm imediat şi cu iuțeala fulgerului

Suntem însă permanent şi sub supravegherea vrăşmaşului, care vrea să cunoască şi el mesajul Divin spre a-l zădărnici. Dacă întreprindem mai apoi cel mai mic gest pentru a-mplini mesajul şi voia divină, atunci vorbele, privirile şi toate gesturile noastre vor fi recepționate şi de cel rău, căruia în mod involuntar îi aducem la cunoştință întențiile noastre. Atunci cel rău, prin viclenia şi inteligența lui distructivă, află care a fost gândul cel bun, recepționat de noi (comunicare la care el n-are acces) şi caută să zădărnicească lucrarea cea ziditoare a lui Dumnezeu, făcându-ne să nu mai lucrăm pentru El.

Aflând de la noi ce conține mesajul divin, atunci vrăşmaşul intervine imediat cu voia lui, căutând să ne abată gândurile de la lucrarea cea bună. Acum vrăşmaşul vine cu ideile, ispitele şi ofertele lui; acum apar alternativele de unde putem alege pentru cine vom lucra mai departe. Acum este momentul de încercare când vom hotărî dacă vom continua lucrarea lui Dumnezeu, dacă îi vom fi recunoscători Lui pentru gândul cel bun, sau dacă vom accepta variantele oferite de diavol, care vor opri şi vor distruge lucrarea cea bună.

Primii oameni, care au optat pentru alternativa oferită de cel rău, variantă necunoscută pân' atunci pentru ei, au fost protopărinții noştri, Adam şi Eva., şi ați văzut, unde i-a adus pe ei neascultarea voii lui Dumnezeu. Şi deşi opțiunea lor a fost cea mai rea, peste alegerea lor nici Domnul nu a trecut.

Diferența dintre gândul primit de la Dumnezeu şi cel oferit de vicleanul este foarte mare. Suflarea Duhului Sfânt este plină de pace, dragoste şi lumină; gândul Lui este ziditor şi are finalitate benefică. Domnul ne roagă şi ne sfătuieşte cu blândețe ce să facem. Vrăşmaşul, însă, ne tulbură viața cu gândurile lui otrăvite, ne porunceşte şi ne amenință, creindu-ne, după recepționarea gândurilor potrivnice, o stare de panică şi o neliniște generală care ne macină.

Ceea ce ne oferă Domnul, în toate gândurile de început, pe care ni le transmite El, nu este din această lume şi nu este ceva material, care să ne satisfacă nevoile trupului, ci este numai hrană spirituală, care ne arată calea şi ne netezeşte drumul spre viața cea veşnică, trăită în pace şi dragoste. Trăind în armonie cu Dumnezeu, cu noi înşine şi cu aproapele, desigur că şi toate cele necesare ființei noastre ni se vor adăuga nouă.

Ceea ce ne oferă însă vrăşmaşul sunt numai bani şi „avantaje" materiale imediate, care hrănesc simțurile şi pântecele; patimi şi pofte care ne duc trupul şi sufletul la pierzare.

Domnul Se arată în gândurile noastre, smerit şi modest şi nu ne aduce imediat satisfacțiile pe care ni le cere trupul iar ceea ce ne oferă

este doar strictul necesar spre fiinţa noastră. Excese în darul cel material nu există dar ne copleşeşte înmiit cu hrana cea spirituală şi cu bucurii duhovniceşti, ziditoare de suflet. Pin acestea dobândim, cu ajutorul Domnului, echilibru sufletesc, putere şi sănătate trupească.

Vrăşmaşul, în schimb, îşi îmbracă ispitele şi ofertele sale cele otrăvite într-o haină atractivă şi strălucitoare, care înşeală bietele suflete dezorientate. După ce îl ispiteşte şi îl atrage pe om, făcându-l rob şi nenorocindu-l, necuratul îşi leapădă haina cea strălucitoare de înger de lumină şi omul, care-a păcătuit, se află înfrânt şi desnădăjduit în faţa diavolului, care-şi leapădă masca şi îi flutură-n faţă triumfător păcatul şi coasa morţii. Acum de-abea vede bietul om cu cine-a avut de-a face, adevărata identitate a stăpânului necurat pe care şi l-a ales. Acum vede cu-adevărat cui se datorează eşecul vieţii sale deşarte.

Omul are voie să aleagă un gând sau altul, care-i este din afară impus. Suntem robi ai lui Dumnezeu plini de Duh Sfânt sau făcând altă alegere, Duhul bun pleacă de la noi şi slujim altor forţe care ne invadează sufletul. Singurul punct de sprijin pe care-l avem în orice situaţie este Scânteia cea Divină care rămâne-n sufletul nostru până la moarte, indiferent cât de sluţi şi de urâţi vom arăta sufleteşte.

A nu face voia lui Dumnezeu, înseamnă pentru om a face voia vrăşmaşului. Şi Mântuitorul spunea în acest sens: „Cine nu e cu mine e împotriva Mea.“

Fiecare mădular al nostru poate sluji la ceva. Organele de simţ: ochii, urechile, recepţionează mesajele şi acestea se înfig adânc în sufletul nostru şi ne determină să trecem la împlinirea în fapt a lor. Picioarele aleargă trupul pe calea mântuirii sau a pierzaniei şi mâinile primesc cu bucurie darul lui Dumnezeu, ostenindu-se la zidire, sau apucă răzvrătite ispitele materiale din arsenalul de pierzanie al vrăşmaşului şi demolează ce-a zidit Dumnezeu.

Şi vorbele sunt o reflectare şi o urmare a gândurilor ce oglindesc mesajul recepţionat dintr-o parte sau alta. Noi, după ce primim mesajele nu le păstrăm numai pentru noi ci le transmitem mai departe; le transmitem verbal, în scris sau pe calea gândului nostru, care recepţionează acel mesaj dar îl trimite şi mai departe. /1.

Acceptarea de către om a voii lui Dumnezeu declanşează imediat o luptă pe faţă a noastră contra vrăşmaşului, care se interpune între noi şi Dumnezeu şi caută să-i vicieze şi să-I anuleze lucrarea. Eva, acceptând compromisul şi compania celui rău, conversând cu el, i-a-mpărtăşit verbal acestuia voia lui Dumnezeu de păzire a poruncii şi i-a divulgat toată ascultarea care i s-a dat. Astfel vrăşmaşul a aflat prin

---

1. Gândurile benefice şi rugăciunile ne ocrotesc toată fiinţa în timp ce gândurile malefice şi blestemesunt malefice..

necredincioasa femeie, care este voia lui Dumnezeu, apoi a convertit-o şi a zădărnicit, prin femeia, pe care şi-a făcut-o unealtă, a zădărnicit lucrarea divină.

Lui Dumnezeu nu îi place ca omul să-I cerceteze secretele, pentru că el este trufaş, schimbător şi inconstant în dragostea şi loialitate. Dumnezeu Se desvăluie omului prin revelaţie (2) şi ia pentru aceasta persoane din cele mai simple, aşa cum a făcut-o odinioară cu alegerea ucenicilor din rândul pescarilor. Persoanele cele mai simple şi mai încercate, care s-au legat în viaţă prea puţin de materie şi au fost credincioase, au parte de acest dar al lui Dumnezeu.

Dumnezeu Îşi ascunde lucrarea şi prezenţa Sa în faţa persoanelor necredincioase, indiscrete şi rău intenţionate, care caută cu ori ce preţ dovezi ale existenţei Lui şi vrea numai să-L ispitească. El având o fire slabă, influienţabilă şi schimbătoare, poate trece într-o secundă în câmpul de luptă al vrăşmaşului, acceptând ispita lui. Omul poate deveni, prin lucrarea sa păcătoasă, diavol în trup şi vrăşmaşul lui Dumnezeu. Bunul Dumnezeu n-are nici o legătură cu tatăl răutăţii şi nu mai comunică de la cădere cu el, iar convertirea omului la păcat l-a făcut pe Domnul să-l blesteme pe vrăşmaş să se târască toată viaţa ca şarpele şi să nu mai ridice ochii la cer.

Omul, ca să placă lui Dumnezeu, nu mai trebuie să accepte promiscuitatea tovărăşiei cu vrăşmaşul etern al Domnului şi nici gândurile otrăvite, venite de la acesta nu trebuie să le primească. /3.

Omul, care face voia lui Dumnezeu, rămâne surd şi mut la alternativa cumplită şi atrăgătoare, îmbrăcată în haină strălucitoare, pe care i-o oferă vrăşmaşul. Spre deosebire de ispita demonică, oferta cea divină este smerită şi lipsită de strălucire, dar are întotdeauna o finalitate ziditoare şi fericită. Ispita vrăşmaşului vine deosebit de atrăgătoare, dar e mincinoasă şi păgubitoare atât pentru suflet cât şi pentru trup. Vicleana ofertă, în loc să zidească, este-o amăgitoare punte de ceară, care topindu-se, ne lasă la jumătatea drumului, vlăguiţi de puteri şi prăbuşeşte sufletul cel păcătos, împingându-l spre moarte.

---

2. Celor care cu trufie şi-au construit un turn (Turnul Babel), ca să se ridice cu trufie până la cer, Dumnezeu le-a stat împotrivă. Pentru cei simpli şi smeriţi, însă Dumnezeu li s-a descoperit iar descoperirea aceasta se numeşte revelaţie.

3. „Monahii, pentru a sluji numai lui Dumnezeu, îşi înfrânează simţurile (tăierea voii) şi alungă de la sine toate gândurile care îi agresează şi care nu vin de la Bunul Dumnezeu. Ei au discernământ şi ştiu ce capcane ascund gândurile; îşi taie propria lor voie pentru ca niciodată să nu facă o alegere greşită şi fac ascultare deplină. Aceştia păstrează postul tăcerii şi permanenta legătură cu Dumnezeu prin rugăciune continuă. Ei înlătură ispita vrăşmaşului şi prin postul alimentar care le taie voia trupului. Paza şi înfrânarea tuturor simţurilor fac parte din postul lor.“

După o oarecare împotrivire din partea omului, în care cel rău îşi prezintă cu insistenţă poruncitoare oferta, urmează, desigur şi alegerea noastră. Avem în faţă informaţia iniţială divină şi ispita sau ispitele vrăşmaşului, care vrea să ne-nşele şi să ne distrugă, abătându-ne gândul de la Dumnezeu. Dacă facem o alegere bună şi ascultăm porunca rugătoare a lui Dumnezeu, vrăşmaşul imediat se demască şi luptă pe faţă contra noastră, înfruntându-L neputincios pe Dumnezeu. Lupta răului contra binelui este continuă şi nu se-opreşte niciodată, căci vrăşmaşul, pe lângă că e viclean, e şi harnic în trevzie (4) şi rău. /5

Noi, cu Dumnezeu în suflet şi-n gând, suntem întăriţi în această luptă, iar vrăşmaşul, văzând că suntem neclintiţi în drumul, pe care ni l-am ales, şi smeriţi robi ai lui Dumnezeu, se retrage pentru o vreme din luptă şi piere din faţa noastră ca fumul. Asalturile lui se desfăşoară pe o durată limitată de timp, dar sunt repetate şi lupta continuă.

Atenţie, însă, vrăşmaşul niciodată nu doarme şi nu renunţă la munca lui de surpare a omului. Urmează acum pentru drepţii creştini alte şi alte probe de ascultare şi loialitate faţă de Dumnezeu, căci vrăşmaşul acum plusează şi ispitele lui devin acum tot mai mari, mai atractive şi mai surprinzătoare pentru cei care i-au rezistat. Acestea ne asaltează pe toată durata vieţii noastre, căci răul îşi ridică ştacheta, ca să pună stăpânire pe sufletul nostru. Pornind de la premiza că totul se cumpără şi totul are un preţ, sufletul nostru nepreţuit el vrea să ni-l cumpere doar cu câteva tinichele. Din păcate multe suflete orbite de strălucirea metalului cad în plasă chiar la un preţ derizoriu.

Vrăşmaşul îşi întreţeşte atacul mai ales la sfârşitul vieţii noastre, atunci când trupul e slab şi neputincios şi sufletul e pe picior de plecare. Atunci se dă bătălia finală şi definitivă pentru sufletul nostru. Atunci cele două forţe antagonice, care-şi dispută stăpânia, se-nfruntă cu îngerii lor să dobândească-acel suflet. Atunci, la ieşirea sufletului din trup, vrăşmaşul se masează cu forţe-nmiite aproape de suflet, fluturându-i cu ură zapisul păcatelor.

Viclenia şi lupta celui rău este neîntreruptă, căci dacă la început, i-am refuzat voia lui şi a pierdut o bătălie, el vrea să câştige într-un final tot războiul. El ne va zădărnici din răsputeri gândurile bune dumnezeieşti şi ne va prezenta pentru fiecare situaţie şi probă de loialitate, la care suntem supuşi de către Dumnezeu, Stăpânul nostru cel Bun, ne va oferi diavolul atunci şi alternativa lui cea păguboasă.

---

4. Trevzie = neadormire, veghe, vigilenţă;

5. Şi pe Mântuitorul vrăşmaşul L-a ispitit pe Muntele Carantaniei, pentru o vreme şi a plecat atunci când a văzut că n-are acolo pe cine vicleni: „Şi diavolul, sfârşind toată ispita, s-a îndepărtat de la El, până la o vreme.“ (Lc. 4,13)

Toată viaţa noastră este plină de un şir întreg de ispite de la care trebuie să ne-nfrânăm sufletul şi fără de care noi nu ne putem mântui. Dumnezeu îl lasă pe vrăşmaş să ne-ncerce numai ca să ne verifice şi să ne cunoască credinţa, dragostea, ca să afle care ne-a fost alegerea şi voia şi pe cine-am slujit toată viaţa noastră.

Toată viaţa petrecută în trup e o probă de foc, care ne va arde sau ne va oţeli, făcându-ne plini de lumină şi dragoste. De trecem cu bine sau nu acest examen, depinde toată viaţa de veci, căci aici, pe pământ este pentru noi doar o clipă de-ncercare faţă de veşnicia aceea care ne aşteaptă. Numai gândurile şi voia Domnului, faptele bune, smerenia şi mplinirea cuvântului Domnului ne vor conduce la-mpărăţie.

Desigur că omul nerăbdător, voiaşte pentru moment avantajele cele materiale şi imediate. Urmând voia Domnului, sigur că le vom avea implicit şi pe-acestea, dacă nu facem din ele un scop al existenţei noastre.

Drumul oferit de cel rău este întotdeauna un drum lumesc închis, care duce nu la zidire ci la nimicirea creaţiei. Cei ce păşesc pe el, se vor prăbuşi în adâncurile iadului, împreună cu îngerii cei căzuţi.

Distrugerea definitivă a omului este deci acum tot ceea ce doreşte vrăşmaşul, pentru că omul poartă şi păstrează cu sine Scânteia Divină, acea asemănare cu Dumnezeu. Ucigându-l pe om, vrăşmaşul vrea să Îl atace pe Dumnezeu.

Deci numai cel care-şi taie propria voie şi face voia lui Dumnezeu, poate lupta, cu ajutorul lui Dumnezeu, contra ispitelor şi poate face-o alegere bună şi poate face diferenţa între cele două forţe care-i vorbesc, îl solicită, îi dau soluţii şi îşi oferă serviciile de ajutorare.

Nu poţi alege ceea ce este bine, dacă nu locuieşte în tine binele. Nu poţi goni întunericul gândurilor rele care vin de la-ntunecatul dacă nu eşti tu însuţi lumină şi templu al Duhului Sfânt.

Lucrarea vrăşmaşului este o lucrare posterioară lucrării lui Dumnezeu şi caută să zădărnicească zidirea. Răul nu poate lua iniţiativa pentru că e doar viclean şi nu este capabil a face o cât de mică lucrare ziditoare şi benefică pentru om; nu are nici iniţiativă proprie. El este doar ecoul neizbutit, care preia şi mimează numai ideea şi, denaturându-i scopul, zădărniceşte lucrarea.

În timp ce Domnul este Stăpân peste zidirea Sa, vrăşmaşul aduce dezastru şi haos. Gândurile oferite de el duc mintea cea omenească la desnădejde şi alienare. Cel care face voia vrăşmaşului nu-şi mai aparţine nici sieşi nici lui Dumnezeu, devine unealtă oarbă, fără suflet şi conştiinţă, rotiţă angrenată de necuratul în mecanismul lui de distrugere-n masă. După terminarea lucrării, tatăl răutăţii, nu

uită-n final niciodată, să-şi distrugă şi fizic unealta de care s-a folosit.

Mult doreşte vrăşmaşul să-i facem voia şi să ne piardă sufletul, căci acesta, împreună cu trupul, sunt cele mai perfecte creaţii ale lui Dumnezeu. Omul este lovit pretutindeni, în suflet şi trup; este distrus chiar şi mediul acestuia care favorizează viaţa. Toate în jur sunt viciate pentru a face vieţuirea lui imposibilă.

Voia şi gândul vrăşmaşului acţionează împotriva voinţei omului iar, dacă acesta adoptă voia celui rău, ca pe propria lui voie, devine el însuşi locaş de şerpi şi de-aspide, vas spurcat, în care se instalează legiuni de demoni ce vor umbri asemănarea omului cu Dumnezeu. Legiunile-acestea, îmbrăcate în om, vor acţiona împotriva zidirii divine, urmărindu-i distrugerea.

În jurul unui om care face voia lui Dumnezeu multă lumină se face şi multă lume se mântuieşte, căci prin el, acţionează în trupul nostru chiar Duhul Sfânt. /6.

În jurul celui stăpânit de necuratul, care face lucrarea acestuia, şi cu hoarde de demoni după el, multe suflete se-ndreaptă spre calea cea largă-a pierzaniei. Sfaturile cele rele ale aproapelui cu ispita vrăşmaşului şi diferitele doctrine au ucis peste ani sufleteşte şi trupeşte generaţii şi popoare întregi de suflete aflate-n derivă. Gândurile cele necurate şi rele sunt mai periculoase decât cea mai rafinată armă căci ele n-au graniţe, atacă sufletul ţintă cu viteza fulgerului şi pot face răul de la distanţă. Şi vai de sufletele ce nu sunt îmbrăcate-n Hristos. /7.

Să ne controlăm gândurile şi să cerem de la Domnul spirit de discernământ ca să facem doar voia Lui. Să facem cu ajutorul lui Dumnezeu, să facem deosebire între ceea ce este rău şi păgubitor pentru suflet şi ceea ce este bine. Să acceptăm odată cu binele şi voia lui Dumnezeu, controlându-ne şi tăindu-ne toate gândurile şi iniţiativele pe care le considerăm a fi personale şi care nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Ceea ce credem uneori că e voia noastră nu este altceva decât cealaltă alternativă care ni se oferă şi care e voia vrăşmaşului ce ne împinge la necredinţă.

---

6. Este bine, deci, să umplem tot spaţiul gândirii noastre cu Hristos, cu Duhul lui Dumnezeu şi sfintele rugăciuni, pentru ca vrăşmaşul să nu mai aibă portiţă de pătrundere şi loc de lucrare în fiinţa noastră.

7. Mântuitorul nostru Iisus Hristos este sigura noastră călăuză mântuitoare, Domnul Hristos şi tot ceea ce-I aparţine Lui. În afara Lui altă alternativă şi cale de mântuire nu există. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa“, spunea chiar El. Acolo unde e El cu-adevărat, prin lumina şi cuvântul Lui, prin Sângele şi Trupul Lui, acolo nu poate pătrunde vrăşmaşul. Să-L respirăm în rugăciune pe Hristos, repetând ne-ncetat numele Lui: „Iisus… Iisus…“ atunci când nu mai avem şi altfel putere să ne rugăm; ne-ncetat să–L păstrăm pe Dumnezeu întru noi.

„Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, sfinţească-Se numele Tău, vie-mpătăţia Ta, facă-Se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ…“

Prin nesupunere noi zădărnicim toată lucrarea lui Dumnezeu. Să-L lăsăm pe Bunul Dumnezeu să lucreze şi să nu intervenim cu nimic la frânarea acestei lucrări, făcând jocul vrăşmaşului. Voia lui Dumnezeu să fie singura forţă de pe pământ care să acţioneze-n lume şi să ne călăuzească spre Împărăţia Cerurilor. Amin.

AJUTĂ-MĂ, SĂ TE URMEZ, STĂPÂNE

Priveşte, Doamne,
Plânge duhu-n mine
Şi ostenit se-apleacă sub păcate,
Primeşte-mă,
Stăpânul meu, la Tine
Şi, milostiv, le vindecă pe toate!

Ajută-mă,
Să te ascult, Stăpâne,
Cu sufletul, şi să trăieşti în mine
Şi culcă-Ţi capul
Pe durerea lumii,
Ce-n suferinţă plânge fără Tine!

Ajută-mă,
Să Te iubesc în pace
Cu-ntreaga mea fiinţă peste timpuri.
Şi să trăiesc Lumina,
Cum Îţi place
Când Te vei coborî în anotimpuri!

Şi-o să vibreze
Inima mea toată,
Duh minunat şi boare de-alinare.
Când Taina Ta
Va răsări curată,
Spre geana mea cu o iubire mare! 4.04.1998

Cum au mulţumit voevozii pentru mila lui Dumnezeu

Şi voevozii noştri, de fiecare dată când au biruit în lupte împotriva duşmanilor, au mulţumit Domnului pentru ajutorul primit şi au dat slavă lui Dumnezeu pentru toate.

„Cât de smeriți erau domnitorii români. Ei își mărturiseau păcatele cu conștiința că, pentru vina lor, mânia lui Dumnezeu venea nu numai asupra lor ci și asupra țării și a neamului întreg. Pentru păcatele lor, domnitorii români se smereau și cădeau în fața sfintelor icoane și plângeau cu amar, pentru mila și îndurarea lui Dumnezeu.

Pentru biruințele lor, datorate lui Dumnezeu, domnii mulțumeau cerului, înălțând biserici și mânăstiri. Și erau credincioși, se rugau mult, aveau frică de Dumnezeu și nu puteau fii ispitiți de gândul măririi, cu toate consecințele ce decurg din aceasta.“

În anul 1546 domnitorul Petru Rareș, fiul domnitorului Ștefan cel Mare, dăruia călugărilor din mânăstirea Bistrița un act de danie și alături de el o tulburătoare mărturisire de credință ortodoxă:

„I-am miluit, fiindcă și eu am fost miluit, nu demult, atunci când se pornise mânia lui Dumnezeu asupra mea și a țării noastre, a Moldovei. Când împăratul Țarigradului, sultanul Soliman, s-a năpustit cu toată puterea sa asupra pământului nostru, pentru păcatele noastre și mai vârtos ale mele. Atunci, văzând că nu voi putea să le stau împotrivă, am lăsat oștirile mele și am fugit și am ajuns la Mânăstirea Bistrița și, intrând, am căzut în genunchi în fața sfintelor icoane și mult am plâns. Așișderea și egumenul și tot soborul plângea împreună cu mine, cu lacrimi fierbinți. Și am făgăduit înaintea lui Hristos Dumnezeu și a Preacuratei Lui Maici, că, de mă voi întoarce iarăși la scaunul meu, eu bine și biruitor voi mulțumi Bunului Dumnezeu și din temelii voi înoi Sfânta Mânăstire a Adormirii“

Și așa a fost, căci după biruință „Am revenit și din temelii am ridicat acest hram și l-am înfrumusețat.“ /1.

Și cronicarul Ion Neculce consemnează în lucrarea sa „O samă de cuvinte“, credința și dragostea domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt pentru Bunul Dumnezeu. În 47 de ani de domnie, el a ridicat drept mulțumire și slavă lui Dumnezeu, pentru fiecare bătălie câștigată, câte o Biserică sau o Mânăstire, dând slavă lui Dumnezeu.

Iată aici un extras din Cronica lui Ion Neculce cu privire la zidirea Mânăstirii Putna.

„Ștefan Vodă cel Bun, când s-au apucat să facă Mânăstirea Putna, au tras cu arcul Ștefan Vodă dintr-un vârvu de munte ce este lângă mânăstire. Și unde au agiuns săgeata, acolo au făcut prestolul în altariu. Și este mult locu de unde au tras până în mânăstire.

Pus-au și pe trei boiernași, de au tras, pre văduvul de copii și pe doi copii din casă. Deci unde au căzut săgețile unui copil din casă dzicu, să fie întrecut pre Ștefan Vodă și să fie cădzut săgeata, într-un

---

1. Extras din lucrarea „Monumente istorice bisericești din Mitropolia Moldovei și Sucevei.“

deluşel ce se cheamă Sion, ce este lângă mânăstire şi este acolo un stâlp de piatră. Şi dzec să-i fie tăiat capul acolo (dealului). Dar întru adevăr nu se ştie, numai oamenii aşe povestesc.

Fost-au (acolo mai demult, pe locul stâlpului) şi bisericuţă de lemn întru acel deluşel şi s-au risipit, fiind de lemn. Şi aşe au fost făcut mânăstirea de frumoasă, tot cu aur poleită, zugrăveală mai mult aur decât zugrăveală şi pre dinăuntru şi pre dinafară, şi acoperită cu plumbu. Şi dzicu călugării să fie fost făcut şi sfeşnicele cele mari şi cele mici, şi policandrul şi hora tot prisme de argint, şi pe urmă, să îi fie luat un domnu şi să fie făcut altele de spije, care le-am apucat şi noi. Iar stricându-se un clopot mare la mânăstire şi făcând călugării clopotul a doua oară, au pus aceste toate a scrie mai sus în clopot..."

RUGĂCIUNEA DIN URMĂ, LA PUTNA

Cu paşii şovăielnici vine
un scund moşneag înzăpezit,
Cu lung veşmânt domnesc şi mitră
şi în genunchi, se tânguieşte.
Şi gânduri fruntea îi sfâşie,
de-ngrijorare-i prigonit.
Cu chipul Domnului în suflet,
până la Cruce se târăşte.

Acolo, jos, sub lespezi reci,
străbunii lui au adormit
Şi sufletul neliniştitul
e însetat de veşnicie.
Moldova se fereşte toată,
să-şi lase pragul prihănit
Şi Ştefan se-ngrijeşte moşul
de strămoşeasca lui moşie.

Se roagă domnul cu smerire,
pe-altarul vechiului mormânt
Sub care odihnesc străbunii,
poporul lui în rugăciune,
Şi zidurile mânăstirii
îngână: Ştefan, Domnd cel Sfânt!
Şi clopotele bat în ritmul
cel măsurat de-nchinăciune.

E liniște și-nsingurare;
pe lespezi sabia e scoasă.
El, cu privirea-ncețoșată,
privește Crucea mântuirii.
E trist moșneagul și puterea,
de-o rană, ce s-a copt în coapsă,
L-a părăsit și trupu-acesta
e haina veche a iubirii.

„Pentru păcat oftez eu, Doamne,
și strig la ceasul pocăinței;
Cu mâinile bătute-n cuie,
mângâie-mi fruntea de pe Cruce,
Căci eu mă rog pentru Moldova,
fereşte-ne de suferință.
În mâna Ta eu las pământul,
ce cată lupii să-l apuce.

Eu sunt bătrân și plin de patimi
și mâna mi-e neputincioasă,
Opreşte-Ți ochii pe grădina,
ce Ți se-așterne la picioare.
N-o părăsi dacă păcatul
îmi stă pe umeri, rece coasă,
Și plimbă-Ți pasul pe covorul
atât de dăruit cu floare.

În mâna Ta așez iubirea,
ce am avut-o pentru frați.
Cu taină, odihnește-i, Doamne,
și mângâie-i la rugăciune.
Eu simt că sufletu-mi adoarme,
crucificat peste Carpați
Și simt că voi veni, să-Ți dărui,
prinosul meu de-nchinăciune.“

Atunci o rază fără seamăn,
s-a strecurat prin geam, grăbită
Și s-a oprit, să poarte-n slavă
un suflet ostenit de lupte.
Și sufletul în rugăciune,
s-a ridicat într-o clipită,

Să strângă-n braţe Veşnicia
şi din Iubire să se-nfrupte. 3.10.1998

Mulţumind lui Dumnezeu, creştinii urmează pilda Mântuitorului, Care adeseori înălţa rugăciuni de mulţumire către Tatăl ceresc. Ei urmează îndemnul Apostolului care zice: „Daţi mulţumită pentru toate, căci aceasta este voinţa lui Dumnezeu pentru voi, întru Hristos Iisus.“/1.

Să-I dăm „iar lui Dumnezeu mulţumire pentru darul Său cel negrăit.“ /2.

Iată acestea sunt nişte rugăciuni, pe care le aducem noi, creştinii, Bunului Dumnezeu, mulţumindu-I pentru toate darurile primite:

O legendă străveche cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, mijlocitor ceresc

Sfinţii în ceruri se roagă pentru noi şi ne veghează somnul, precum îngerii, lucrul mâinilor şi al minţii noastre, sănătatea şi viaţa noastră întru Hristos.

Şi Sfântul Mare Mucenic Gheorghe mijloceşte pentru noi, ca să învingem balaurul necazurilor. O veche legendă populară, care circulă printre oierii din Munţii Bucovinei, ne vorbeşte despre Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Purtătorul de Biruinţă şi ne arată cum el mijloceşte cu rugăciunile lui la Bunul Dumnezeu.

Şi mai spune legenda străveche, că Sfântul se coboară pe pământ şi îi apără pe oameni de calamităţile naturale.*

SPRIJIN CERESC (Balada Sfântului Mare Mucenic Gheorghe)

Oierii s-au întors la stână,
în jurul aripii de foc.
Stăteau la sfat, la mulsul turmei,
pân’ le bătuse seara-n poartă.
Se hârjoneau în păr cu mieii
şi îi vârau pe sub cojoc.

---

1. I Tes. 5,18;

2. II Cor. 9,15;

* Urmează o baladă, după o „Legendă“ consemnată de Pr. Ioanichie Bălan în culegerea sa de „Povestiri duhovniceşti“, Ed. Episc. Romanului, 1997;

Până la miezul nopții, vara
nu ostenea să-i mai despartă.

Din depărtare, însă, vântul
venea, cu calul, în galop
Și cineva gonea spre stână,
cu armăsarul alb, în spume.
Și-un tânăr călăreț coboară,
cu duhul, până lângă foc,
Țâșnind prin aer, ca un fulger,
semeț și iubitor de lume.

Dar cine umblă prin pădure,
în miezul nopții, fără somn?
Cu frâu-n mâini, albind sub cetini
tot vine, ca un nor, spre stână.
Ce călăreț târziu și tânăr,
cu straie vrednice de domn,
Ne cearcă în această noapte,
cu sulița, sclipind în mână?

Ciobanii își pierdură graiul
și nici dulăii n-au lătrat.
Un tânăr minunat și palid
le aducea din cer, poruncă:
Să părăsească locul stânei
și focul unde-au adăstat,
Căci mare judecată vine
să surpe locul de sub stâncă.

Apoi, oșteanul a-ntors calul
și în galop pieri, oftând,
Spre obcina de după creste,
ca un uriaș, care acuză.
Vestmântul, împletit în zale,
își zăngănea cerescul vânt,
Stingând cu poala lui văpaia,
din focul adormit în spuză.

Dar cine să fi fost năluca,
venită-n noapte, la cântat?
Ce luptător vestit din timpuri
s-a arătat, ca o poruncă?

Vedenie era, sau Domnul,
vrând să-i ridice din păcat,
A mai trimis din cer un înger,
ca semn că-i mai iubeşte încă?

Era la fel ca în icoane,
un Sfânt cu ochii blânzi şi mari,
Chiar Sfântul Gheorghe, Mucenicul,
cu sulița aprinsă-n mână.
În urma lui, un fulger urcă
şi-aprinse codrii de stejari.
Ciobanii-nfricoşați, fugiră
cu turma dincolo de stână. 24.02.1998

Din „Acatistul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe“

(Fragment)

„Mult nevoitorule al lui Hristos, Marelui Mucenic Gheorghe, acum toți din suflet să-i cântăm, lăudându-l pe el în sfintele locaşuri, ca pe un preastrălucit apărător al credincioşilor şi ajutător, cu credință să-i cântăm: Bucură-te, Purtătorule de Biruință, Mare Mucenice Gheorghe...“

„..Nume dulce şi scump tuturor credincioşilor, această scurtă laudă, ce o aducem ție, cu blândețe primeşte-o, de tot felul de întâmplări, fereşte pe cei ce cântă lui Dumnezeu: Aliluia!“ Şi mijloceşte la Bunul Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor noastre. (Din „Acatist“)

Despre proorocii mincinoşi şi calea cea largă a pierzării

După ce ne-a arătat, care este calea cea adevărată, pe care s-o urmăm, Iisus le-a vorbit ucenicilor şi mulțimilor despre pericolul pe care îl aduc proorocii mincinoşi, pentru cei care vor să-şi mântuiască sufletul:

„Feriți-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.

După roadele lor îi veți cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din smochini?

Aşa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele,

Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.

Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc.

De aceea după roadele lor îi veţi cunoaşte.

Nu oricine Îmi zice Doamne, Doamne va intra în împărăţia cerurilor ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.

Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, eu nu în numele Tău am proorocit şi nu în numele tău am scos diavoli şi nu în numele Tău minuni mari am făcut?

Şi atunci voi mărturisi lor:

Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtaţi-vă de la Mine cei ce lucraţi fărădelegea.“ /1.

LUPII ÎNTRE OI

Stăpânu-Şi paşte turma
de dincolo de veac
Şi oile se-adună
din pulbere întoarse.
Prin ruguri, lupii roşii
din vremuri se desfac
Şi îşi arată colţii
pe câmpurile arse.

Departe sunt gonacii,
cu vântul în spinări.
Ciulinii îşi ridică
în vălătuci veşmântul.
Pier oile în colţii
flămânzi de lepădări
Şi pieile atârnă
mai grele ca pământul.

Stăpâne, Te pogoară
cu Duhul printre noi
Şi Crucea Ta să fie
o sabie rotită.
Gem oile căzute
şi plâng copacii goi,
Cu sângeroasa carne
ciuntită de ispită.

---

1. Mt. 7,15-23;

Atunci, din cer, un tunet
a buciumat prelung
Şi clopote în aer
au prins să se rotească.
Şi sunetul de-aramă
cu suliți, care-mpung,
A fulgerat păcatul,
pornit să ne robească.

Şi vulturii, şi lupii
căzură fulgerați,
Scăpând din gheare mieii
cei împietriți de teamă.
Şi lupii se aruncă,
gemând, peste Carpați,
Pierind ca o nălucă,
vis rău ce se destramă.

Vegheați! E plin pământul
cu desrădăcinați!
Şi ninsă e câmpia
cu corbi fără căință.
Aduceți Adevărul
cu dragoste-ntre frați
Şi-atunci, vom fi de-apururi
scutiți de suferință. 16.02.1999

Cei ce vor urma Cuvântul şi povețele Mântuitorului vor putea păşi pe calea cea strâmtă a mântuirii, cale care duce la Domnul în Împărăția Cerurilor.

Maica Domnului, rugătoare pentru cei adormiți

„Un înțelept de demult a avut într-o noapte-o viziune. El spunea că a văzut o mare de flăcări şi din marea aceea ieşeau porumbei albi ca zăpada şi zburau la cer. Şi acolo era iadul de unde ieşeau țipete şi vaiete. <<Cum, Doamne, din foc ies porumbei?>> Se întreba el. Porumbeii erau sufletele oamenilor drepți, care s-au curățit prin canon, stând în iad şi care, prin rugăciunile noastre mijlocitoare s-au mântuit.

Pentru aceştia, deci, intervine Biserica şi se roagă şi îi scoate afară la Sfintele Liturghii, mai ales dacă ei, înainte de adormire, s-au împărtăşit cu Sfintele Taine.“ (Părintele Ilie Cleopa)

LA PLECARE

Când sufletele vor bolnave
să suie-n cer, la Preacurata,
Să chemi la căpătâiul faptei
un preot bun, să spovedească.
Acolo, în cămara tainei,
l-aşteaptă darul şi răsplata
Şi-n palma Îngerului Vieţii
un porumbel o să zâmbească

Şi dacă doctorul de suflet
nu-ţi dă canon, când eşti nevrednic,
Tu pleci c-o datorie mare,
acolo-n iad, să-ţi plângi păcatul.
Şi stai, până s-albeşte duhul
şi pân' vei deveni mai vrednic,
Acolo unde-ncepe noaptea
să-l chinuie pe vinovatul.

În timpul măsurat de Domnul,
cei ce-ţi doresc o veşnicie
Vor face pentru suflet danii,
să urce scara nemuririi.
Şi duhul, îngheţat de patimi,
se va spăla cu apă vie.
Din Sfinte Liturghii, lumina
zidi-va treptele iubirii.

Şi pasărea întunecată
va arde-n jarul din adâncuri
Şi-n pieptul ei de lut vor creşte
fulgi albi şi pene de lumină.
Şi va urca străluminarea,
prin grote, în adânc şi smârcuri,
Alb porumbel, purtând sub aripi,
un duh ce nu mai are vină.

Şi porumbeii cei din flăcări
sunt sufletele mântuite,
Ce-au pătimit în focul veşnic
şi şi-au plătit o datorie.

Sunt drepții, care-au plâns păcatul
acelor suflete rănite
Şi-apoi, s-au curățat prin patimi
şi au zburat spre veşnicie.

Ce mult înseamnă când un suflet
se spovedeşte la plecare.
Biserica îl scoate-afară
din întunericul veciei.
Nimic atins de stricăciune
nu urcă raza cea de soare
Şi-l scapă Sfânta Liturghie
din palmele necurăției.

Când sufletele vor bolnave
să suie-n cer, la Preacurata,
Să chemi la căpătâiul faptei
un preot bun, să spovedească,
Şi inima, bătută-n cuie,
o să trăiască vinovata
Şi-o albă pasăre va creşte,
cu duh în patria cerească. 11.10.1998

Să ne rugăm mereu şi mai ales la Maica Domnului, cea „Care este mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită şi fără de asemănare decât Serafimii“, să mijlocească pentru sufletele noastre /1.

Da, Maica Domnului e mijlocitoarea noastră, a celor vii şi-a celor răposați. Iată acum nişte versuri în care o mamă se roagă Maicii Domnului, pentru a-i aduce fiul, dispărut, în război, pe front. Fiul este mort, dar Maica Domnului mijloceşte cu duhul ca bătrâna să-l vadă, şi-apoi, o conduce şi pe ea în lumea celor drepți, mângâindu-i suferințele.

MAMA

(Pentru maica mea Elena
şi bunica Tudora)

Cu mâinile împreunate
o maică sta sub o icoană
Şi se ruga la Preacurata,
plângând pentru feciorul ei.

1. Pentru cei în trup şi cei adormiți;

Cu inima însângerată
şi cu genunchiul tot o rană,
Se apleca pe rogojină,
în seara unui trist bordei.

Avutul ei era feciorul,
plecat departe, peste Nistru,
Şi gândul ei zbura, ca noaptea,
într-o manta de călător.
Şi alte vremi întârziate,
pe capul lor şi-au pus căpăstrul;
Îndepărtata jale mare
venise şi la uşa lor.

Rămasă singură, bătrâna
sta rezemată de o grindă.
Cu ochii plini de suferință,
se apleca pân' la pământ
Şi drumul, răsucit în aer,
pornise de la ea, din tindă,
Şi s-aşternuse plin de lacrimi
pân' la piciorul Maicii, sfânt.

„Stăpână, gândul mă-nfioară.
Ispitele nefericite
Se strâng în sufletul meu, stoluri
şi mă strivesc cu brațul lor.
Şi nici o veste nu mai urcă.
Tăcerea asta-i nesfârşită;
Picioarele ar vrea să umble
dar nu sunt vrednice de zbor."

În colțu-i Preacurata simte
puterea sfântă-a rugăciunii,
Căci vorbe nemeşteşugite
se înălțau, plângând la cer
Şi o lumină fără seamăn
privea din ochii de cărbune,
Albind bordeiul cu iubirea
unei sclipire de giuvaer.

Lumina a-ncălzit odaia
şi a pătruns prin ochii minții,

În sufletul cuprins de gânduri,
la ceas târziu şi plin de dor.
În cer, la Sfânta Liturghie,
cu pace, se rugară Sfinţii
Şi îngerii, bătând din aripi,
o luminau cu trupul lor.

Măicuţa, obosită, vede,
pe drumul semănat cu îngeri,
Cum fiul ei îi bate-n uşă
şi-l ceartă, c-a întârziat. *
Îi potriveşte cu sfială
şi mâini bătrâne de cenuşă
Tunica plină de zăpadă,
pe trupul tânăr de bărbat.

Şi ochii ei, secaţi de vreme,
se-ndreaptă-n colţ, către icoană
Şi mulţumesc, fără cuvinte;
ating Cerescul Chip cuminţi.
Lumina se roteşte-n aer
şi-o lacrimă de-argint sub geană
Se rupe din izvorul milei
şi o sărută, ca pe Sfinţi. ** 11.11.1998

Da, această mamă nefericită, numită Tudora, şi-a pierdut feciorul, pe Spirea, pe front, şi acum se roagă în taină, în odăiţa ei la Maica Domnului şi la Bunul Dumnezeu, pentru ca Maica Domnului să-i aducă feciorul înstrăinat înapoi. Maica nu ştie că feciorul e mort pentru că ea a fost înştiinţată că băiatul e doar dat dispărut şi ea îl aşteaptă mereu, crezându-l încă viu.

Rugăciunea se ridică la cer, pe aripi de îngeri; e ascultată şi primită acolo, sus, şi maica, eliberată de chin şi de trup, e răpită cu duhul la cer de Măicuţa Domnului, care o ajută să-şi întâlnească feciorul. Îl află în duh, după multe lacrimi şi aşteptări de-o viaţă, şi, împreună cu Sfinţii şi Îngerii, dau toţi slavă lui Dumnezeu, uniţi în veci, la Sfânta Liturghie cerească.

---

* Este duhul lui, căci fiul, dat dispărut, zăcea de mult mort în pământ străin.

**Maica Domnului ia sufletul ostenit al bătrânei şi îl duce la cer, aşezându-l aproape de Sfinţi şi alături de sufletul fiului ei. Ostaşul dispărut peste Nistru a fost unchiul meu, Tatu Spirea, erou necunoscut pe care maica sa, bunica mea Tudora şi mama mea, Elena, l-au aşteptat să se-ntoarcă o viaţă întreagă.

„Mă rugam cu propriile mele cuvinte şi, la un moment dat, icoana s-a luminat. O lumină foarte strălucitoare a învăluit-o iar în sufletul meu s-a revărsat o mângâiere şi o bucurie nespusă, care nu m-a mai părăsit, de atunci, niciodată.“/ 1.

Rugăciune la Maica Domnului
(Pentru cei vii şi cei răposaţi)

O, Preasfântă Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, către tine, Preacurată, năzuim. Tu eşti cetatea tare şi mijlocitoare şi acoperământul tuturor celor ce aleargă la tine, cu credinţă şi nădejde. Ceea ce eşti binecuvântată, te rugăm, ascultă rugăciunea nevrednicilor, robilor tăi şi roagă-te totdeauna şi pentru adormiţii, robii tăi.

Tu pururea mijloceşti pentru cei ce te cinstesc pe tine, cu dreaptă credinţă, şi care aleargă sub Acoperământul tău şi se roagă cu credinţă, pentru cei bolnavi, năpăstuiţi şi întristaţi, pune mijlocirea ta şi rugăciunea, ce ne este şi mai trebuincioasă după adormirea noastră.

După Dumnezeu, la tine avem nădejde tare, căci nimeni din cei ce se roagă ţie nu iese de la tine fără ajutor, decât cu bucurie, mângâiere şi îndulcire.

Prea Sfântă Doamnă, Născătoare de Dumnezeu, roagă pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru să dăruiască celor adormiţi iertare şi lăsarea păcatelor.

Roagă-te, Născătoare de Dumnezeu, căci mult poate rugăciunea Maicii, spre bunăvoirea Stăpânului, fiindcă Domnul primeşte de la tine tot cuvântul despre iertare.

Deci şi tu primeşte ale noastre rugăciuni, ce le aducem ţie, Preasfântă Fecioară, din toată inima şi din tot sufletul nostru, pentru sufletele adormiţilor robilor tăi.

Te rugăm, Stăpână, să le ajuţi cu îndrăznirea cea de Maică, ce o ai către Domnul, ceea ce eşti plină de dar, ajută-le să se îndrepteze înaintea Celui ce şade pe tronul slavei, ca să nu fie ruşinaţi în faţa îngerilor şi a tuturor Sfinţilor, în faţa lumii cea de sus şi a celor de jos.

O, Preasfântă Doamnă, Împărătească şi Stăpână, tu eşti podul, care duce la cer, pe cei de pe pământ. Tu eşti deschiderea uşilor Raiului şi ţie slavă îţi înălţăm, Tatălui şi Dumnezeului nostru, în veci.“ Milostiv fii, Doamne, şi cu mine, păcătosul. Amin.

---

1. Despre puterea rugăciunii vorbeşte Părintele Paulin Lecca în lucrarea sa „De la moarte la viaţă“, Ed. Paideia 1996.

Maica Domnului la iad

Sufletele creştinilor, după faptele lor pământeşti, ajung, după moartea trupului, în Rai sau în iad, în locul hărăzit lor de către Dumnezeu, dar nici unul din aceste suflete nu capătă un loc definitiv, până la Judecata finală. La Judecata de Apoi, atât sufletele celor din Rai, cât şi cele ale penitenților din iad, vor primi, împreună cu trupul, cu care se vor uni, plata definitivă. Atunci, „Cei care au făcut cele bune vor merge (definitiv) întru învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele (vor merge definitiv) întru învierea osândei.“/1.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a coborât la iad, ca să vadă cum o duc sufletele celor condamnați la munci. Impresionată de starea sufletelor, care sălăşluiesc în iad, Preasfânta Fecioară s-a rugat la Bunul Dumnezeu, ca o mamă iubitoare, ca să-i elibereze pe cei cu păcate mai uşoare, după marea mila Lui.

Maica Domnului a scos cu rugăciunile ei multe suflete muncite la iad şi a băgat spaimă în diavoli, încât aceştia nici nu mai aveau unde se ascunde, de lumina şi bunătatea ei: „Şi sa-nfricoşat iadul de bunătatea ei şi de prezența Maicii Domnului în sânurile lui. Şi l-a rugat ea pe Fiul ei, cu lacrimi de mamă (căci toți am fost înfiați de ea), să meargă şi să cerceteze sufletele celor din iad. Şi Fiul i-a spus:

<<Cere, o, Maica Mea, tot ce voieşti, şi nu-ți voi trece cu vederea dorința ta; cere, o, Maica Mea, orice doreşti şi va fi după voia ta>>.“/2.

Şi după Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ea a fost dusă de îngeri ca să-i vadă pe oameni, cum se chinuiau la iad:

„Sufletul Născătoarei de Dumnezeu a umblat întru cele mai întunecate ale pământului, în iad.“ /3.

Acolo, în iad, oamenii se chinuiau pentru păcate grele şi, pentru ei, dreaptă era judecata lui Dumnezeu.

În afundurile cele mai întunecate şi de nepătruns, zăceau, însă, cei care n-au crezut în Dumnezeu, în Sfânta Treime şi în Maica Domnului, adică ereticii şi ateii.

Pentru cei cu pedepse mai mici, Maica Domnului intervine şi se roagă pentru ei şi atunci, Dumnezeu, pentru rugăciunile ei sfinte, îi scăpă şi pe-aceştia, din chinurile iadului.

Toți suntem înfiați de Maica Domnului şi de toți are Maica

---

1. Din „Maica Domnului, ocrotitoarea Romaniei“– Diac. Gheorghe Băbuț, Ed. Pelerinul român, Oradea 2000;

2. Din „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului“– Icosul al 8–lea;

3. Spunea Sfântul Ioan Damaschin în „Troparul Cântării a 8 a“;

grijă şi milă. /4.

Despre iubirea de vrăşmaşi şi iertarea aproapelui

Iată cum un mare duhovnic, Părintele Ilarion Argatu, a soluționat un litigiu îndelungat şi nociv între fraţi:

„O femeie a venit necăjită la Părintele să îi spună că este plină de boli grele şi păcate, pe care simte că Dumnezeu nu i le-a iertat. Atunci Părintele a întrebat-o, dacă nu cumva ea este în duşmănie cu cineva. Atunci, ea i-a răspuns:

– Părinte, sunt în proces de zece ani cu fratele meu; mi-a luat pământul, mi-a luat casa şi m-a lăsat cu copiii pe drumuri.

Părintele atunci, după o vreme de gândire, i-a spus:

– Femeie, du-te la el, ia o lumânare aprinsă, pune-i-o în mână şi spune-i să zică „bogdaproste“.

Femeia s-a enervat şi a început să strige, acolo, în faţa mulţimii, în mijlocul căreia şedea Părintele, păsul ei şi durerea, care o ardea de zece ani de zile:

– Părinte, dar mi-a luat casa, pământul şi m-a lăsat pe drumuri.

Lămuriţi-mă, Părinte, ce să fac, că vin tocmai de la Cluj şi nici bani de drum nu mai am?

Părintele iar s-a gândit şi i-a spus femeii acelaşi lucru: Să pună o lumânare aprinsă în mâna acelui creştin şi să spună „bogdaproste“ creştinul că se foloseşte şi stăpâneşte avutul femeii.

Şi asta s-a repetat de câteva ori.Părintele Argatu căuta să îi explice femeii, că până ce nu se va duce la fratele ei să stingă litigiul, să aplaneze conflictul şi să sfârşească cu procesele, femeia va fi fără leac pentru bolile şi suferinţele ei.

Ea nu va putea primi sprijin de la Dumnezeu, dacă nu va ierta şi sufletul ei bolnav nu va intra în echilibru şi normalitate, iar problemele ei se vor soluționa numai atunci când şi ea îşi va ierta fratele. Numai atunci, diavolul care i-a muncit pe amândoi ar fi plecat de la ei, căci tatăl răutăţii nu poate sălăşlui într-un loc în care s-a instalat pacea şi buna înţelegere.

Ca să Se-ntoarcă Dumnezeu cel Milostiv în inima ta, şi să fii vindecat fizic şi psihic, trebuie să cureţi cămara inimii de întunericul păcatului. Numai atunci vei fi iertat de păcat şi Dumnezeu te va dărui

---

4. Este vorba îndeosebi, de acei creştini, care, după ce îşi ispăşesc, pentru o vreme, păcatele în iad, prin milostenia celor în trup, şi prin rugăciunile Bisericii, adresate Mântuitorului şi Maicii Sale, ei dobândesc, mai târziu, accesul în Împărăţia Cerurilor.

cu marea Sa milostivire şi iubire de oameni.

Pentru aceasta şi Iisus îi sfătuieşte pe creştini să nu se mai lege cu inima de valorile materiale ale acestei lumi trecătoare şi să-şi umple inimile cu comorile cele nepieritoare pe care le-ar putea strânge în Împărăția Cerurilor.

„Ci adunați-vă comori în cer... căci unde este comoara ta, acolo va fi şi împărăția ta.“

Dacă te vei ruga şi te vei zbate în această viață pentru bani şi pentru lucrurile cele materiale, pe care ți le poate oferi şi diavolul, ți-ai luat plata ta aici, pe pământ şi dincolo de nimic nu vei avea parte. Pe cât de bogat ai fost aici,pe pământ, pe atât de sărac vei fi dincolo.

Femeia cea în litigiu cu fratele ei, despre care am vorbit mai nainte, venea la duhovnic nu ca să-şi plângă păcatele ei personale, ci ca să-şi pârască şi să-şi prihănească fratele care a păcătuit Lumânarea aprinsă şi darea de pomană a lucrurilor ei materiale i-ar fi eliberat sufletul femeii din iadul acela în care se zbătea de zece ani şi l-ar fi uşurat şi pe fratele cel care a păcătuit, poate salvându-i sufletul. Furtul omului s-ar fi şters, devenit act de danie şi milostenie şi femeia ar fi dobândit comori în cer, dacă ar fi urmat sfatul părintelui şi şi-ar fi iertat fratele. Atunci şi Dumnezeu ar fi iertat-o pe ea şi femeia s-ar fi făcut sănătoasă şi fizic şi sufletește. De-aceea ne spune preotul ca înainte de spovedanie, să alergăm la fratele nostru şi să ne-mpăcăm şi apoi să ne spovedim, căci numai aşa ne va ierta şi pe noi Dumnezeu.

Şi Mântuitorul ne-a sfătuit să iertăm de şapte ori şaptezeci păcatul aproapelui ce ne-a greşit, chiar dacă acesta nu doreşte-mpăcare. „Să iertăm până la de şaptezeci de ori câte şapte.“ Iar când ne rugăm, să avem inima curată şi să fim împăcați cu aproapele nostru, cu ochi limpede şi curat şi fără pic de ură sau mânie în el. Numai atunci Domnul se va milostivi de noi şi va asculta rugăciunile noastre.

Căci „De va fi ochiul tău curat, tot trupul va fi luminat. / Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci dacă lumina, care este în tine, este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult.“

Căci „Nimeni să nu slujească la doi stăpâni.“ /1.

Să nu cerem la Dumnezeu cele care nu sunt ale Lui. Să nu ne cheltuim timpul, care ni s-a dat, pentru mântuire, dorindu-ne să agonisim în viață numai lucrurile cele materiale, fără a avea grijă de suflet. Să-I cerem Bunului Dumnezeu numai ce se află în vistieria Sa şi ne este de folos pentru mântuire. Să ne facem comori în cer prin acte de milostenie, căci tot ce-am dăruit, vom agonisi pentru viața de dincolo. Să ne rugăm pentru aproapele nostru, ca să ne-ajute şi pe noi Dumnezeu

---

1. Mt. 6,20-24;

şi să ne fie bine. Să cerem în rugăciunile noastre toate cele de trebuinţă pentru mântuirea noastră şi cea a aproapelui nostru. O asemenea rugăciune este un mare bine pe care-l putem face aproapelui şi care, oricât am fi de săraci, nu ne costă nimic, dar ne deschide porţile Împărăţiei Cerurilor.

„Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea voi faceţi lor, că aceasta este Legea şi proorocii.“ /2.

Făcând bine aproapelui, mare folos vom avea şi noi. Aşa ne-a învăţat Iisus să ne rugăm, aşa s-a rugat şi sutaşul şi femeea cananeeancă, aşa s-au rugat pentru aproapele lor şi oamenii, care l-au adus la Iisus pe omul cel slăbănog şi „credinţa lor i-a mântuit“.

Şi la moartea lui Lazăr, Iisus S-a rugat la Tatăl, cerând învierea celui drept. Şi Tatăl a ascultat cererea Fiului şi suspinul inimii Lui, şi Lazăr a fost înviat.

„Deci, suspinând iarăşi Iisus întru Sine, a mers la mormânt...

Iar Iisus Şi-a ridicat ochii în sus şi a zis: „Părinte, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat.

Eu ştiam că întotdeauna Mă asculţi, dar pentru mulţimea, care stă împrejur, am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis.“ / „Şi zicând acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!“/3

Iată cum, cu puterea rugăciunii, Iisus a putut învia un om care de patru zile murise. Iisus a apelat la marea milă a Tatălui şi cu puterea Duhului, sufletul Dreptului Lazăr a fost chemat să intre înapoi în trup şi Lazăr a înviat. Aceasta a fost cea mai mare minune pe care a înfăptuit-o Mântuitorul, prin rugăciunea pentru aproapele.

Iisus ar fi putut să-l vindece pe Lazăr, căci ştia că prietenul Lui era bolnav. A lăsat totuşi, ca moartea să se petreacă şi-a revenit în Ierusalim după câteva zile, trecând în drum, pe la Lazăr, tocmai pentru a arăta lumii întregi care este lucrarea lui Dumnezeu, Dumnezeirea Lui şi puterea pe care o are rugăciunea aproapelui asupra celor adormiţi. (El îi spusese mai-nainte, Mariei, că, dacă va crede, va vedea slava lui Dumnezeu).

„Iisus i-a zis: Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu/“ /4.

Şi puterea credinţei Mariei, şi puterea rugăciunii lui Iisus, unite în Duhul, cu puterea Tatălui Ceresc, au fost constatate de întreg poporul cel necredincios, care a fost acolo, de faţă.

Iisus „pentru mulţimea, care stătea împrejur (a înfăptuit această minune), ca să creadă că Iisus de Dumnezeu Tatăl a fost trimis pe

---

2. Mt. 7,12;

3. Ioan 11,41-43;

4. Ioan 11,40;

pământ şi cu puterea Lui lucrează“, nu cu puterea demonului, aşa cum spuneau fariseii şi cărturarii.

Mulțimea a văzut atunci puterea Fiului lui Dumnezeu şi a crezut atunci, pentru o vreme, că El va fi eliberatorul care Îşi va folosi puterea ca să scape poporul Său de sub dominația romană

Intrând în Ierusalim, cu sufletul tulburat şi văzând necredința poporului Său, Iisus S-a rugat din nou la Tatăl, ca să-I uşureze tulburarea sufletului şi să le arate oamenilor Dumnezeirea Lui.

„Acum sufletul Meu e tulburat şi ce voi zice? Părinte, izbăveşte-Mă de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.“/5.

„Părinte, preaslăveşte-Ți numele: Atunci a venit glas din cer: Şi L-am preaslăvit şi iarăşi Îl voi preaslăvi.“

Glasul de tunet al lui Dumnezeu a fost auzit de tot poporul cel necredincios şi Iisus le-a atras atenția oamenilor că se apropie Judecata acestei lumi, căci „Nu pentru Mine S-a făcut glasul acesta, ci pentru voi“/6.

Şi-apoi, mai târziu, cu sufletul tulburat, înaintea morții Sale, înainte de Patimile Sale şi de jertfa pe Cruce, S-a rugat Iisus la Tatăl, în Grădina Ghetsimani. El S-a rugat la Dumnezeu Tatăl, cerând să Îi uşureze paharul de suferință. Slăbiciunea firii Sale omeneşti se simțea în această rugăciune, în care Mântuitorul cerea ceea ce n-ar fi trebuit să ceară, adică un alt plan divin de mântuire pentru omenire. Firea Lui Dumnezeiască a învins, însă, toate slăbiciunile Sale de Om şi toată teama pentru suferință şi moarte, pe care a simțit-o Iisus Omul.

IUBIȚI-VĂ!

„Şi, precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le şi voi asemenea“, iertați-i! (Lc. 6,31)

Stăpânul v-a zidit pe lume
cu suflet înțelept şi bun
Căci aeru-nțesat de ură
e pentru duhul răutății.
Iubiți-vă şi pacea voastră
e pentru iad ghiulea de tun.
Cu mila şi iubirea voastră
urcați la Porțile Cetății.

---

5. Aici Mântuitorul Se roagă la Dumnezeu Tatăl, ca să-L izbăvească de tulburarea sufletului şi să-L întărească, să poată finaliza planul de mântuire al omenirii.
6. Ioan 12,27-30;

Căci dragostea ne-a fost adusă
din cer. S-o dăm şi noi apoi.
E o făclie care arde
tot întunericul de-afară.
În faţa Ochiului, Ce vede,
ne-aflăm copii cu totul goi
Şi roadele neascultării
în veac de veac or să ne doară.

Porunca, ce frământă firea,
sunt vorbele lui Dumnezeu,
Rostite-n cer, pentru abisuri,
şoptite-n gând, pentru simțire.
„A zis şi s-a făcut“ lumină *
în lumânarea cea de seu
A sufletului ce aleargă
şi-ntinde brațul spre Iubire.**

Şi întunericul şi frica
se scutură ca pleava rea,
Când Mila ne atinge ochii
cu degete de abur moale
Şi toată patima, strivită
pe Cruce, se preface-n stea
Şi sânge picură pe rana
durerii, dincolo de jale.

În trup, cu rănile deschise,
Iisus Se-ndreaptă către noi
Şi cere mila ca pe-o floare
şi rana dragostei ne-ntinde.
Păşeşte printre noi cu Duhul,
în calme, despletite ploi
Şi e cu noi, în orice vreme,
la Sfânta Cină ce ne-ntinde.

Iubiți, voi, oameni, Mâna Care
v-a-mbrățişat şi v-a iubit!
O vrea făptura minunată
şi firea voastră deopotrivă.

---

* „Şi a zis Dumnezeu: <<Să fie lumină!>> Şi a fost lumină.“ (Fc. 1,3);
** Dumnezeu este iubire.

Hristos e-n voi şi mai cuvântă
la cei cu duhul rătăcit
Şi-aşteaptă mila să purceadă
spre sufletele în derivă.

Primeşte să-ți iubeşti vrăşmaşul
şi tu, cum a făcut-o El!
Copil ne-ajutorat e chinul
sub lanțul, care ne robeşte.*
Apleacă-te spre suferință
şi luminează ochii ei,
Căci bate ceasul mântuirii
la cel ce iartă şi iubeşte. 1.10.2002

Rugăciunea vameşului şi a fariseului

Iisus ne-a arătat cum să ne rugăm, ca să nu ne adâncim păcatul nostru printr-o rugăciune nevrednică, nefolositoare şi ineficientă pentru mântuirea noastră. El ne-a dat multe exemple de rugăciune curată, făcută din inimă, şi ne-a învățat şi cum trebuie să ne rugăm.

Pildele Lui ne-au zidit sufletul şi ne-au arătat şi cum trebuie să ne ferim de păcat. Iată aici pilda cu rugăciunea fariseului, dată de Iisus drept exemplu negativ pentru mântuirea sufletului, rugăciune superficială şi prihănitoare pentru aproapele; rugăciune făcută în văzul tuturor, în care fariseul se înalță şi se făleşte pe sine, în loc să se smerească şi să-şi zdrobească inima pentru păcate, rugăciune păcătoasă şi furată de diavol, ineficientă pentru mântuire:

„Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage, unul fariseu şi celălalt vameş.

Fariseul, stând aşa, se ruga în sine: Dumnezeule, <<Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri sau ca şi acest vameş; Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câştig.>>

---

* Sfântul Siluan Athonitul ne povățuieşte să ne mântuim sufletul prin iubirea de vrăşmaşi şi ne spune că: „Duhul Sfânt ne învață să-i iubim pe vrăşmaşii noştri, aşa încât să ne fie milă de ei, ca de proprii noştri copii.“ El ne spune că: „Dumnezeu e milă şi iubire față de toți şi de toate, iubire care nu poate fi înțeleasă decât de cel care are smerenie, iubire şi rugăciune pentru vrăşmaşi. Să-i iubim pe vrăşmaşii noştri ca pe proprii noştri copii.“ Aşa ne mai îndeamnă încă o dată Sf. Siluan. (Din lucrarea: „Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei“, Ed. Deisis, Alba Iulia 1994.)

Iar vameşul, deoparte stând, nu voia nici ochii să-şi ridice către cer, ci-şi bătea pieptul, zicând: <<Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.>>

Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela (decât fariseul) Fiindcă oricine se înalţă pe sine, se va smeri, iar oricine se smereşte pe sine se va înălţa.“ /1.

Vameşul, însă, chiar dacă în viaţă a păcătuit şi nu a făcut milostenie şi post după puterile lui, acum, cu inima zdrobită, el se pocăia pentru păcatele sale şi rugăciunea lui smerită şi cu zdrobirea inimii L-a înduioşat pe Domnul mai mult decât laudele de sine ale fariseului. Dintre cei doi rugători, desigur, că vameşul a plecat la casa lui mai câştigat.

RUGĂCIUNEA VAMEŞULUI (IISUSE)

In memoriam
Părintelui Paulin Lecca

- I -

O, Doamne, părăsit şi singur
zăceam în grota morţii mele
Şi sufletul, rămas să-şi deie
în noapte, ultima suflare,
Se rezemase de tăcere,
cu fruntea sub păcate grele,
Şi se târa, nefericitul,
pe creasta unui val de mare.

Plângeam şi lacrimi de căinţă
se adunau usturătoare,
Sub fruntea, devenită piatră,
sub braţul, prefăcut în ramuri,
Şi scâncetul, ieşit din carnea
unei ciuperci otrăvitoare
E plânsul meu târziu şi singur;
căinţa vestejitei flamuri.

O, Doamne, unde eşti, Stăpâne,
să-mi mângâi faţa-nsângerată?
Şi, cu puterea rugăciunii,
să mă ridici în cer la Tine.

---

1. Lc. 18,10-14;

Demult, pierdut din Calea Crucii,
mă tot mințeam că altă dată
Te voi chema, să-Ți spun necazul,
la ceasul facerii de bine.

Dar, dintr-o dată, printre ierburi,
o boare-şi întăreşte mila
Şi un miros suav de smirnă
s-a coborât peste pământuri;
Şi trupul, sfâşiat de patimi,
îşi prefăcea în duh argila,
Sorbind parfumul de tămâie,
încrucişat în patru vânturi.

O, Doamne, erai Tu, Stăpâne,
căci lacrimile nu mă-nşeală.
Erai înalt şi drept cât Crucea,
cu Trupul răstignit în cuie.
Din ochii Tăi blajini iubirea
mă-mbrățişa, ca o urzeală
Şi tort de-azur, cu pace sfântă,
în veşnic adevăr mă suie.

Ți-ai rupt de-acolo, de pe Cruce
mânuța şi-ai adus-o-n Patimi
Şi, înălțat deasupra frunții,
Te-ai tot rugat la mine-n gânduri.
Tu ai atins cu nemurire
paharul nesfârşit de lacrimi,
Răpind mioara rătăcită,
ce se zbătea în patru scânduri.

M-am ridicat atunci din somnul,
cu care mă legase gerul
Şi fericit, deasupra morții,
pluteam pe calea semănată.
Ieşisem din noroiul faptei,
curat, cum se-ndurase Cerul.
Păstorul Se ruga alături
de oaia cea crucificată.

În minte, îmi răsună Glasul
Acela blând de mai nainte:

„Să nu mai faci, e plină calea
de suflete nefericite!“
Şi inima, gemând, repetă,
în gând, cereştile cuvinte,
Ce se izbeau ca nişte pietre
în pumnii de argint lovite.“

Şi-am mers în urma Crucii Tale;
povara mea duceai pe umeri.
M-am rezemat de Pomul Vieții,
eu, cuib netrebnic de minciună;
Şi paşii, către mântuire,
puteai doar Tu să mi-i înnumeri
Şi-Ți mulțumeam, Slăvite Doamne,
că mi-ai pus Crucea Ta în mână.*

-II-

Te simt în jurul meu cu Duhul,
Iisuse-n ceas de rugăciune,
Mă duci de mână şi-mi destăinui
cărarea potrivită mie;
Şi norii mei îi pui grămadă
pe Crucea Ta de-nchinăciune.
M-atingi cu degete de abur
când mă dezlegi cu apă vie.

Şi brațul L-ai întins spre mine;
copil i-am fost Măicuței Tale.
Venea sub Cruce Preacurata,
veşmântul ei era tot cerul.
Mânuța, stea catifelată,
mă atingea cu cinci petale
Şi dezlega izvorul milei,
pe care-l întărise gerul. **

Cu îngeri mulți în jurul frunții
şi brâu de flăcări peste mijloc,
Cu drag, citeşte la Psaltire,
în strană, lângă fruntea noastră.

---

* Fiecare din noi duce în spate o cruce mai mică sau mai mareşi doar Bunul Dumnezeu ştie cât poate duce fiecare.

**Gerul păcatelor noastre;

Şi glasul ei se tot aude,
parfum ceresc de busuioc;
Ne-acoperă cu rugăciunea
din înălţimile albastre.

Şi-apoi, în fiecare clipă,
Iisuse, mi-ai trimis din slavă,
Pe-aripi de îngeri mângâiere,
căci Maica Ta mă are-n pază.
Şi înger păzitor m-atinge
cu adierea ei suavă;
Cu pace-n fiecare noapte,
la pacea lumii priveghează. *

Dar vai, puterea răutăţii
şi-un sâmbure-otrăvit din mine
Chema ispite, fără număr,
să bată-n poarta cărnii mele
Şi smuls de sub puterea Crucii,
mă zbat în drum, fără ruşine,
Răpit de îngerii sălbatici
ai nopţilor cu vise rele.

Păcatul şi-a-nălţat palate
în calea vieţii mele sfinte
Şi-un zid şi-a ridicat în aer,
să mă despartă de Iubire **
Şi nici o rază de lumină
nu-mi mai rămâne din Cuvinte,***
Căci inima, pietrificată,
se rupe de nefericire.

Şi-atunci, din nou Te chem pe Tine,
pogoară-Te încă o dată.
Nevoia mea de izbăvire
e mai presus decât păcatul.
N-am aer şi mi-e dor de stele
şi de iubirea Ta curată.

---

* Pentru noi stau şi veghează, pe lângă Maica Domnului, şi îngerii noştri păzitori şi toţi se roagă la Bunul Dumnezei pentru iertarea păcatelor noastre.

** Aici Iubirea înseamnă Dumnezeu.

***Din Cuvântul Sfintelor Evanghelii.

Întoarce-Te la mielul jertfei
sacrificat de necuratul.*

Nimic din trupul cel vremelnic
nu era vrednic de vreo milă,
Doar ochii se roteau cu teamă
şi căutau o izbăvire.
Şi trupul, sfărâmat de fapte,
se răsucea ca o reptilă,
Privind în sus, la ceru-albastru,
ce devenise amintire.

Sunt singur, lepădat de îngeri,
uitat în grota părăsită,
Doar sus, ăst colț de cer albastru
mă mai priveşte cu dojană.
Apleacă-Te din nou, spre mine
cu pătimirea Ta sfințită,
Sunt hrana relelor ispite
şi trupul meu căzut e-o rană.

Iisus privi din cer cu milă
La clopotul nelegiuirii,
Ce se zbătea, lovit de gânduri,
în inima neputincioasă
Şi coborî din nou pe Cruce,
însângerat de neiubire,
În inima cea pustiită,
ce-a pregătit să-I fie casă.

III

El a băut, cu vârf, paharul,
păcatul meu adânc rănise
Şi inima o străpunsese
o lance de venin sub coastă;
Cu mila Lui nemărginită,
la capul meu, sluțit de vise,
Stătea, mai viu ca o icoană,
în rugăciune isihastă.

---

* Părintele Paulin Lecca spunea că „Întotdeauna necuratul aduce jertfe omeneşti şi atentează la viața creştinilor şi de fiacare dată iese bine căci drepții mor întru Înviere.“

.

Era mai trist ca niciodată
și sângele, bătut în cuie,
Curgea prin gurile căscate,
pe brațe și pe coasta goală.
Din vina mea purta stigmatul:
durerea și povara Crucii,
Iar eu, mai ticălos ca Iuda,
Îl răstigneam... a câta oară?!

„Ce-aș face, Doamne, fără Tine,
în temnița nefericirii,
Când îndoiala de tot felul
mă rupe în fâșii înguste.
Dă-mi mie crucea de pe umeri,
să urc Golgota ispășirii
Și să îmi plâng, pe veci, păcatul,
în locuințele lacustre.

Sunt fiu risipitor și-n lanțuri,
sub Cruce mă întorc acasă.
Cunosc iubirea Ta, Stăpâne,
și rugăciunea Ta fierbinte.
Pătrunde-n tainița iubirii
și fă-Ți și-n carnea mea o casă
Și duhul meu, cu ochii-n lacrimi,
îmbracă-l cu podoabe sfinte?“

Atâtea vorbe-au plâns în aer,
cuibare fără-acoperire.
El mă privea și drept cât Crucea,
mai trist îmi asculta jelirea.
În cupa degetelor Sale,
creșteau crini albi de mântuire
Și, din străfundurile milei,
plutea spre nine Nemurirea.

Îmi izvorâse rugăciunea,
la ceas târziu, ca o fântână,
Și cerul, sfâșiat în două,
se răsucea, o mare-adâncă.
Iisus, purtând povare milei,
îmi întindea din slăvi o mână,

Şi-am înţeles cu umilinţă,
că El mă mai iubeşte încă. 22-23.11.1998

Maica Domnului mijloceşte pentru noi

Maica Domnului ne este mijlocitoare. Să ne rugăm şi noi la Măicuţa Domnului cea Preacurată „Ceea ce este mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare decât Serafimii, care fără de stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut; pe tine cea cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărim.“

Părintele Ilie Cleopa face în câteva cuvinte un portret al Maicii Domnului, cu toate trăsăturile sale preaminunate:

„Maica Domnului este Împărăteasa Heruvimilor şi a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu, uşa milostivirii, uşa încuiată, prin care n-a trecut nimeni, decât Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este scară către cer, cădelniţă dumnezeiască, Biseică a Preasfântului Duh.“/1.

Când avem nevoie de sprijinul ei, să plângem şi să-i spunem necazul nostru Maicii Domnului, închinându-ne la icoana ei şi ea ne va fi grabnic ajutătoare.

„În Ţara Sfântă, pe Muntele Eleonului, de unde S-a înălţat Iisus, există o Sfântă Mânăstire românească cu o icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni. Icoana este protejată cu un grilaj metalic, pentru că, din lemnul sfnt, pelerinii au tot luat din ea câte o fărâmă, să ducă la casele lor.

Se spune că atunci Maica Domnului, îndurerată, ar fi strigat: „Lăsaţi-mi măcar ochii întregi, să pot plânge cu ei păcatele voastre!“/2.

LA ICOANĂ

Aici, în Ţara Sfântă,
icoane din alt veac
Aduc, din nemurire,
izvoarele de leac.
În pâlcuri, pelerinii
se-opresc în faţa lor
Pe piept cu Semnul Crucii,
arzând nemuritor.

---

1. Din vol: „Ne vorbeşte Părintele Cleopa“, vol 2, Ed. Episc. Romanului, 1996;
2. Pr. Ioan Popescu la 29 august 1999, după un pelerinaj în Ţara Sfântă;

Şi rup, Măicuță Sfântă,
bucăți din straiul tău,
În nopți, când priveghează
ispitele de rău.
S-a arătat prin timpuri,
al lăcomiei semn
Şi-a smuls din trupul Maicii
şi carnea ei de lemn.

Cu degete flămânde,
creştinii tăi prefac
Icoana ta cea sfântă,
în sâmbure de leac.
Îşi plâng în pumni păcatul
şi-al rătăcirii semn,
Rupând o amintire,
din trupul sfânt de lemn.

Şi trupul se preface
în aşchii de pământ,
În veac fărâmițate,
pe lemnul vieții sfânt.
Şi mâna, ce-ndrăzneşte,
din carnea ta, să vrea,
Încremeneşte-n aer
simțind durerea ta.

„Lăsați-mi măcar ochii,
să plângă pentru voi,
Să curețe, cu lacrimi,
tot veacul de noroi
Lăsați aceste stele
pe frunte, ce le port,
Şi Acoperământu-mi,
în voi, să fie cort.

Nu-nchideți, cu grăbire,
fereastra către voi,
Că veți rămâne-n noapte,
însinguraţi şi goi.“
Aşa grăise Maica,
din lemnul răstignit

Şi, mai presus de fire,
prin veacuri, ne-a iubit.

Căci toată lăcrimează,
pe piepturi, frământat,
Şi iar pogoară-n suflet
iertare de păcat.
Te-ai îngrădit, Măicuţă,
cu cruci de fier bătrân
Şi ne vorbeşti, cu Duhul,
din celălalt tărâm.

„Lăsaţi-mi măcar ochii
întregi, cum i-am avut,
Să strâng din voi durerea
păcatului trecut.
Să fiu cu voi de-apururi,
pe inimă, arzând,
Alean, şi rugăciune,
şi flacără de gând.“

Acum, de după gratii,
îşi pleacă ochii-n jos,
Măicuţa şi se roagă
la Duhul lui Hristos.
Şi-n Sfânta Rugăciune,
ea priveghează drept,
Strângând în nemurire
durerile la piept. 29.08.1999

. Pentru rugăciunile Maicii Domnului şi ale Tuturor Sfinţilor şi Părinţilor, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii.

---

* Sfântul, Cuviosul Daniil Sihastrul a fost unul dintre cei mai mari sfinţi rugători români de pe meleagurile moldovene. Născut într-o familie săracă din Rădăuţi, el s-a numit la Botez, Dumitru. De la 16 ani s-a făcut călugăr, sub numele monahal de David. După 20 de ani, el a devenit Sihastrul Daniil La 80 de ani a fost egumenul Mânăstirii Voroneţ şi trece la Domnul în anul 1496. Moaştele se află la Voroneţ.

Duhovnicul lui Ştefan cel Mare

Sfântul, Cuviosul Daniil Sihastrul, duhovnicul de taină al domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt, a fost un mare rugător şi se spune că, atunci când se ruga, ajungea la rugăciunea în extaz, ridicându-se la un cot deasupra pământului.. La el venea domnitorul Ştefan de fiecare dată când era să dea câte o bătălie şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o câştiga..

DANIIL SIHASTRUL

Model de sfinţenie pentru Cuviosul Daniil Sihastrul a fost un bătrân sihastru din Pateric, care s-a făcut stâlp de foc în rugăciune)

Un Sfânt stătea la rugăciune
cu capul sprijinit pe stâncă
Şi duhul lui zbura angelic
spre cer, deschis către iubire.
Simţirea lui se înălţase;
era fierbinte şi adâncă,
Căci se unise cu Divinul
şi-avea o altfel de trăire.*

În pacea ceea fără seamăn,
la uşa lui, veni cucernic
Un tânăr aspru din câmpie
şi-i întrerupe paza minţii.**
„Ce vânt te-aduce şi ce gânduri
ţi-aşterne pasul neprielnic,
De-mi tulburi sfânta rugăciune
şi întâlnirea cu Părinţii?“ ***

„E secetă, câmpia toată
e semănată cu lăcuste

---

* Sfântul Daniil Sihastrul a fost Părintele Duhovnic şi sfătuitorul de taină al Binecredinciosului Voevod Ştefan cel Mare şi Sfânt. (Al 2-lea duhovnic al voevodului a fost Cuviosul Simeon Sihastrul) Model pentru Daniil Sihastru ar putea fi un bătrân sihastru din „Pateric“, care s-a făcut stâlp de foc în rugăciune.

** Paza minţii sau trevzia;

***Întâlnirea şi comuniunea în rugăciune cu Sfinţii Părinţi.

Şi nici un strop din cer nu vine
să sature pământul tare.
Cu faţa scorojită lutul
se rupe în fâşii înguste.
Bătrânii pe Ceaslov se roagă
şi-adorm cetind la lumânare.

„E rău ce-mi spui. Le văd pe toate.
Şi ce-aţi făcut să fie bine?
Rugatu-v-aţi de-ajuns la Domnul
să scape lutul de văpaie?
Aţi mers în câmp cu Cele Sfinte,
când aţi văzut că nu mai vine
Nici vântul să sărute glia,
nici norul cel bogat de ploaie?“

Lângă bătrânul cel cucernic
tăcutul frate-ngenunchiase
Şi ochii lui pluteau în lacrimi
şi limba se uscase-n gură.
În ochi o rugăciune mută
ardea sub marginile trase
Şi mâinile neputincioase
în poală lespezi îi căzură.

„Ne-am tot rugat cu foc tot satul
şi Preoţii au mers afară
În mâini cu Sfintele Icoane
şi-n jur alaiul a fost mare.
S-au scos şi moaştele pe câmpuri
recolta asta să nu moară.
Şi Sfântul Maslu, ce desleagă,
s-a înălţat ca o chemare.“

Urmă o clipă de tăcere.
Bătrânul, care ştie toate,
Adânc oftat-a-atunci pe piatra,
unde stătea la rugăciune:
„Degeaba aşteptaţi la ceruri
să vă-ntremeze cu detoate,
Când mintea voastră e departe
de Slavă şi de-nchinăciune.

Voi v-ați rugat doar cu cuvântul
și-ați zis că tot vi se cuvine.
Ați așteptat din cer să cadă
acele daruri ca o poamă.
Păcatul vostru-atât de mare,
pe care-l cuibăriți în vine,
Aduce secetă în câmpuri
și focul Șarpelui de-Aramă.*

Voi n-ați venit la rugăciune
cu inima și cu simțirea,
Să vă uniți în Cer cu Domnul
și să v-acoperiți de haruri.
Mă voi ruga acum la Tatăl
să ierte Bunul rătăcirea
Și să coboare-n voi cu milă
acele mult dorite daruri.“

A ridicat bătrânul fruntea
spre cer și mâinile-amândouă
Și degetele, limbi de flăcări,
s-au înălțat peste cuvinte;
Și fața lui, lumină vie,
ca Soarele și Luna nouă
Strălumina, privind spre ceruri
cu ochii stea de lacrimi sfinte.

Încremenise toată firea,
privind spre Sfântul cum se roagă
Și-o liniște plutea lichidă,
în jurul lui, necunoscută;
O răcoreală-nmiresmată
umpluse cu miros de fragă
Întreaga peșteră cu daruri
și c-o lumină nevăzută.

Pe rugăciune și-n simțire
se rezemase lumea toată;
În peșteră, pe rogojină,
de-un cot se înălțase Sfântul.

---

* Șarpele-de Aramă Moise l-a ridicat în pustie ca să curme idolatria poporului său .

A plâns atunci cu har tot Cerul
şi-o ploaie a venit de-odată
Să spele patimile minţii
şi să-nvieze tot pământul.

Şi apa a urcat pe stâncă
şi le-a ajuns până la glezne
Şi tânărul, fără cuvinte,
a plâns la sfântul lui Părinte.
Bătrânul, contenind cuvântul,
a coborât din cer cu duhul
Şi faţa lui străluminată
a devenit ca mai nainte.

E înălţare rugăciunea
şi convorbire fără seamăn
Cu îngeri ce te-aduc de mână
la Scaunul cel Sfânt din Slavă
Şi nici o urm-a-nchipuirii
să nu ne-ntunece simţirea,
Când stăm de vorbă cu Lumina,
plutind într-o tăcere gravă.

De vom avea în noi credinţă
cât un grăunte, stei de stâncă
S-ar prăbuşi viind în mare
şi ploi ne-ar dărui cu mană.
Cu rugăciunea în uimire *
Iubirea în extaz se urcă
La Tatăl Sfânt şi-n jur dispare
din lutu-acesta orice rană. 28.09.1998

Chipul Maicii Domnului

Sfântul Ierarh Dionisie Areopagitul a fost contemporan cu Maica Domnului pentru că ştie foarte multe amănunte despre înfăţişarea ei.

Părintele Dumitru Stăniloaie afirmă într-o prefaţă a „Operelor

---

* Sfântul Serafim de Sarov era şi el unul dintre acei oameni străluminaţi de Duh Sfânt care putea ajunge la rugăciunea în extaz; sau în uimire: faţa şi mâinile lui aruncau o lumină ireală şi trupul plutea, ridicat de duh deasupra pământului. Oameni de o asemenea putere de comuniune cu Dumnezeu se nasc o dată la un neam.

complete“ areopagetice că „..există multe semne care par să aibe vechimea postapostolică, ba chiar apostolică a scrierilor areopagetice..“ căci se presupune că Sfântul avea 90 de ani atunci când a scris despre fapte trăite de el cam la vârsta de 25 de ani. /1.

Despre zămislirea mai presus de fire a Mântuitorului, Sfântul Dionisie Areopagitul ne relatează în lucrarea sa: „Despre Numirile Dumnezeieşti“ /2.

„Forma pipăibilă, nouă a lui Iisus este de negrăit prin nici un cuvânt şi necunoscută de nici o minte, chiar şi celui mai dintâi dintre îngeri. Că Şi-a însuşit fiinţa omenească...în chip tainic. Dar nu ştim cum s-a format din **sângele feciorelnic** (al Maicii Domnului) prin altă rânduială decât cea după fire.“

Din păcate, nu există un portret autentic al Mântuitorului sau al Maicii Domnului, nici în Sfânta Evanghelie şi nici în alte scrieri de pe vremea aceea, scrieri apostolice din care să cunoaştem mai multe amănunte despre aspectul fizic al lui Iisus cel Întrupat şi al Maicii Sale. Atunci, fără să vrem şi pentru că simţim nevoia să ne bucurăm simţirile cu ceea ce e Divin şi perfect, recurgem câte-odată şi la operele apocrife ce ni-L descriu pe Mântuitorul şi pe Maica Sa.

Au existat anumite lucrări apocrife, pe care, pentru o vreme, unii le-au socotit a fi areopagetice, dar ele nu au nici un fundament ştiinţific, ci doar estetic şi sentimental.

Dacă Sfântul Apostol Luca a avut fericirea să-i picteze Maicii Domnului portretul şi s-o cunoască în carne şi oase, scrierile apocrife ne sugerează că şi Sfântul Dionisie Areopagitul ar fi putut cunoaşte personal pe Maica Domnului şi chiar i-ar fi fost oaspete.

Iată, un sensibil şi strălucitor portret al Preasfintei Fecioare, existent într-o scrisoare apocrifă, scrisă de un martor ocular, care ne lasă impresia că ar fi chiar Sfântul Dionisie Areopagitul:

---

1. În „Proloagele“ pe luna Oct. se afirmă că Sf. Dionisie s-a născut în sec. VI d. H. În cercetările sale, Părintele Profesor Dr. Gheorghe Drăgulin descoperă că, de fapt, sunt doi Dionisie, care au făcut parte din Areopagul Atenei, iar acela, care a trăit în sec. I d. H. şi a fost ucenic al Sf Ap Pavel şi a asistat la înmormântarea Maicii Domnului, cunoscându-o mai dinainte pe ea, nu este acelaşi cu Dionisie cel Mic Exiguus, care a trăit în sec. VI, d. H. şi care se presupune că a scris despre Ierarhia Cerească: „Nu trebuie confundat, aşadar, Dionisie Areopagitul, episcopul Atenei, din veacul I cu Pseudo-Areopagitul, ..Cuviosul Dionisie cel Mic Exiguus (Smeritul, Tomitanul şi Străromânul…)“ În legătură cu apartenenţa scrierilor areopagetice cercetările, de fapt, continuă şi mulţi cercetători din lume cred că adevărul în legătură cu originea acestor scrieri se află în spaţiul Carpato-Danubiano-Pontic şi nu în altă parte. („Prefaţă“ la lucrarea „Areopagetica“ Ed. P.A.C.O. Buc. 1998.)

2. Cap. 2. prt. 9 – Opere complete – Ed. Paideia Buc. 1996:

„Înaltă, peste mijlociu, foarte zveltă, cu mâini şi picioare delicate şi frumoase, culoarea pielii ca aurul, ochii ca măslina coaptă, ovalul feţei desăvârşit.

Se purta în culorile fecioarelor: roşu şi vânăt; era foarte tăcută şi activă. Tot ce făcea era desăvârşit; se mişca cu o graţie firească pe care anevoie o au chiar împărătesele, născute în purpură. Cât am stat în casa ei, nu a mâncat cu noi ci numai seara se retrăgea cu femeile ei pentru a sta la masă. Ne-a vorbit despre Fiul ei multe lucruri tainice...Toată înfăţişarea şi purtarea ei erau dumnezeieşti...încât m-aş fi închinat în faţa ei...“ /3.

Pelerinul Anonymus de Piacenza (570), vizitând Nazaretul şi privind femeile evreice din neamuri ale Maicii Domnului, exclamă:

„Evreicele creştine din oraş sunt mai frumoase decât oricare alte evreice din întreaga ţară. Ele declară că aceasta este un dar făcut lor de Sfânta Maria, fiindcă ea e o rudă a lor.“ /4.

Şi, iată, acum un alt portret apocrif al Maicii Domnului, atribuit tot Sfântului Dionisie Areopagitul (cel ce l-a avut ca dascăl şi îndrumător pe Sfântul Apostol Pavel şi a cunoscut-o personal pe Maică):

„Mulţumesc înaintea lui Dumnezeu, că îmi părea cu neputinţă că cineva, afară de Dumnezeu să fie atâta de plin de frumuseţe şi de dumnezeiască putere şi slavă şi dar!

Nimeni din oameni nu poate să înţeleagă ceea ce am înţeles eu, când am văzut cu ochii mei pe cea mai frumoasă decât toate femeile din lume şi mai înfrumuseţată decât toate puterile cereşti, pe Maica Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos.“ /5.

Şi, iată, şi un portret apocrif al Fecioarei Maria, atribuit Sfântului Epifanie, căruia Maica Domnului i s-ar fi arătat în vedenie:

„Statura Fecioarei Maria era de talie mijlocie. Culoarea părului era gălbuie şi foarte plăcută şi atârna pe sub acoperământul capului ei; culoarea feţei era ca bobul de grâu, când dă în copt. Ochii erau limpezi la căutătură... unii oameni spun că erau ca măslina coaptă... buzele, trandafiri aprinşi şi graţie îngerească.“ /6.

Despre vederea minunată a chipului Maicii Domnului ne spune şi Părintele Ilie Cleopa, în istorioara duhovnicească cu apariţia ei.

---

3. Revista Ortodoxă de cultură, religie şi ecumenism „Sfântul Andrei“, nr. 1-3, Alba Iulia 1999;

4. „Maica Domnului în spaţiul sacru transilvan“ de Pr. Dr. Ioan Stancu, Ed. Mânăst. Nicula 1998;

5. Diac. Gh. Băbuţ, „Maica Domnului, ocrotitoarea Romaniei“, Ed. Pelerinul Român, Oradea 2000;

6. Idem.

Călugărul căruia i s-a arătat Maica Domnului

(Istorioară duhovnicească povestită de Părintele Ilie Cleopa.)*

„A existat, odată, un călugăr, care avea o deosebită dragoste şi o mare evlavie pentru Maica Domnului, căci, pentru ea, el făcea în fiecare zi canoanele, acatistele şi paraclisele. Şi făcea metanii totdeauna, cu multe lacrimi, la icoana Maicii Domnului, ca s-o aibe ajutătoare pe pământ, în vremea morţii şi apoi în vremea judecăţii!

Dar, auzind el de frumuseţea ei, şi-a zis:

<<Dacă un înger este atât de frumos, dar Maica Domnului, care este Împărăteasa Heruvimilor, cum o fi? Oare nu pot eu în viaţa asta să o văd pe Maica Domnului? Măcar cât este cu putinţă omului s-o văd!“

Şi a-nceput a se ruga:

<<Maica Domnului, dacă vrei şi dacă crezi că îmi este de folos, aş vrea să te văd odată, în veacul de aici, ca mai mare evlavie să simt pentru tine şi mai mare credinţă>>

Se spunea că Maica Domnului era atât de frumoasă că, de s-ar arăta slava ei cuiva, ar muri omul de atâta frumuseţe.

După ani de rugăciune fierbinte, un glas din cer l-a avertizat:

<<Părinte, ia seama! Maica Domnului o să ţi se arate, pentru evlavia ta, dar tu ai să orbeşti! Vrei să rămâi fără vedere?>>

Călugărul fericit, atunci a exclamat:

<<Vreau! Să rămân orb. Câteva zile mai am de trăit, numai să o văd odată!>>

Şi, odată, pe când era la rugăciune, i s-a arătat Maica Domnului.

A venit întâi o mireasmă a Duhului Sfânt şi, în lumină, a apărut apoi Maica Domnului cu Mântuitorul în braţe, aşa cum este pictată pe icoane. Şi călugărul a închis ochii şi a căzut cu faţa la pământ de atâta lumină şi frumuseţe, încât limba omenească n-o poate spune. Şi Maica Domnului atunci i-a spus lui:

<<Nu înceta a te ruga. Atât m-am arătat, cât îţi este cu putinţă, fără a muri.>>

Şi l-a binecuvântat şi ca fulgerul s-a înălţat la cer...“

(Această istorioară duhovnicească a servit ca sursă de inspiraţie pentru poemul închinat Împărătesei Cerurilor.)

---

* „Ne vorbeşte Părintele Cleopa“, vol. 8, Ed. Episc. Romanului 1999.

DE VEI VENI, MĂICUȚĂ...
(Împărătesei Cerurilor)

„Se spune că Maica Domnului este atâta de frumoasă, că, de s-ar arăta slava ei cuiva, ar muri omul de atâta frumusețe.“ (Dintr-o „Istorioară duhovnicească“)

A existat, odată,
în peştera de leac
Un Sfânt, albit de timpuri,
şi-mbătrânit, în veac.
Cu fruntea luminată
de tainici rugăciuni
Şi ochii-aprinşi de raza
icoanei cu minuni.

Iubirea pentru Maica,
ce-a strâns pe Dumnezeu,
Acoperindu-I capul,
la piept, cu părul său,
L-aduce-acum pe Sfântul,
smerit, în plânsul mut,
Să îşi dorească cerul,
să-l tragă spre pământ.

Icoana şi-o lipeşte
de buze, tremurând,
Şi-aprinde, cu iubire,
răscolitoru-i gând:
„Un înger, spus-a Sfântul,
e-atâta de frumos,
Cu aripi de lumină
şi zborul mlădios,

Cu ochi de abur moale,
sclipindu-şi steaua-n cer,
Cu cântec de uimire
şi fulgere de ger.
Un înger e, o, Doamne,
atâta de frumos,
Când zboară a mirare,
sub geana lui Hristos.

Dacă e-atât de chipeş
plăpândul sol ceresc,
Cum poate fi Fecioara
cu plânset omenesc?
Am auzit, o, Maică,
de frumuseţea ta
Şi fericiţi, în ceruri,
sunt cei ce-o pot vedea.

Dacă un înger, încă,
e-atâta de frumos
Dar Maica, ce coboară,
cu pasul luminos,
Cum poate fi? O, Doamne,
când îngeru-i lumină,
Îţi taie răsuflarea
Măicuţa cea Divină.

Ţi-aş da orice, Fecioară,
să vii, albind pe-un nor,
Să mă ridici la pacea
plăcutului izvor
Şi să pluteşti pe iarba
veşmântului ceresc,
Spre inima-mi aprinsă,
de plânset omenesc..

Dar viaţa mea-i o umbră
pe firul de nisip
Şi sfâşierea zilei,
în suflet, n-are chip.
Cum voi putea eu, oare,
să văd, cu ochi de lut,
Minunea, ce respiră,
cu Duh neîncăput?

Măicuţă, dacă încă
mai crezi că-s de folos,
Vin să mă vezi, cu lacrimi,
sub Crucea lui Hristos.
Cât este cu putinţă,
spre ochiul omenesc,

Coboară-te, Fecioară,
de cântec îngeresc!“

Dar Glasul Sfânt şi ochii,
săgeţile din cer,
Puterile minunii
se-opresc la cei ce pier
Şi ard zidirea slabă,
cu ochi neadormit,
Şi omul, ce-a zărit-o
în aer, a murit.

Monahul se strecoară,
prin vreme, ca prin vis,
Privind cu ochii minţii
spre-un colţ de paradis
Şi scotoceşte-n suflet,
ca-n propria-i grădină,
Dereticând poteca,
ce duce spre lumină.

Şi ani de rugăciune
urmară, fără glas.
Nădejdea înfioară
jertfirea, pas cu pas.
Şi privegheri veniră,
în serile târzii,
Sporind eternitatea,
în slabele tării.

Şi, într-o noapte lungă
de rugăciuni şi zbor,
Un Glas din slăvi pătrunse,
tăind cerescul nor.
Cu tunet îi vorbeşte,
prin palida lumină,
Că Maica şi Fecioara,
cu Duhul, o să vină.

„Bătrâne, vezi, ia seama,
că poarta ce-ai deschis
Va coborî la tine
pe Maica cea din vis,

Dar tu, de-atâta slavă,
rămâi fără vedere,
Căci se-mplineşte vremea
la jertfa ce te cere.“

„Vreau, Doamne, spuse dreptul,
cu fruntea de pământ,
Să pierd povara cărnii,
de sunt curat şi sfânt.
Şi zilele să-mi fie
ferite de ispite,
Dacă Măicuța vine
şi pacea mi-o trimite.“

Şi-n rugăciunea ceea,
sub nori, ce se prefac,
Se coborî Măicuța,
scump sâmbure de leac.
Întâi veni din ceruri
mireasma ei cea sfântă;
Apoi veni Lumina
şi Pacea ce cuvântă.*

Şi-n strălucirea vie
a vălului ceresc,
A apărut Măicuța,
cu plânset omenesc.
Cu Pruncul Sfânt în brațe,
torcând un legănat,
Păşea pe norul veşnic,
cu pasul ei pictat,

Aşa cum luminase-n
icoana cu minuni,
În rugăciunea nopții
sub ochii blânzi şi buni.
Atâta de frumoasă
era şi-atât de vie,
Că Sfântu-nchise ochii,
orbit de veşnicie.

---

* Maica Domnului se făcu treptat vizibilă ochiului şi era cu Pruncul Iisus în brațe.

„Atâta-i cu putință
la tine să rămân.
Atâta poți, bătrâne,
să iei din alt tărâm.
Să nu-ncetezi priveghiul!
îi spuse Maica Sfântă,
Şi-n pacea rugăciunii
s-adoarmă cel ce cântă!“

Şi, binecuvântându-l,
ca fulgerul s-a dus
Şi s-a-nălțat Măicuța,
la Raiul lui Iisus,
Lăsând în jur ninsoarea
grădinilor cereşti
Şi-acea mireasmă dulce
a şoaptei îngereşti.

Cu fața în țărână
a stat bătrânul, mut,
Dar luminat de ceruri,
în duh s-a prefăcut
Şi-mpărăția Milei
S-a aplecat, să-l poarte,
Ferindu-l de-ntuneric,
de patimă şi moarte. 28-29.08.2001

Semnificația zilei de Duminică în Sfânta Scriptură

Ziua întâi a săptămânii este Duminica, numită în vechime şi „Ziua soarelui“. În această zi Dumnezeu a făcut lumina, când a zis: <<Să se facă lumină>>, şi a fost lumină“ (Fc. 1,3)

„Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea (Duminica) şi a sfințit-o, că în ea s-a odihnit de toate lucrurile Lui, pe care a început Dumnezeu să le facă.“ Aceasta a fost prima zi a creației. /1.

Tot Duminică S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos şi cu lumina cea sfințită şi duhovnicească a lui Hristos, a luminat Domnul, mai apoi, toată lumea.

Duminică S-a botezat Mântuitorul;

Duminică a înviat Iisus din morți;

---

1. Fc. 2,3;

Duminică a pogorât Hristos Duhul Sfânt peste ucenici şi Apostoli;

Duminica Sfinții Apostoli făceau Sfânta Liturghie;

Duminica s-a descoperit Sfântului Ioan Evanghelistul „Apocalipsa“, în insula Patmos. /2.

În „Apocalipsă“, Sf. Ap. Ioan spune: „Am fost în Duh în zi de Duminică.“ /3.

De câte feluri sunt crucile pe care ni le-a dat Dumnezeu

„Primele sunt crucile exterioare, alcătuite din suferințe şi necazuri, şi, în general, dintr-o nefericită soartă pământească;

A doua categorie o reprezintă crucile interioare, născute din lupta cu patimile şi cu poftele, pentru a câştiga virtuțile;

A treia categorie o reprezintă crucile harice (de Duh şi de dar), care sunt primite prin totala predare (a persoanei) în voia lui Dumnezeu.“/1.

Femeia îndurerată din poezia „Mama“ şi-a purtat toată viața crucea suferinței şi a nefericirii ei.

„Si eu mă rugam la Maica Domnului cu propriile mele cuvinte şi, la un moment dat, icoana ei s-a luminat. O lumină foarte strălucitoare a învăluit-o iar în sufletul meu s-a revărsat o mângâiere şi o bucurie nespusă, care nu m-a mai părăsit, de atunci, niciodată.“/2.

Mărturisire de credință

„Un filozof se plimba, cândva, într-o pădure şi gândea. Tot mergând şi gândind el, îi atrage atenția o creangă de copac, lipsită de orice podoabă. El se opreşte în fața ei şi spune:

„Vorbeşte-mi despre Dumnezeu! Şi, atunci, creanga pe loc înfloreşte.“ /1.

---

2. Apoc. 1,10;

3. „Ne vorbeşte Părintele Cleopa“, vol. 9. Ed. Episcopiei Romanului, 1999;

1. Sf. Teofan Zăvorâtul „Viața lăuntrică“, Ed. Sofia, Buc. 2000;

2. Despre puterea rugăciunii ne vorbeşte Părintele Paulin Lecca în lucrarea sa „De la moarte la viață“, Ed. Paideia 1997.

1. „Un Haicu“ povestit de Părintele Nicolae de la Rochia în lucrarea: „Primejdia mărturisirii“, Ed Anastasia, Buc. 2002;

RAMURA ÎNFLORITĂ

Grădina Maicii Sfinte
se deştepta, râzând
Şi-un grădinar sihastru
un zâmbet îi trimite.
Sclipeşte apa verde,
la margine de gând
Şi sufletul se-nalţă,
pe-alei nemărginite.

Copacii vechi respiră,
prin frunzele de leac
Şi strâng la piept sub coajă
o inimă străveche
Şi martori se răsfaţă,
cu strai de om sărac,
Acoperindu-şi faţa
cu-n solz de frunză veche.

La marginea grădinii,
cu trupul lepădat,
Stătea smerit şi singur
un pom uitat de timpuri.
Se deşteptase blândul
cu ramul luminat
Şi-şi întorcea spre soare
trecutele-anotimpuri.

Străinul, cu mirare,
la poala-i s-a oprit,
Să-ncerce să dezgheoace,
din coaja lui iubirea
Şi i-a vorbit cu ochii-i
şi-n dorul lămurit,
Sublima întrebare
ce înfloreşte firea:

„Vorbeşte-mi, ram de pace,
ce-a-nmugurit mereu;
Vorbeşte-mi de lumina
şi pacea nesfârşită;

Vorbeşte-mi, cu iubire,
de Bunul Dumnezeu;
De Maica Preacurată
cu ruga-i liniştită!“

Atunci, smerit, copacul
îşi lasă ramu-n jos
Şi o lumină mare
pe tâmpla-i se roteşte
Şi, plin de sfiiciune,
a înflorit duios,
Alunecând în palme,
cu Duhul ne vorbeşte.

Mireasma se ridică
la ceruri, ca un vis,
Din creanga înclinată,
ce mângâie pământul
Şi undeva, deasupra,
un colţ de Paradis
Fereastra şi-o deschide,
să potolească vântul.

Ce flori de mai adie,
la umbra unui veac?
Ce aripă de înger
la ceruri te răpeşte?
Copacul viu respiră,
prin frunzele de leac
Şi cu-nflorire calmă
te mângâie-omeneşte. * 26.05.1999

---

* Spre deosebire de smochinul neroditor din Sfânta Evanghelie, copac tânăr şi semeţ, ce se înălţa la marginea drumului dinspre Betania, care era plin de trufie şi inutilitate, copacul cel bătrân din „Haicu“ face imposibilul şi înfloreşte, din iubire pentru Dumnezeu. În timp ce vânjoşul smochin L-a avut în faţa lui chiar pe Domnul Care l-a creat şi L-a primit trufaş şi neospitalier, bătrânul pom japonez îşi arată, cu ultimile lui puteri, toată recunoştinţa şi iubirea şi înfloreşte numai auzind că i se vorbeşte despre Dumnezeu. Mireasma florilor lui era acum cea mai minunată rugăciune de laudă şi mulţumire adusă lui Dumnezeu.

„Îndoite sunt toate“
(alternativă şi dualitate)

După cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur din „Omilii la Facere“, aflăm că: „..îndoit a fost creeat omul, cu trup şi suflet; îndoit a fost şi pomul cunoştinţei binelui şi al răului; (au fost, de fapt, doi pomi la care omul nu avea acces în Rai, căci exista acolo şi pomul vieţii); îndoită a fost şi urmarea greşelii lui Adam (moartea şi alungarea din Rai); Îndoit este şi Raiul“, căci au existat pe vremea aceea două raiuri:

„Raiul pământesc, loc mirific, aflat cândva, pe vremea lui Adam, (ce se presupune că s-ar fi aflat cândva) între Tibru şi Eufrat şi Raiul cel ceresc, grădina Edenului, unde împărăţeşte Dumnezeu.

Acum Raiul pământesc a fost ridicat de Dumnezeu de pe pământ şi mutat într-o altă dimensiune, pământul devenind aproape neospitalier.

În Raiul cel de-acum, numit şi Sânul lui Avraam, stau sufletele drepţilor, până la Judecata viitoare.

„Raiul ceresc, Edenul, este Raiul lui Dumnezeu, unde vor intra drepţii în Împărăţia cerurilor, după a doua Judecată“ şi vor vedea pe Domnul faţă către faţă. /1.

Despre dragostea şi armonia universală

Puterea dragostei lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului lucrează pentru liniştea şi pacea lumii întregi.

Mântuitorul zice prin Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan: „Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez...“ şi „..Eu iubesc pe Tatăl şi precum Tatăl mi-a poruncit, aşa fac.“/1.

„Când cunoaştem aceste lucruri, trebuie să înţelegem că Tatăl lucrează, prin legile creaţiei şi ale vieţii; iar Fiul lucrează prin pronie, adică prin păzirea legilor, care formează temelia lumii celei văzute.“/2.

Trebuie să ne supunem cu toţii acestor legi, care sunt create de Dumnezeu, pentru a păstra armonia universală. Cine încalcă aceste legi se autodistruge.

Să ne rugăm la Maica Domnului şi la Bunul Dumnezeu, ca să nu greşim prea mult şi graşalele noastre să nu producă în noi şi în jurul nostru seisme şi prăbuşiri ireparabile.

Să alungăm cu rugăciunea întristarea sufletului nostru, căci

---

1 „Ne vorbeşte Părintele Cleopa “, vol. 9, Ed. Episcopiei Romanului, 1999;

1. Ioan 14,31;

2. Sfântul Teofan Zăvorâtul „Calea spre mântuire“, Ed. Bunavestire, Bacău 1999;

sufletele întristate şi singure au nevoie, pentru a supraviețui, de lumina şi dragostea lui Dumnezeu şi a Maicii Sale. Şi, dacă sufletul nu mai are putere să se mai roage, după o cădere prea vătămătoare, Maica Domnului găseşte forța necesară să-l ridice, mijlocind pentru el.

CINE ESTE MAICA DOMNULUI
(Metafore pentru Prea Sfânta Fecioară Maria)

Maica Domnului este :
Scara lui Iacov;
Împărăteasa Heruvimilor;
Împărăteasa a toată făptura;
Cămara Întrupării lui Dumnezeu;
Uşa Luminii;
Uşa vieții;
Poarta închisă,
prin care n-a trecut nimeni, decât Mântuitorul;
Scara către cer;
Pod către cer;
Porumbiță Dumnezeiască;
Cădelniță Dumnezeiască;
Mireasa Tatălui Ceresc;
Maica Cuvântului şi Biserică;
Cămara Duhului Sfânt;
Împărăteasa cerului şi a pământului.

Fecioara Maria este Maica lui Dumnezeu şi mama noastră, a tuturora. Şi în timp ce Hristos este cerul, Maica Domnului reprezintă legătura pământului cu cerul, pământul cu toate neamurile şi semințiile lui. Maica Domnului e „...mai cinstită decât Heruvimii şi mai fără de asrmănare decât Serafimii.“ Ea este aceea care pe Dumnezeu Cuvântul a născut.

Poetul creştin, Picu Pătruț,
dă slavă lui Dumnezeu şi Maicii Domnului

Iată acum, nişte versuri vechi de 150 de ani, dedicate Maicii Domnului de tânărul poet **PICU PĂTRUȚ**, originar din Siliştea Sibiului. Aceste versuri fac parte din lucrarea poetică **„STIHOS– ADICĂ VIERS“**, vol.1, păstrată în grija cărturarului Onisifor Ghibu.

Monumentalul manuscris, din care face parte lucrarea **„STIHOS…“** conține 1400 de pagini cu versuri creştine şi e intitulat: **„MINIATURI ŞI POEZIE“**; el cuprinde trei volume monumentale şi a

fost scris la vârsta de numai 24 de ani, într-o perioadă de doi ani, adică între anii 1843 şi 1845.

Lucrarea a fost inspirată de puterea Duhului Sfânt şi este unică în lume, pentru monumentalitatea ei şi pentru valoarea ei teologică, literară, artistică şi estetică, căci este completată de partituri muzicale şi gravuri originale color, toate aparţinându-i poetului./1.

Iată, iubiţi credincioşi, cum lucrează Bunul Dumnezeu pentru oameni prin oameni, căci tânărul poet creştin Picu Pătruţ s-a făcut pe sine instrument în trup a lucrării lui Dumnezeu şi apostol al lui Hristos, punându-şi viaţa şi condeiul în slujba lui Dumnezeu.

Iată cum a dat în versuri tânărul poet slavă Maicii Domnului şi cum a lăudat-o el pe Preasfânta Fecioară acum mai bine de 150 de ani:

VERSURI CĂTRE FECIOARA MARIA

de **Picu Pătruţ**

(1843-1845)

Maică, cu totul slăvită
De Dumnezeu pomenită,
Fecioară nevinovată
Şi cu totul Preacurată,
Marie, Maică slăvită,
Cea cu daruri dăruită,
Tu eşti locaşul cel sfânt
Al Preasfântului Cuvânt.
Tu eşti de Prooroci grăită,
Tu eşti Maica Domnului,
Mângâierea omului.
Tu, Maica lui Dumnezeu
Şi Ziditorului meu,
Tu, Fecioară-ai zămislit,
După cum s-a povestit
Pe Mesia Dumnezeu
Şi izbăvitorul meu.
Tu, Fecioară, ai născut
Pe Cel Fără de-nceput,
Pe Domnul Hristos Iisus,

1. Documentarea pentru întreaga lucrare s-a făcut între anii 1839–1840, când poetul avea numai 21 sau 22 de ani, iar redactarea manuscrisului s-a efectuat între anii 1843– 1845.

Dumnezeul cel de sus,
Carele ne-ai mântuit
Din blestemul cel cumplit,
Şi în ceruri ne-ai suit,
Cu mult bine ne-ai cinstit.
Tu eşti locaş preafrumos

Al Stăpânului Hristos.
Tu cu fapte ai hrănit
Pe Iisus cel Preaslăvit.
Tu în braţe ai purtat
Trupul cel fără păcat,
Al Stăpânului Iisus,
Care a venit de sus
Şi a mântuit pe om
De blestemul cel din pom.
Tu în braţe ai ţinut
Pe Cel Fără de-nceput,
Pe Preabunul Dumnezeu
Şi Mântuitorul meu.
Tu, Maică prealăudată,
Cu totul nevinovată,
Ne eşti nouă folosire,
Din primejdii izbăvire.

Tu ne eşti ajutătoare,
Din nevoi izbăvitoare.
Tu te-ai făcut mijlocire
La a noastră mântuire.
Tu, Fecioară preaslăvită,
Marie preafericită,
Să ne fii nouă scăpare
La ziua cea de-ntrebare.
Şi să ne sălăşluieşti
În sălaşele cereşti,
Că tu poţi orice voieşti,
Ca o Preasfântă ce eşti.
Deci, şi eu, o, Preacurată,
Fecioară nevinovată,
Mă închin şi te măresc,
Cu laude te slăvesc
Şi mă rog cu umilinţă
Şi cu dreaptă credinţă

(Măcar că sunt păcătos
Şi cu totul ticălos)
Dar fă ruga pentru mine
La Făcătorul de bine,
Să-mi deie mie iertare
De ale mele greşeale
Şi ca un bun Dumnezeu
Şi Mântuitor al meu,

Raiul să îmi dăruiască,
Desfătarea cea cerească,
Veşnica Împărăţie
Care este în vecie.
Că iarăşi mă rog eu ţie,
Maica Celui din vecie,
Să-mi dăruieşti ajutor
Ca să pot scrie cu spor

Versuri cu sfântă cântare,
Spuind dorul tău cel mare.
Şi sfânta ta părtinire
Ce o ai spre omenire,
Şi mila ta cea bogată,
Ce peste noi e vărsată,
Ca vesel să te măresc
Pururea să te slăvesc,
Glăsuindu-ţi cu glas lin:
Bucură-te-n veci. Amin.*

Cărturarul Onisifor Ghibu scrie într-o prefaţă la volumul lui Picu Pătruţ, intitulat „Miniaturi şi poezie“ următoarele:

„Sunt încredinţat că poetul Picu Pătruţ va constitui nu numai un titlu de mândrie şi de mângâiere pentru întreg poporul nostru, ci şi unul pentru umanitatea, ce îl va primi în sânul ei, ca pe un fiu iubit, aşezându-l alături de cei mai aleşi fii ai săi din toate vremurile.“

Să ne rugăm şi noi cu recunoştinţă la Maica Domnului, aşa cum a făcut-o cu 150 de ani în urmă şi Pr. Picu Pătruţ. /1.

---

* Primul viers, prezentat mai sus, e o invocaţie adresată Maicii Domnului şi Fiului ei, Domnul nostru Iisus Hristos, pentru a-l ajuta să scrie versuri frumoase. Al doilea viers, care urmează, e o rugăciune de mulţumire adresată Mântuitorului şi Maicii sale, la terminarea lucrării sale monumentale, inspirată de Duhul Sfânt. (Din volumul Picu Pătruţ „Miniaturi şi poezie“ 1985)

VIERS PENTRU
VERSURI DE MULȚUMITĂ

de **Picu Pătruț**

Aceste smerite stihuri,
Ce se zic şi viersuri,
De mine tipărite
Şi cu grijă potrivite,
Într-acest chip ticluite.
De mine mult ticălosul
Picu Pătru păgubosul.
Sunt de mine izvodite
Când, cu teamă-am intrat eu,
În casa lui Dumnezeu,
La Biserica din jos
A-nălțării lui Hristos
Iar toată ziua se cântă
Cântarea aceea sfântă,
În Siliştea cea vestită
De mulți oameni locuită.

Când leatul se număra,
De la Hristos se lua.
O mie şi opt sute
Patruzeci şi doi umplute.
Deci, o, frații mei iubiți,
Aceste viersuri primiți,
Şi, cântându-le, săltați
Pe Hristos Îl lăudați,
Şi pe Maica cea curată,
Fecioară nevinovată,
Care cu trup a născut
Pe Cel Fără de-nceput.

---

1. **Rugăciune: „**Împărăteasa noastră cea preabună, nădejdea noastră, Născătoare de Dumnezeu, prietena sărmanilor, folositoarea celor neputincioşi şi ocrotitoarea celor obijduiți; vezi nevoile noastre şi necazurile. Ajută-ne, că suntem neputincioşi; hrăneşte-ne ca pe nişte străini. Ştii obijduirea noastră, uşurează-ne de la ea precum voieşti, căci nu avem alt ajutor, afară de tine, nici altă folositoare grabnică; nici altă bună mângâiere, decât numai pe tine, o, Maica lui Dumnezeu, ca să ne păzeşti şi să ne acoperi în veci. Amin.“ (Rugăciune ce se citeşte împreună cu: „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului“)

Şi pe inimă legată
A Sfinţilor sfântă ceată,
Care bine a păzit
Ce Hristos a poruncit.
Slăviţi tare de cântări
Şi cu binecuvântări
Şi urmaţi, pe cât puteţi
Ale lor sfinte vieţi.
Care ei au vieţuit
Până când s-au săvârşit
Şi păziţi Poruncile
Şi învăţăturile
Pe care Domnul Iisus
Ca să ne păzim, ne-a spus.
Că, dacă le veţi păzi,
Tare bine vă va fi.
Binele cel negrăit,
Vine şi s-a săvârşit.
Acel bine pământesc,
Din inimă, vi-l doresc
Şi sunt binevoitor
Către Hristos rugător,
Pentru-a voastră ispăşire
Şi veşnică fericire.“ *

Iată acum, câteva cuvinte de apreciere ale cărturarului Onisifor Ghibu, cu privire la monumentala operă a lui Picu Pătruţ:

„Lucrarea aceasta avea să fie ceva perfect organizat, metodic, sistematic, nu ceva spontan, ocazional şi convenţional în atitudini; prieten al binelui şi al păcii, dar aspru cu cei păcătoşi şi răi, ţinând, însă, nu spre pedepsirea, ci spre îndreptarea lor.

Obiectivul lui nu poate fi acela de a-i obijnui pe oameni să accepte viaţa, aşa cum este ea, ci de a-i face să lupte cu greutăţile vieţii, oricât de cumplite ar fi ele; crezând în principiile cele mai înalte, lăsate de Însuşi Dumnezeu şi îndurând orice pentru împlinirea lor. El îşi dădea seama că poporul nostru a fost sortit, cum a fost sortit şi poporul iudeu, în vechime, la o viaţă de cruntă apărare contra unor popoare străine. El a ştiut că poporul nostru nu-şi poate croi o altă soartă, decât prin virtutea cu care se va împotrivi nedreptăţii şi cu care va dispreţui suferinţele, ce-i sunt scrise. Nu e o morală de cap plecat în

* Din lucrarea: „Stihos–adică viers“, p. 1305-1307, izvodit la 12 noi. 1842 şi prescris la 19 Febr. 1945.

fața potentaților, ci de încredere puternică în înfrângerea asupritorilor, prin statornicie în credință a celor obidiți şi prin eroismul cu care este înstare să înfrunte tirania şi nedreptatea.

Rolul de învățător al poporului, trimis în lume cu un asemenea mandat, el n-avea să-l împlinească prin teorii, prin legi sau prin vreo doctrină, elaborată sub formă de Catehism, ci prin înfățişarea vie a personagiilor morale superioare, date drept model de conduită şi viețuire moral-creştină, cu ajutorul pildelor vii din istoria biblică, potrivite în versuri şi învățături uşoare, accesibile poporului de rând.“/1.

Rugăciune

Preacurată Doamnă şi Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care poți face tot binele, primeşte aceste cinstite daruri, care se cuvin numai ție, de la noi, nevrednicii, robii tăi, ceea ce eşti aleasă din toate neamurile şi te-ai arătat mai înaltă decât toate făpturile cereşti şi pământeşti. Căci pentru tine a fost cu noi Domnul puterilor şi, prin tine, am cunoscut pe Fiul tău, Fiu al lui Dumnezeu şi ne-am învrednicit de Sfântul Trup şi de Preacuratul Lui Sânge. Pentru aceasta, fericită eşti în neamurile neamurilor, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită, mai luminată decât Heruvimii şi mai cinstită decât Serafimii. Şi acum, Preasfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, întru tot lăudată, nu înceta a te ruga pentru nevrednicii, robii tăi, ca să ne izbăvim de sfatul celui înşelător şi de toată primejdia; şi să fim păziți, nevătămați, de toată lovirea cea înveninată a vrăşmaşului. Ci, până în sfârşit şi cu rugăciunile tale, păzeşte-ne pe noi, neosândiți. Că, prin paza şi cu ajutorul tău, fiind mântuiți, slavă, laudă, mulțumită pentru toate, să înălțăm Unuia în Treime Dumnezeu, ziditorul tuturor, acum şi pururea şi-n vecii de veci. Amin../1.

Smerenia

Sfânta Fecioară Maria era plină de dar. Cel mai minunat dar al ei, pentru care a fost aleasă de Dumnezeu, a fost, însă, smerenia.

Iată, acum şi o altă smerenie, smerenia **Sfântului Simeon Noul Teolog**, cel ce o slăveşte în versurile sale din volumul „Imne“ pe

---

1. Citat din rev. „Glasul Bisericii“ nr. 4 pe 1988, din articolul: „Câteva considerațiuni pe marginea operei principale a lui Picu Pătruț“, de Octavian O. Ghibu.1. Rugăciune de mulțumire ce se citeşte după Sfânta Împărtăşanie.

1. Dan 7,16;

Maica Lui Dumnezeu şi se predă cu totul voii lui Dumnezeu, recunoscându-I Bunului marea putere şi dragoste, care-L uneşte în comuniune cu fiii Săi.

Imnul al V-lea

Cum de foc eşti, de ţâşneşte
Şi eşti val răcoritor?
Cum de arzi şi-alini îndată,
Cum mă faci nemuritor?
Cum de faci din vameşi îngeri
Şi-ntunericul lumină?
Cum de scoţi din iad şi cum de
Curăţeşti pe cei din tină?
Cum tragi besna în lumină,
Cum de noaptea o cuprinzi?

Cum de mă prefaci cu totul,
Inima cum o aprinzi?
Cum Te-apropii Tu de robii,
Fii ai Tatălui de-i faci?
Cum de-i arzi de dor, rănindu-i,
Cum de iarăşi îi împaci?
Cum de rabzi şi suferi, Doamne,
Cum nu răsplăteşti îndată?

Cum de vezi cele ce-n taină,
Numai Ţie Ţi se-arată?
Cum, fiind aşa departe,
Vezi ce facem fiecare?
Doamne, robilor Tăi dă-le
Îndelunga Ta răbdare.

Valoarea sufletului

Sufletul omenesc, fiind comparat cu toate cele nouă cete îngereşti, şi el se împărtăşeşte cu daruri de la Dumnezeu dar nu are toate darurile şi însuşirile îngerilor. Iar dintre toate fiinţele raţionale care au fost create de Domnul în univers numai omul are suflet.

Şi să vedem acum care sunt aceste fiinţe raţionale, văzute şi nevăzute, ce au fost zidite de puterea lui Dumnezeu la facerea lumii şi care sunt îndatoririle lor. Şi să începem mai întâi cu Îngerii Domnului.

Îngerii sunt fiinţe spirituale reprezentate cu aripi care pot vedea

tronului divin şi împlinesc anumite lucrări din însărcinarea lui Dumnezeu şi care au o legătură directă şi nevăzută cu noi.

Cel mai apropiat de sufletul nostru este Îngerul Păzitor. Fiecăruia dintre noi Bunul Dumnezeu ne dă câte un Înger Păzitor la Sfântul Botez dar Dumnezeu a mai rânduit îngeri să poarte de grijă lumii întregi.

Îngerii Domnului slujesc şi dau slavă lui Dumnezeu şi au grijă şi de noi, oamenii, fiind permanentă punte între noi şi Dumnezeu.

Sfântul Chiril, Patriarhul Alexandriei, referindu-se la numărul îngerilor, scrie astfel:

„Închipuie-ţi cât este de numeros poporul roman, închipuie-ţi cât sunt de numeroase alte popoare barbare care există acum, şi câţi au murit în 100 de ani. Închipuie-ţi câţi au fost înmormântaţi într-o mie de ani. Închipuie-ţi oamenii, începând de la Adam, şi până la timpul de faţă. Marea lor mulţime e puţină în comparaţie cu îngerii buni care sunt mai mulţi. Ei sunt cele 99 de oi iar neamul omenesc este oaia cea rătăcită."

Sfântul Chiril spune că „Pământul locuit de noi este ca un punct oarecare, ce se găseşte în mijlocul cerului. De aceea, cerul care îl înconjoară are un număr tot aşa de mare de locuitori, cu cât e mai mare spaţiul." Cerul cerurilor, însă, cuprinde un număr necuprins de îngeri şi: „Mii de mii Îi slujesc şi întunerice de întunerice (cu mulţimi neînchipuite de mintea omenească) stau înaintea Lui." /1.

Sfântul Apostol Pavel arată că „Tronurile, Domniile, Începătoriile şi Stăpâniile, toate sunt opera Fiului lui Dumnezeu. (Colos. 1,15-18) /2.

Cuviosul Dionisie Areopagitul în lucrarea sa „Ierarhia Cerească" spune că toate Puterile Cereşti au rostul lor: „Rânduielile cele mai înalte au toate sfinţitele însuşiri ale rânduielilor de mai de jos.

Dar celor mai de jos le lipsesc plinătăţile celor ce sunt mai presus, ale celor mai mari."

---

1. Dan 7,16;

2. „Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura. / Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri şi cele de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie Stăpânii. Toate s-au făcut prin El şi pentru El… / ŞI El este capul trupului al Bisericii; El este începutul, Întâiul-Născut din morţi, ca să fie El cel dintâi întru toate." (Col. 1,15-18)

ZBOR CU ÎNGERI

Aş vrea să-Ți cânt, Stăpâne,
un cântec fără grai,
Pe care să-l îngâne
tărâmul fără plângeri;
Şi pasul de mătase,
cu mila ce mi-o dai
Aş vrea să se prefacă
în zbor timid de îngeri.

Ce pasăre albastră
veni la geamul meu
Şi ce grăbite glasuri
mai tremură-n colinde?
Pe drumul care urcă
în cer la Dumnezeu,
Mai suie către Tine
şi pasul care vinde.

Dar miile de îngeri
cu zborul liniştit,
Încet te înconjoară
şi te feresc de noapte.
Cu tine merg de mână
şi nu te las-oprit,
În zbor, la nici o vamă,
ivită pentru fapte.

Sunt Îngeri de iubire
cu aripile mari
Şi ochi rotunzi de floare,
care-Ți acopăr pasul.
Sunt Îngeri de lumină,
pe lujerii amari.
Plutind cu noi de mână,
o clipă-ți pare ceasul.

La ei, creştin cucernic,
să rogi să te închini
Şi să le-aduci drept hrană
dovezi de fapte bune.

Culcuş de nemurire
să-ți faci din rugăciuni
Şi ei vor sta alături,
când gândul te răpune.

Să le aduci în palme
smerite-nchinăciuni;
Izvorul tău de lacrimi
şi dragoste plăpândă
Şi Domnu-ți va aşterne
panerul cu minuni
Şi vei gusta tot darul
ce-n pace se ascunde.

Şi-atunci vei sta alături
cu Îngerul la sfat
Şi el cu bunătate
din nouri te hrăneşte
Şi nici o-ncondeiere
din ce ai lepădat
Nu va umbri privirea
la cel care trăieşte.

Cu Îngerul de mână,
aş vrea să zbor în Rai
Şi-n cor să cânt, Stăpâne,
cu păsări de zăpadă;
Vreau să sărut mireasma
Iubirii ce mi-o dai
Şi, cu sclipirea minții,
tot ochiul vreau să vadă.

Dar eu, timidul flutur,
nevrednic pentru zbor
Prea multe vreau din darul,
ce-L ai pentru Iubire.
Cum să-mi îndrept privirea
spre-un colțişor de Rai,
Când pasul mi-e furnică
şi zborul amorțire?

Întinde-mi brațul iute
să mai sărut în zbor,

Venite către mine,
popoarele de îngeri.
Şi raza de lumină
din spre Cerescul Dor*
Cu blânda-I bunătate
din ţara fără plângeri. 8.07.1998

O mie de ani, Doamne...

„Şi veacul curge scurt de-o zi..."

Referitor la îngerii cei buni, iată, cum un Înger al Domnului s-a putut preface în pasăre măiastră şi a cântat timp de trei sute de ani, făcându-l pe om să simtă că au trecut doar câteva ore, după cuvântul psalmistului David: „O mie de ani înaintea ochilor Tăi, Doamne, sunt ca ziua de ieri care a trecut." (Psalmistul David)

CÂNTĂRILE RAIULUI

În Rai e veşnică splendoare
şi sufletu-n extaz priveşte;
E-o fericire fără seamăn
şi veacul curge scurt de-o zi. *
În schitul vechi, uitat de zile
un blând monah din Psalmi citeşte;
La Îngerii din cer se roagă
pentru un dar ce va veni.

Trei ani s-a tot rugat creştinul
să treacă timpul ca săgeata
Şi singur noaptea cu Ceaslovul
se lumina cu acatist.
Şi lacrimi îi căzeau în barbă,
sprâncenele pe ochi ca vata,
Umbreau din slova rugăciunii
şi îi curgeau pe Antimist.

De-o dată, un vârtej deschise
ferestrele înţepenite

---

* Împărăţia lui Dumnezeu;

1.. Ps; 89,4;

* „Atât este de frumos în Rai şi atât de mare fericire este că o mie de ani pare o zi." (Părintele Cleopa „Valoarea sufletului")

Şi-un vultur viu cu ochi de înger
se-aşează pe iconostas.
Privirea lui se face roată
şi-un tril de cântece vrăjite
Se rupe din gâtlejul verde,
desferecat de blândul glas.

Bătrânul l-a văzut alături
şi-a vrut să-i ia din coadă-o pană
Şi pasărea, zburând prin aer,
prin geamul spart a dispărut.
Împiedicându-se în straie,
Monahul a fugit din strană
Şi l-a zărit pe-o cruce-afară,
cântând cu glasul cunoscut.

Dar mâinile neputincioase,
s-au strâns în aer amorţite
Şi pasărea cu ochi de înger
s-a depărtat, plutind în zbor,
În codru alerga monahul,
s-audă şoapte negrăite
Şi să se-mbete cu iubirea
ce izvora din duhul lor.

Şi vulturul găsi poiana
şi bradul, unde să se-aşeze.
Bătrânul ostenit, căzuse
în iarbă cu privirea-n vis.
Şi pasărea-ncepu să cânte
şi creanga prinse să vibreze;
Un viers venise din străfundul
acelui colţ de paradis.

Un Înger îl privea din pene
şi îi cânta de nemurire.
Trei veacuri pline de lumină
un ceas se pare c-au trecut.
În aer un miros de toamnă
încremenise cu iubire
Şi timpul, suspendat în aer,
în pulbere s-a prefăcut.

Şi Îngerul, sfârşind cântarea,
s-a risipit sub nori de ploaie.
Monahul, mulţumind cu pace,
pentru un dar nepământesc,
Întors la vechiul schit, minune,
chilii de var se ridicară
Şi gard împrejmuia zidirea
şi porţi înalte-o ferecau.

Bătrânul, ghemuit în iarbă,
plângea în barba lui cea rară
Şi mâinile îmbătrânite,
în poala lui se frământau.
Bătrânul, ghemuit în iarbă,
plângea în barba lui cea rară
Şi mâinile îmbătrânite,
în poala lui se frământau.

Nu-i vis şi nici nu e-nşelare,
trecuseră trei veacuri, Doamne!
Se împlinise rugăciunea
şi-un dar ceresc a fost la schit.
Călugărul, primit în obşte,
a povestit la toţi minunea
Apoi, primind cuminecarea,
şi-a dat obştescul lui sfârşit. 20.01. 2002

Proorocul Iezechil face o descriere amănunţită a Heruvimilor şi a Tronurilor ce alcătuiesc Slava lui Dumnezeu.

Bunul Dumnezeu ne-a condus paşii în fiecare clipă şi a fost tot timpul prezent în viaţa noastră şi în inimile noastre, ocrotindu-ne mereu. Să-L iubim pe Bunul Dumnezeu cu Lumina şi Îngerii Lui, mai presus decât orice.

Tovarăş nevăzut

Păcătuim mereu şi cerem cu stăruinţă să fim iertaţi, apoi iar greşim şi-L supărăm pe Dumnezeu cu neascultarea şi patimile noastre. Şi totuşi, oricât de răi am fi, Dumnezeu ne protejează şi ne însoţeşte pe tot parcursul vieţii şi ne ajută la toate, chiar dacă noi nu meritãm.

Nu există om care ar putea să spună că la cumpene grele nu a fost ajutat şi salvat de la prăbuşire de Puterea Divină cea milostivă.

În istorioara duhovnicească: „Urme de paşi pe nisip“, culeasă

de Radu Chesariu, ni se-arată un om ajuns la capătul drumului său în viață, ce a avut un vis.

Se făcea că omul se plimba pe la marginea mării, împreună cu Dumnezeu. Pe cer apăreau semne şi imagini din viața sa trecută. Pentru fiecare scenă el observa două perechi de paşi pe nisip, una fiind a sa şi cealaltă a lui Dumnezeu, Care-l însoțea.

Când ultima scenă a vieții se stinse în fața sa, omul se uită înapoi la urmele de paşi pe nisip şi observă că de multe ori, de-a lungul vieții sale, era prezentă o singură pereche de paşi. De asemenea observă că aceasta se întâmpla în momentele cele mai grele şi triste ale vieții sale. Acest fapt mult îl întristă pe bietul om, care, neliniştit, Îl întrebă pe Dumnezeu.

„Doamne, ai spus că odată ce m-am decis să Te urmez, vei merge cu mine tot drumul, până la capăt. Dar am observat că în cele mai tulburătoare momente ale vieții mele se află o singură pereche de paşi. Nu înțeleg de ce, când am avut mai multă nevoie de Tine, m-ai părăsit?“

Atunci Dumnezeu îi răspunse:

„Copilul meu scump, te iubesc şi nu te voi părăsi niciodată. Pe parcursul perioadei tale de cumpănă şi suferință, când ai văzut o singură pereche de paşi, este atunci când te-am purtat în spate.“ //1.

URME DE PAŞI PE NISIP *

Ce noapte caldă! Nici o spuză
de vânt nu şuieră prelung!?
Mi-e sete de eternitate;
dar amintirile m-ajung.
Visam că merg pe malul mării
ca pe-o tipsie fără chip
Şi-alături, Şi-adâncise Domnul
cerească-I urmă pe nisip.

Pe cer, de-o dată, se aprinse
lumină mare, fără stea
Şi se-aşterneau ca o poveste
frânturi de timp din viața mea.

---

1. Pentru iertarea şi ştergerea păcatelor uitate puterea Sfântului Maslu este cea mai binefăcătoare pentru suflet. Însă pentru ca Maslul să-şi facă ca o terapie, pe deplin efectul, el trebuie precedat de Taina Sfintei Spovedanii, astfel se face o curățire totală de păcatele ştiute şi neştiute precum şi de cele uitate.

* După o istorioară duhovnicească, culeasă de Radu Chesaru.

Şi fiecare întâmplare
lăsase urme pe nisip,
Perechi, întipărite-alături,
de abur moale, fără chip.

Într-un târziu, povestea vieții,
ca o nălucă, se sfârşi
Şi, din înalt, Eternitatea
un văl aruncă peste zi.
Privi-i în urmă, la nisipul
de vântul toamnei măcinat,
Pe el îşi aşternuse viața
paşi de virtute sau păcat.

Din loc în loc rămas-am singur,
căci doar o urmă se vedea,
Poate-ntristat de a mea vină,
Stăpânu-n drum mă părăsea.
Dar cel mai greu mi-era atuncea
şi plin de dor am întrebat:
„De ce în clipele rănite
sunt părăsit şi lepădat?

Eu Te urmam demult, Stăpâne,
şi voii Tale m-am predat,
Pierdut voi fi fără Iubire
şi cu păcatul neiertat.“
Stăpânul a zâmbit sub geana
acelui nor, care-L umbrea,
Şi cu un glas uriaş de tunet,
m-a ocrotit sub Crucea Sa.

Apoi, mi-a vindecat tristețea
şi gândul meu mărturisit.
Cu glasul conştiinței mele,
că Domnul nu m-a părăsit.
„Copilul Meu, pierdut în umbra
acestui veac rătăcitor,
Tu nu eşti părăsit şi singur,
fragilă aripă de zbor;

Căci te-am privit demult, din clipa,
când mâna Mea te-a zămislit

Şi-n drumul tău, bătut de vânturi,
şi plin de patimi te-am iubit.
Şi paşii, care-i vezi în urmă,
întipăriți în viața ta,
Sunt paşii Mei, când Eu pe umeri
te ridicam pe Crucea Mea.

Să nu te temi, nu vei fi singur
nicicând, de vei urma, chemând,
Cuvântul Meu şi plin de pace,
vei adormi cu Mine-n gând.
Când te-ai predat cu totul Mie,
în tine M-am sălăşluit.
Cu Mine eşti, adormi în pace,
şi-ascultă-Mă, copil iubit!“

Şi mă trezi-i, orbit de soare,
c-un ram de tei deasupra mea
Şi-obrajii mei se înroşiră
de dorul, care mă-ncingea.
Căci eu, nevrednică ființă,
m-adăposteam sub Crucea Ta.
Şi lacrimi se porniră multe,
să se reverse pân’ la brâu,

Când vorbele curgeau din ceruri,
pe-aripi de îngeri, ca un râu.
Mereu voi lacrimi ca acestea
de fericire, să mă vrea
Şi sufletul, purtat de îngeri,
să fie-o stea la poarta Ta. 22.05.1999

Îngerii Domnului

Îngerii slujesc lui Dumnezeu şi oamenilor. După căderea lui Adam din Rai şi izgonirea a protopărinților noştri Adam şi Eva, Heruvimii, slujind pe Dumnezeu şi pedepsindu-i pe oameni, s-au aşezat în poarta Raiului cu sabia de flăcări, păzind drumul către pomul vieții: „Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celei din Eden şi a pus heruvimi şi sabie de flăcări vâlvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții.“ /1.

---

1. Fc. 3,24;

Domnul deci lucrează în lume şi indirect, adică prin intermediul îngerilor, care sunt slugile, prietenii şi casnicii Lui. De exemplu, un Înger s-a arătat şi vrăjitorului Valaam, sfătuindu-l ca să vorbească:

„Iar Îngerul Domnului a zis către Valaam: Du-te cu oamenii aceştia, dar să grăieşti ceea ce-ți voi spune Eu!“ /2.

Un Înger, coborând din cer, a adus ciuma spre pedeapsa oamenilor, ucigând şaptezeci de mii de bărbați. Împăratul David s-a căit pentru păcatul făcut şi molima a încetat:

„Şi a trimis Domnul ciumă asupra lui Israel…Şi şi-a întins Îngerul Domnului mâna asupra Ierusalimului, ca să-l pustiască..:

Şi văzând David pe Îngerul, care lovea poporul, a zis către Domnul: Iată, eu am păcătuit! Fărădelegea am făcut-o eu. Dar aceste oi ce-au făcut?“ /3.

Un Înger îl hrăneşte cu pâine şi apă în pustie pe Sfântul Ilie: „Şi, iată, un Înger l-a atins şi i-a zis: Scoală de mănâncă şi bea! Şi a căutat Ilie şi, iată, la căpătâiul lui o turtă coaptă în vatră şi un urcior cu apă.“/4.

Un Înger al Domnului s-a arătat Proorocului Daniel, în timp ce se ruga pentru poporul său şi l-a îmbărbătat, zicându-i: „Nu te teme, Daniele, căci din ziua dintâi, de când ți-ai sârguit inima ta ca să înțelegi şi să te smereşti înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite şi eu am reuşit din pricina cuvintelor tale.“ /5.

Îngerii, slujitori şi casnici ai Bunului Dumnezeu, apar în cuvintele Vechiului Testament. Ei îi apără pe oameni dar îi şi pedepsesc pentru răutate şi păcat.

În Împărăția Cerurilor Sfinții şi toți drepții împreună cu Îngerii dau slavă lui Dumnezeu.

Îngerii buni aduc pace şi bucurie

Este uşor, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i deosebeşti pe Îngeri de diavoli, căci vederea bunilor Îngeri nu aduce nici o tulburare. Ei nu tăgăduiesc, nici nu strigă şi nici nu li s-aude glasul. Starea lor de față este atât de dulce şi atât de liniştită, că ea umple de-o dată sufletul de bucurie, de mulțumire şi de încredere, fiindcă Dumnezeul nostru, care e bucuria şi puterea Tatălui său este cu ei.

Dimpotrivă, surprinderea şi înfățişarea îngerilor răi, umple

---

2. Num. 22,35;
3 II Regi 24,15-17;
4. III Regi 19,5-6;
5. Dan. 10,1-4;

sufletul de tulburare. Ei vin cu zgomot şi ţipete, cum fac tinerii rău crescuţi şi cu vuiet ca hoţii, ceea ce umple cugetele de zăpăceală şi tulburare, abate chipul cu tristeţe, dă un dezgust pentru viaţa singuratică, duce sufletul în descurajare, în melancolie, în amintirea părinţilor, la teama de moarte. Îl face să dorească lucruri rele, să disprețuiască virtutea şi umple sufletul de nestatornicie.

Astfel, dacă ţi se întâmplă să ai vedenii, care te minunează, dacă această temere trece repede şi o culminantă bucurie îi urmează; dacă sufletul ţi se potoleşte; dacă regăseşti deplina încredere, dacă recapeţi puteri noi; dacă gândurile ţi se liniştesc şi dacă, după cum am mai spus, simţi în inimă o iubire nemărginită pentru Dumnezeu, ai toată îndrăzneala şi aşează-te în genunchi să te rogi. Căci bucuria şi starea aceasta a sufletului tău este un semn al sfinţeniei duhului care îţi apare. Astfel Abraham s-a bucurat, văzându-L pe Dumnezeu şi Sfântul Ioan tresări de bucurie în pântecele mamei sale, auzind glasul Fecioarei, care purta pe Dumnezeu în sânul său.

Dar când în apariţia duhurilor vei auzi zgomote şi vuiete, însoţite de ameninţări de moarte şi vei vedea arătări înfăţişând chipuri ameninţătoare şi tot ce ţi-am mai spus, fii încredinţat că este o ispită a îngerilor răi; deci nu trebuie o mai bună dovadă de apropiere a lor cu temerea şi spaima în care a căzut sufletul tău.“/1.

Să ne rugăm împreună cu Maica Domnului la Dumneze şi la îngerii buni ai Lui ca să ne-ajute şi să ne ferească de duhurile cele necurate şi de ispitele lor.

ÎN COR CU SFINŢII ÎNGERI

Maică Sfântă, cor de îngeri
te-a-ngrijit precum Iubirea.
Ai primit cu bucurie
ora rugăciunii tale.
De Stăpân ai fost aleasă,
Îngerii vegheau zidirea
Şi-a purces spre mântuire
Crinul cu-ale Lui petale.

Cedea stele stau de veghe
cu Arhanghelii Iubirii

1. Extras din revista „Ortodoxia“, nr. 49, Bucureşti 1940, din „Pagini alese din Părinţii deşertului.“

Şi făcliile din ceruri
Îngerii le-aprind pe toate.
Voia ta a fost aleasă
din adâncurile firii
Şi-ai primit în trupul tânăr
să rodeşti Ce nu Se poate.

Rugătoare şi suavă,
Floare cu petale sfinte,
Miluieşte-ne cu mila
şi în noi te roagă iară.
Coborâ-vei cu răcoare,
semănând fără cuvinte,
Lacrimile rugăciunii
de la slujbele de seară. 3.10.2004

Neasemuită este dragostea şi mila lui Dumnezeu pentru noi (1), păcătoşii căci, ca să salveze de la pieire neamul omenesc, Stăpânul cerului şi al pământului L-a dat pentru jertfă pe unicul Său Fiu. Iisus S-a întrupat într-o Fecioară şi a venit din mijlocul îngerilor, aici, într-un bordei sărac, deschizând porţile mântuirii pentru fiecare dintre noi.

Ştefan cel Mare, domnitor creştin, şi cuvântul său ziditor

Domnitorul Ştefan cel Mare ne-a lăsat câteva fragmente din „solii“, şi „tratate de pace“ precum şi „pisanii“ scrise pe zidurile unora dintre mânăstirile pe care le-a ridicat după fiecare biruinţă în bătălii, ca să fie spre mulţumire şi slava lui Dumnezeu. Izvoarele descoperite de cercetători acoperă întreaga perioadă de domnie a lui Ştefan cel Mare şi aparţin domnitorului.

Fragmentele din „solii“ au fost redactate în limbile: slavă, latină, italiană sau germană, pentru a ţine corespondenţa domnitorului cu alte frunţi încoronate din Europa secolului al XV lea precum: Ivan al III lea al Moscovei, Alexandru al Lituaniei, Cazimir IV al Poloniei, Matias al Ungariei şi domnii otomani şi munteni de pe vremea aceea. Din toate fragmentele izvorăşte credinţa Voievodului în Dumnezeu, Căruia Îi încredinţează soarta poporului său. Şi iată, cum se adresează Domnul Moldovei unei delegaţii polone la întâlnirea de la Cernăuţi:

„...Marcus Horwat era aici, la mine, şi cu el şi secretarul

1. „Dorul lui Dumnezeu pentru cel mai mare păcătos este neasemuit mai mare decât dorul celui mai sfânt om după Dumnezeu.“ (Pr. Arsenie Boca)

domnului tău, care au rânduit cu mine ca în Ziua Tuturor Sfinților, care este a doua zi din noiembrie, stăpânul tău, regele, să-şi trimită sfetnicii, ca să facă revizuirea (granițelor) de la pădurea haliciană de pe Nistru, până la Calcin...“

În anul 1462 Domnitorul Ştefan le răspunde astfel în scris aspră poruncă franciscanilor, care afirmaseră că fără de prezența lor Moldova ar fi fost robită de turci:

„Am să văd eu dacă Dumnezeu n-o să mă păzească de turci şi fără voi; eu vreau ca voi toți, fără zăbavă, să ieşiți din țara mea.“ Iar la 15 martie 1481 tot vodă le răspunde brăilenilor că l-a luat pe lângă sine pe fiul său, Mircea voevod şi că va stărui ca acesta să fie cu ajutorul lui Dumnezeu, domn al Țării Româneşti: „...voi stărui pentru binele lui ca pentru-al meu, până ce (Mircea) va fi în baştina sa, Țara Românească, pentru că îi este dreaptă baştină, cum Dumnezeu o ştie şi o ştiți şi voi...“

Iată acum şi ce scria Ştefan, craiului Poloniei, Cazimir al IV lea, despre bătălia pe care au purtat-o moldovenii cu oştile regelui Matias al Ungariei, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-au şi biruit. „...în ziua de 15 decembrie, noi, cu ajutorul lui Dumnezeu am poruncit tuturor călăreților noştri şi întregii oşti să descalece, şi am pornit pe jos şi am năvălit asupra lor şi a început lupta dintre noi, şi mila lui Dumnezeu a fost de partea noastră...“

Despre ziua bătăliei de la Vaslui Domnitorul Ştefan ne vorbeşte în scrisoarea adresată principilor creştini la 25 ian. 1475:

„La sărbătoarea Epiphaniei trecute, mai sus numitul turc (Mehmed II) a trimis asupra noastră o mare oaste... Şi noi auzind, ne-am înarmat cu toții şi am mers împotriva lor, cu ajutorul lui Dumnezeu atotputernicul, împotriva duşmanilor creştinătății...“

După lupta de la Râmnic, voevodul Ştefan cel Mare a înălțat ctitoria de la Milişăuți. Iată şi un fragment din cuvântul lui Ştefan, înscris pe piatra pisaniei: „...în ziua de Sf. Mare Mucenic Procopie, Io, Ştefan voevod, fiul lui Bogdan Voevod şi cu preaiubitul fiu Alexandru, am făcut război la Râmnic, cu Basarab voevod cel Tânăr, domn al Țării Româneşti. Şi a ajutat Dumnezeu pe Ştefan voevod şi a biruit pe Basarab şi a fost pieire foarte mare printre Basarabi.“

Pisaniile dictate de vodă Ştefan nu erau puse în mănăstiri ca să fie spre fala lui căci ele se adresau numai posterității pentru care să rămână mărturie, ceea ce stă scris şi într-unele ca acestea: ca să fie „spre amintirea şi întru pomenirea tuturor drept credincioşilor creştini care s-au prăpădit aici“ în lupta cu năvălitorii.

Evenimentele istorice trăite de Vodă Ştefan au rămas consemnate în pisaniile bisericilor ctitorite de el, precum şi pe pietrele funerare. Ştefan a fost o parte din istoria vie a Moldovei, căci s-a

implicat în mod direct în toate evenimentele timpului, identificându-se cu ele şi dominându-le.

Rugăciuni scurte din cartea de rugăciuni „Rugăciuni folositoare creştinului ortodox“

Când ne facem semnul Sfintei Cruci „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh“ putem rosti în timpul acesta şi rugăciunile cele mai scurte precum:

Prea Sfântă Treime, miluieşte-ne pre noi. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (Aceasta este una din cele mai vechi rugăciuni, închinate Prea Sfintei Treimi din Doxologia mică.) Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pre mine, păcătosul. Amin. (Aceasta este o rugăciune care se spune la vreme de necaz şi ispită. Aceasta, rostită de 40 de ori, în timp ce ne facem de tot atâtea ori semnul Sfintei Cruci, va fi plata păcatelor noastre de peste zi.) Sau: „Doamne, miluieşte!“ Sau: „Iisuse, miluieşte-mă!“ Sau: „Hristoase, miluieşte-mă!“ Sau: „Prea Sfântă Treime, miluieşte-mă!“ Sau: „Maica lui Dumnezeu, miluieşte-mă!“ Sau: „Sfinte, (al numelui meu) ocrotitorul meu, ocroteşte-mă!“

RUGĂCIUNE

La ceas de taină, îngeri urcă
cu mană-n aripi, împletită,
Şi cântă-n cer, cu glasuri blânde
şi fericite de copii.
Şi Sfinții merg la rugăciune,
cu pacea lor bine-primită,
În mâini, cu lumânări aprinse
şi flori de aer străvezii.

E miezul nopții, şi spun drepții
că rugăciunea e de aur
Şi cerurile sunt deschise
şi darul tău bine-primit.
Acum, Stăpânul Îşi deschide
neprețuitul Lui tezaur
Şi-ți înfloreşte vistieria,
cu drum de taină pregătit.

Şi pacea binecuvântată
îți dă o linişte deplină,

Căci poți lupta, împins de îngeri,
cu poftele, care te mint.
În zorii zilei, când tresare
întâia rază de lumină,
Cântarea ta e așteptată
și rugăciunea-i de argint.

Tu uiți să-nalți spre cer privirea,
c-o rugăciune de aramă,
Când soarele e sus, pe boltă,
și ne vom osteni în lume.
Și totuși Dumnezeu te cheamă
și conștiința ta îți spune
Că fiecare faptă bună
se sprijină pe rugăciune. 31.12.1998

„Cu adevărat, mare este puterea rugăciunii şi a privegherii de noapte, cum spun şi Sfinții Părinți că: „Rugăciunea de noapte este de aur, cea de dimineață este de argint, iar cea din timpul zilei este de aramă, căci este amestecată cu grijile acestei vieți şi nu mai are strălucirea rugăciunii de la miezul nopții.“ /1.

Rugăciunea este întotdeauna folositoare şi ziditoare pentru suflet. Oricât de scurtă ar fi ea, rugăciunea noastră, dacă este făcută din toată inima şi cu toată ființa noastră, ea este recepționată şi de Bunul Dumnezeu. Cu siguranță că o astfel de rugăciune ajunge imediat în Împărăția Cerurilor.

Prin rugăciune, cel păcătos primeşte iertare de păcate. Gândiți-vă, cât de păcătos a fost tâlharul de pe cruce şi totuşi, rugăciunea lui de pocăință: „Doamne, miluieşte-mă pe mine, păcătosul“, l-a ridicat pe tâlhar, până la înălțimile Raiului.

Să dobândim prin rugăciune, dragostea lui Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu este flacără smerită, prin care învie şi iubirea celor căzuți.

„Mi-ai poruncit să iubesc, spune Părintele Sofronie. Nu am putut să aflu această iubire. Doar Tu eşti Iubire, Doamne, aşa că vino Tu, dară şi Te sălăşluieşte în mine!“/2.

---

1. „Ne vorbeşte Părintele Ilie Cleopa, vol 4, Ed Episc. Romanului 1995;
2. Părintele Sofronie: „Despre rugăciune“;

Vă voi face pescari de oameni

Şi mergând Domnul pe cale şi „umblând pe lângă Marea Galileei“, în drumul Său către Cetatea Capernaum, El a început să-Şi caute de-acum şi ucenici, care să-L urmeze în misiunea Sa de Învăţător şi tămăduitor. Domnul S-a oprit la malul Mării Galileei, a privit la pescarii şi oamenii simpli de-acolo, care-şi câştigau cu sudoarea frunţii pâinea cea de toate zilele, Şi-a hotărât să-Şi aleagă din rândurile lor ucenicii.

Primii dintre ei au fost Petru şi Andrei, fiii lui Iona din Betsaida, amândoi pescari, şi i-a chemat să-L urmeze şi să fie şi ei pescari de oameni împreună cu El. Sf. Apostol Andrei, cel dintâi chemat, a fost mai întâi, după cum v-am spus, ucenic al Sf. Prooroc Ioan Botezătorul. El i-a povestit fratelui său Simon despre Iisus „Mielul lui Dumnezeu“, aşa cum obişnuia să-L numească Proorocul şi apoi, amândoi au pescuit cu Iisus în marea Galileei.

Şi iată, mai întâi, cum s-au petrecut lucrurile:

La malul Mării Galileei (sau lacul Ghenizaret) erau trase două corăbii: una a celor doi fii ai lui Iona, Andrei şi Simon Petru, pe care Domnul îi cunoscuse încă de mai nainte, şi corabia fiilor lui Zevedeu, Iacov şi Ioan.

Pentru propovăduire, Mântuitorul a folosit acum corabia fiilor lui Iona drept amvon pentru predica Sa, căci Se afla la malul mării, mulţimile-L îmbulzeau şi glasul Său trebuia până departe să fie-auzit.

„Şi urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puţin de uscat. Şi, şezând în corabie, învăţa din ea mulţimile.“/1.

După ce a terminat Domnul predica Sa, l-a rugat pe Simon Petru să mâne corabia mai la adânc, căci voia să asiste la pescuit. Cei doi fraţi s-au opus, obosiţi, să mai repete o astfel de îndeletnicire, pentru că pescuiseră toată noaptea şi nu prinseseră totuşi nimic. Iisus insistă, însă, şi porunceşte să se mai arunce încă o dată mreaja în mare şi să vedeţi mai apoi, ce minune s-a petrecut! /2.

---

1. Lc. 5,1-3;
2. Lc. 5,4-6;

PESCUITUL MINUNAT

„Nu te teme; de acum înainte
vei fi pescar de oameni.“ (Lc. 5,10)

Pe țărmul Mării Galileei
în zori, corăbii se opresc
Şi, coborându-se pescarii,
îşi spală mrejele-obosite.
N-au prins nimic în noaptea ceea,
țiparii-n mâluri se-odihnesc
Şi întunericul i-ascunde
în ierburile răsucite.

Iisus privea cu drag mulțimea
ce s-aduna pentru Cuvânt
Şi foamea ei dumnezeiască*
i-mpinse pasul către mare,
Apoi, suindu-Şi în corabie
învățătura Sa de Sfânt,
Cu glasul tunet umple golful.
Cuvântul zboară către zare.

De Adevărul, pâine vie,
se flămânzise pe pământ **
Şi spirite însetoşate
Îl ascultau înfricoşate.
Simțeau Prezența cea Divină
în aerul dorit şi sfânt.
Învățătura cea de taină
spre-adâncul inimii străbate.

După rostirea înțeleaptă
corabia s-a depărtat
Şi prima faptă minunată,
vădită, şi-a-nceput lucrarea.
La cel adânc stă bucuria
şi peştele neaşteptat.

---

* Foame de Cuvântul lui Dumnezeu;

**„Cuvântul Adevărului este pâinea spiritului“ spunea Pr. Prof. Constantin Galeriu în: „Cuvânt la Duminica a XVIII a după Rusalii“ 1990;

Iisus spre mrejele întinse,
a-mpins în ochiuri toată marea.

Ce jertfă de făptură vie
s-a lepădat în faţa lor!
Pescari-nfricoşaţi văzură
năvoadele ce se vor rupe.
Corăbiile amândouă
se îndreptau înspre Izvor,
Înspre Izvorul Bucuriei
şi darul viu de pietre scumpe.

Şi L-au urmat atunci pe Domnul
pescarii cei înfricoşaţi.
Uimirea, teama şi sfiala
au devenit de-acum iubire
Şi umbra lor sfinţită urcă
s-aprindă dragostea-ntre fraţi
Şi pacea-ntinsă peste veacuri
se-nalţă mai presus de fire.

Şi Domnul i-a făcut pe-acei truditori, pescari de oameni, care L-au urmat pe El pretutindeni. Dar slaba credinţă a ucenicilor lui Hristos îi va face pe-aceştia să se teamă pe mare de natura dezlănţuită. Frica şi neliniştea nu vin de la Dumnezeu, ci de la diavol şi dovedesc faptul că apostolii nu ajunseseră încă la starea de maturitate cea duhovnicească, pe care o vor dobândi de-abea după pogorârea peste ei a Duhului Sfânt.

FURTUNA

„Cine este Acesta, că şi vântul şi marea ascultă de El?“ (Mt. 8,27)

E seară. Soarele-şi adună
smeritu-i zâmbet de lumină,
Apoi se culcă peste valuri,
pierind din locul lui de sus.
Întunecatul chip al nopţii
pe luciul apei se înclină,
Şi, cu răcoare, strânge-n umeri
suflarea clipei la apus.

Corabia de lemn, uscată,
stătea la țărm, ca o nălucă
Şi aştepta să urce Domnul,
smerit, cu ucenicii Lui.
Al Său cuvânt plutea în aer,
pe țărmul celălalt să-L ducă,
Şi, obosit, Se culcă Blândul,
şi adormi pe căpătâi.

Porni corabia pe mare
şi-n urma ei sporea şi vântul,
Şi-şi trimetea în larg mânia,
să se izbească de catarg.
Şi, ostenit de-atâta umblet,
dormea-n corabie Cuvântul,
Veghind, cu ochiul Lui de pace,
cum valurile-n larg se sparg.

Dar vântul, mânios şi sigur
de libertatea lui deplină,
Se smulse din locaşul vremii,
din locu-n care-a fost închis.
Şi, repezindu-se în valuri,
catargul verde îl înclină
Şi-aruncă, plin de îndrăzneală,
cu pumni de apă în abis.

Şi marea cea cu ochi de aur
acum privea întunecată
Şi, cu pornirea ei flămândă,
întinse braţele spre vas.
Cu plete lungi de întuneric
se ridica înspăimântată,
Vrând să înghită pacea lumii
şi tot ce-n ea a mai rămas.

Cuprinşi de teamă, ucenicii,
sub valurile care urcă,
L-au deşteptat pe Blândul Oaspe,
Care dormea pe căpătâi
Şi L-au rugat, zoriți, pe Domnul
să îi mai miluiască, încă

Şi să îi scape de urgie,
cu toată mângâierea Lui.

Iisus S-a ridicat puternic
şi a certat cu voce clară
Acele vânturi ce uitară
că-n cer se află un Stăpân.
S-a aşezat cuminte marea
în locul ei cel din afară,
Când Domnul a certat stihia
şi valul, ce ardea păgân.

Apoi, i-a dojenit pe drepţii,
care-L priveau, ca pe-o minune.
Le-a zis: „De ce vă este frică,
atunci când Domnul e cu voi.?“
Să nu vă-ncline nici o umbră!
Credinţa voastră vă va spune.
Pe cel ce-n gând are nădejdea,
nu-l clatină, nici vânt, nici ploi.

Fără nădejde şi credinţă
corabia sufletului veşnic
Se va sminti din locu-acela,
unde-a fost pus al ei catarg.
Cu Domnul lângă noi, alături,
trăi-va flacăra în sfeşnic
Şi sufletul, neliniştitul,
găseşte pacea şi în larg. 28.06.1998

Poveţe duhovniceşti

Dacă vrei să nu te usuci, creştine, ca smochinul neroditor, petreceţi viaţa ta în fapte de milostenie, căci Domnul oricând poate veni la tine, flămând şi însetat, să îţi ceară roada ta.

Domnul zice prin proorocul Isaia:

„Rupeţi lanţurile nedreptăţii; dezlegaţi legăturile jugului; daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor.

Împarte pâinea ta la cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înăintea ta, iar in urma ta, slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga şi Domnul te va auzi; şi va zice: <<Iată-măi! Dacă tu

îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, amenințarea şi cuvântul de cârtire, / Dacă dai pâinea ta celui flămând şi tu saturi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric şi bezna ta va fi ca miezul zilei.>>"

Întrebări cu răspunsul în Rai

Cuvântul „monah“ vine din grecescul „monos“ cea ce înseamnă „singur“, singur în lume şi unit prin rugăciune numai cu Dumnezeu.

Sfântul Evagrie Ponticul spune că „Monahul este cel despărțit de toți şi una (prin rugăciune) cu toți.“

Părintele Dimitrie Bejan, într-o comvorbire duhovnicească cu Arhim. Ioanichie Bălan de la Mânăstirea Sihăstria spunea despre monahi: „Voi, monahii, sunteți cu un picior în Rai, nu vă rămâne decât să-l trageți şi pe celălalt.“

Iată şi câteva întrebări cu răspunsul în Rai ale Părintelui Dimitrie, pentru mireni şi monahi:

– Ai răbdare?

– Ai toleranță?

– Ții minte răul?

– Ai smerenie?

– În ce raporturi te găseşti cu aproapele şi cât de aproape eşti de Bunul Dumnezeu? Cât de mult Îl iubeşti pe El ?

INTEROGAȚII

De eşti puternic în credință,
vei recunoaşte-acele căi,
Care-ți vor sufletul, grăbite,
şi te vor duce la pierzare.
O şi mai mare nevoință
sporeşte-n timpii cei mai răi.
Cărările Împărăției
sunt semănate cu **răbdare.**

Cei blânzi sunt apa ceea vie,
pe care-o cauți toată viața,
Să-ți moi un deget în iubire
şi să-nfloreşti pe vrej ca via.
Ei sunt copacul, ce rodeşte,
sub care se ascunde fața,

*Isaia 58, 6-10)

Şi-**ngăduința** lor primeşte
la masa milei, sărăcia.

CumințI, **nu țin în minte răul**
şi se hrănesc din rugăciune;
Vrăşmaşii şi-i doresc prieteni
şi pacea-n duh le e căminul.
Se nevoiesc la ceasuri sfinte,
cu ascultări şi-nchinăciune
Şi Sfânta lor Cuminecare,
e-n posturi azima şi vinul.

Smerenia îi face îngeri,
care pornesc spre-mpărăție,
Privind în suflet, ca-n oglindă
şi ca-ntr-un ochi curat de mare.
Sunt luați de mână ca şi pruncii
la Judecata ce-o să vină
Şi locul lor este în ceruri;
aşteaptă numai o chemare. 6.11.1998

Iată, în poemul „Salcâmul“ cum arată o dovadă de smerenie şi una de trufie, care şi în lumea vegetală primeşte răsplata în Cer sau pedeapsa divină, precum smochinul cel neroditor.

SALCÂMUL

Te uită, sus, la strungă,
sub creasta unui deal,
Se clatină şi-şi pierde
salcâmul rupta-i zeghe.
Furtuna-i săgetează
bănuții de metal
Şi-i scutură vremelnic
această haină veche.

În crengile țepoase,
golite de nectar,
Mai fluieră doar vântul,
ca şarpele sub coasă,
Şi-i gata să îi smulgă
bălțatul armăsar,

Cu rădăcină, osul
din talpa rămuroasă.

În depărtare, plopul,
sub mândrul învelişş
Dispreţul şi-l arată;
cu trupul se făleşte
Şi vântul îl aruncă
departe, pe prundiş,
Să-l poarte viitura-n
năvoadele de peşte.

Salcâmul cel smerelnic,*
rămas sub trup de deal,
Cu fruntea aplecată
şi duhu-n rugăciune,
E singura nădejde,
care-a scăpat de val**
Şi-n creanga lui Lumina
se bucur-a minune.***

Pe frunzele rănite
stă soarele aprins,
Să-l mângâie cu rouă,
să-l facă să zâmbească.
Biruitor, salcâmul,
în zări priveşte stins
La mândrul lui tovarăş
cu patim-omenească.****

Învingător ca vremea
şi poarta, ce-o descui,
Cel blând şi-apleacă fruntea
spre veacul ce-o să fie.
Smerenia şi crucea-s
statornicia lui;
Se-ndepărtează norul
de pavăza lui vie.

---

* Aici salcâmul îl prefigurează pe omul cel drept.

** De viitură.

*** Între ramurile lui Se-odihneşte Duhul lui Dumnezeu;

****Plopul simbolizează pe omul cel mândru şi păcătos;

Şi noi, viind prin vreme,
salcâmi smeriți şi tari,
Ne-nfigem rădăcina;
statornică trăire
Şi dăinuim cu neamul
sub plopii solitari,
Trecând, cu crucea-n mână,
spre-o altfel de iubire.

12.03.1999.

Vedere duhovnicească

Acum, când trăim vremuri apocaliptice şi Maica Domnului plânge, pentru întoarcerea oamenilor la Hristos, să privim cu pioşenie sfintele icoane şi să ne rugăm Maicii Domnului să ne ierte şi să mijlocească la Bunul Dumnezeu pentru întărirea credinței, salvarea şi mântuirea noastră.

EU SIMT

(După un vis al fratelui Mihail)

Eu ştiu de locu-acela
în care-am să mă-nchei,
Când n-oi mai fi în lume
decât o amintire,
Şi ştiu şi prispa veche
a unui sfânt bordei,
Unde, prin rugăciune,
voi fi o altă fire.

Acolo-n vârf de munte,
nu-i moarte şi nici rău.
În jur doar capre urcă
şi te sărută vântul;
Salcâmii cei sălbatici
stau spânzurați în hău,
Cu florile lor albe,
încărunțind pământul.

O linişte adâncă
din buruieni de leac,
Pe creste, se lățeşte
şi fericit se-ntâmplă;

Respiră lângă tine
o pace din alt veac
Şi-un dor de Veşnicie*
te mângâie pe tâmplă.

Eu ştiu de locu-acela,
căci el trăieşte-n vis
Şi îşi descuie poarta
cu rugăciunea-n şioapte.
Salcâmii albi de floare
cu sufletul deschis,
Îşi oglindesc în mine
miresmele de noapte.

Doar Domnul vede clipa,
când poarta voi găsi
Şi voi urca poteca
spre cerul plin de floare.
Aşa cum creşte iarba
cu fiecare zi,
Va triumfa Iubirea
în dulcea Lui chemare. 16.06.1999

Cei adormiți şi cu cei în trup suntem toți un popor mare şi Biserică a lui Hristos. Fericiți sunt drepții care au în cer pe moşii şi strămoşii lor, care să se roage, împreună cu sfinții şi îngerii şi să-ntindă o mână de-ajutor pentru cei care-au mai rămas.

VOR FI CU NOI
ŞI MAI DEPARTE

Creştinii cei din ceruri,
ce pleacă la loc sfânt,
Îi primenesc pe drepții,
ce-adastă pe pământ.
Cu mâini ocrotitoare,
ei se-ngrijesc de vii
Şi sunt, pe veşnicie,
ai cerului copii.

---

* Dorul după Dumnezeu, dorul după viața cea veşnică întru Împărăția lui Dumnezeu;

Cu ochii spre necazuri
şi paşii peste brazi
Ei cumpănesc porunca
şi ce vei face azi;
Popoare mişcătoare,
cu ochii, ne privesc,
Coboară printre vise
şi basmul ni-l păzesc.

Ce fericit e omul
ce are fraţi în cer!
Nu se mai teme, bietul,
că vine-al morţii ger.
Pe pieptul lui pământul
va râde-nfiorat
Şi-şi va deschide crinii
ca pentr-un împărat.

Tu vei simţi, creştine,
când fratele bălai
Îţi va întinde braţul,
să te ridice-n Rai,
Şi deschizând în aer
portalele de-azur,
Cu glasul conştiinţei,
te vei simţi mai pur.

Sămânţa ocrotită,
din tatăl pământesc
Îşi va afla cărarea
spre leagănul ceresc.
Acolo se vor strânge
cu Domnul împăcaţi,
Toţi stâlpii de biserici
şi iubitori de fraţi.

Căci Cina va începe
şi cerul va fi plin
De-Arhanghelii Luminii,
care tot vin şi vin,
În mâini purtând toiagul
crucişător de drum

Şi lumânări aprinse,
sub straiele de fum.

„Deschideți poarta milei,
că Mielul a sosit,
Şi-Şi strânge lângă iesle
poporul Lui iubit.
Să curgă rugăciunea
şi ce-am iubit atât,
Să se prefacă-n viață
al morții chip de lut.

Creştinii cei din ceruri
plecat-au la loc sfânt
Şi-i ocrotesc pe Drepții,
ce iartă pe pământ.
Deschisă este calea
şi Mirele-a sosit,
Ca să înceapă nunta
la ceas desăvârşit. 9.01.1999

Călăuze cereşti ale sufletului omenesc

- I -

„În pustie, Israel era povățuit ziua de un stâlp de nor“, iar noaptea de „un stâlp de foc“ /1.

„În pustietatea lăuntrică, – spune Părintele Paulin Lecca – putem şi noi să fim povățuiți de Dumnezeu prin <<stâlpul de nor>> al inspirației lăuntrice, pe care ne-o dă Duhul Sfânt, care Se sălăşluieşte în noi.

Noaptea Bunul Dumnezeune ocroteşte sufletele prin inspirația lăuntrică <<stâlp de foc>> al Duhului Sfânt, şi noi ne asemănăm atât ziua cât şi noaptea, cu nişte aparate de recepție cu care prindem tot ceea ce ne trimite Duhul Sfânt pe calea cereştilor unde.“

„Vino, Doamne, şi Te sălăşluieşte întru noi şi ne curățeşte de toată spurcăciunea sufletului şi a trupului, ca să putem să primim cu bucurie toate câte ni le vei da; ajută-ne să înțelegem vrerea Ta, ca să ne fie de folos toate darurile Tale.“

---

1. Pericopă aparținând Vechiului. Testament (Regi);

STÂLP DE NOR ŞI STÂLP DE FOC

(Trăirile şi bucuriile sufleteşti ale unui frate de mânăstire)

La asfinţitul cel de soare
mergeam departe, prin păduri,
Purtând la piept comoara sfântă
a Psalmilor ce vin mereu.
Cântarea mea plutea în aer
şi-o repeta cu mii de guri
Ecoul, "suflet singuratic"
şi însetat de Dumnezeu.

Urechea mea, săpată-n piatră,
era un cuib de păsări mici
Şi paşii şovăiau prin iarbă,
târând piciorul prin izvor;
Mă răsturnam cu faţa-n soare,
pe muşuroaie de furnici,
Şi razele-apuneau în plete,
ca un balsam adormitor.

O toamnă cu sclipiri de-aramă
îndeamnă sufletul la drum.
Coloşi de piatră strâng în palme
izvoare cu miros de pin.
Din cer, grămezi întregi de nouri
pe cale, se prefac în fum
Sub raze, viu desferecate,
flămânde ca un ochi străin.

O veveriţă stacojie
mă tot priveşte şi mai vrea.
Căldura o goneşte-n scorburi,
în puful muşchiului covor.
Pe umeri cu bocancii umezi
şi-un sac, toată averea mea,
Păşesc prin unda răcoroasă,
pe firul apei, spre izvor.

Lumina îmi coboară-n suflet,
ca o mlădiță de finic*
Eram în pacea ceea sfântă
în mâinile lui Dumnezeu.
Smerindu-mi mintea mea cea plină
de roada care dă în spic,
„Un stâlp de nor“ deasupra lumii
din cer, mă ocrotea mereu.

În jurul meu trăiau toți munții,
pe frunte cu podoaba lor,
Sălaşul mi-a rămas în urmă,
înconjurat de brazii muți
Şi stâncile, coloşi de piatră,
se adăpau lângă izvor,
Ca nişte turme-ncremenite
de dinozauri şi mamuți.

Sunt fir de praf, pierdut în stele
şi mă-nfior sub ceru-nalt
Dar Sfânta Rugăciune-n aer
se face toată „stâlp de nor“,
Şi Duhul, mai presus de toate,
străbate stânca de bazalt
Şi se opreşte-n piept nevrednic,
în trupul unui muritor.

Povățuiți şi zi şi noapte
de-„un stâlp de nor“ şi-„un stâlp de foc“
Pustiul din lăuntrul nostru
se luminează ca un mit,
Şi Duhul, coborât în suflet
cu pacea Lui Îşi face loc,
Străfulgerând orbirea noastră,
smerind-o pân’ la infinit. 12.11.1998

„Bucură-te, <<stâlp de nor>>, care ne acoperi pe noi, credincioşii, ferindu-ne de toate ispitele şi de smintelile lumii!“

Bucură-te, <<stâlp de foc>>, care ne arăți nouă, tuturor, calea mântuirii chiar şi în mijlocul întunericului păcatelor!“ (Din „Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului).

---

* Finicul este un pom exotic ce creşte în Israel şi e ca un palmier verde mereu.

Facă-se voia Ta, Doamne

Gânditorul martir român, Mircea Vulcănescu spunea că: „Dumnezeul românului nu este o ființă abstractă, o esență imaterială a lumii, o putere impersonală care stă sub fenomene.

Dumnezeul românilor apare ca o ființă reală, particulară, un ins. Determinarea aceasta e a ființei particulare.“

Totul a fost şi va fi după voia şi planul lui Dumnezeu, indiferent cine s-ar opune şi ar voi să-i zădărnicească planul şi divina lucrare. ! Slavă Ție!

AŞA VA FI

Aşa va fi cum vei dori, Stăpâne;
nimic nu voi, decât iubirea Ta.
Când m-am pierdut, rătăcitor ca vântul,
m-ai sprijinit cu Crucea Ta de taină
Şi cu blândețe ai privit la mine,
când ochiul meu nu mai putea vedea.

Ai mers alături de durerea lumii
şi am simțit cum Ochiul priveghea;
Când mi-am pierdut curajul, mi-ai dat totul
şi-am renăscut, purtând o nouă haină,
Pe care Duhul Tău Şi-a scris cuvântul,
când pe sub bolți, s-a mai născut o stea.

Nimic nu voi, doar să trăieşti în mine
şi fruntea să-mi atingi cu mâna Ta.
Să-Ți odihneşti izvorul veşniciei
pe chipul meu smerit şi fără faimă,
Pe zâmbetul, însămânțat cu gânduri,
din care vor hulubii să mai bea.

Nimic nu voi, decât să-mi fii alături,
în fiecare clipă, de-ai putea.
Pe lutul meu cel pustiit de rele
să-Ți rătăceşti privirea Ta de taină,
Pe nesimțite, viața să mă umple,
să Te slujesc de-apururi, de m-ai vrea.

Voi fii aşa cum vei dori, Stăpâne,
rătăcitor, sau orb, sau înțelept.
Dau slavă Ție, Doamne, pentru toate
şi doar iubirea Ta o am în piept. 14.06.1998

„Sufletul care se mântuieşte, spunea Părintele Arsenie Boca, este acela care nu mai trăieşte pentru sine ci numai pentru Dumnezeu, ca un dus din lumea aceasta.“ /1.

Alte călăuze cereşti, Îngerii Domnului

„Îngerii Domnului trăiesc în cel de-al treilea cer, zidit de Dumnezeu să le fie locaş. Aici a fost răpit şi Sfântul Apostol Pavel şi aici <<..a auzit cuvinte de nespus pe care nu se cuvine omului a le grăi>> Aici este Raiul.“ /1.

Îngerii au fost trimişi de Dumnezeu pe pământ şi cu misiunea de a-i pedepsi pe cei vinovați:

Ei îi alungă pe Adam şi pe Eva din Rai; /2.

Îngerii Domnului dau foc Sodomei şi Gomorei;„Un înger puternic al Domnului a bătut tabăra asirienilor, care împresuraseră Ierusalimul, omorând 185 de mii de asirieni.“ /3.

În ziua Judecății de Apoi, Îngerii vor forma armate cereşti, conduse de Arhanghelul Mihail, şi vor înfrunta oştile reunite ale diavolilor şi ale păcătoşilor aserviți lor, pe care le vor înfrânge la Armanghedon, într-o bătălie finală şi decisivă.

Şi la cetatea inimii noastre bate păcatul cu toate ispitele lui. Să luptăm din toate puterile pentru ca vrăşmaşul să nu poată să ne ispitească cu ceva.

MAI VIN PE LUME

Mai vin pe lume oşti de îngeri
şi suflete nevinovate,
Să ne aducă mângâiere,
să fim cu sufletul curat.
Sunt fiii noştri ce ne cheamă
de prin bordeie şi palate,

---

1. Părintele Arsenie Boca: „Cărarea Împărăției“;
1. „De vorbă cu Părintele Cleopa“, vol. 4;
2. „..şi a pus heruvimi şi sabie de flacără vâlvâitoare “Fc.3,24;
3. Is. 37,88;

Să mergem la piciorul Crucii,
să ne rugăm, fără păcat.

Ce fericiți vor fi copiii,
crescuți din doi părinți puternici
Ce au trăit, sub paza Crucii,
pe drumul drept şi plin de har,
Sub Ochiul Bunului Părinte,
vor fi doi Feți Frumoşi cucernici
Şi milostivi vor da nevoii
din pâinea şi cerescul dar.

Şi Ochiul Domnului va merge
să le măsoare-n cer cuvântul,
S-adune gândurile toate Cuprins
şi să însemne scopul lor.
Ca doi stejari într-o tulpină,
crescuți, să nu-i doboare vântul,
Vor fi toți fiii curăției,
udați de-un înțelept izvor.

Cu pacea Lui, zâmbește-n ceruri
şi ne mângâie Ziditorul,
În noi, când vom păzi porunca
şi vom iubi cu gând curat.
Vor râde stelele pe boltă
când îşi vor scutura covorul,
Dacă senini vom fi ca pruncii
şi va fi răul renegat.

E blând Stăpânul şi e darnic
cu cei care-I păzesc Cuvântul,
Stejari, udați la rădăcină
de raza Lui aprinsă-n zbor,
Se mai hrănesc, precum hulubii
din Adevărul de la Sfântul
Şi pacea, din cămara milei,
trăi-va-n inimile lor. 14.07.1998

Părintele Paulin Lecca spunea că: „Iadul este neputința omului de a iubi. O singură clipă ne-a dat Dumnezeu fericirea să trăim aici, pe pământ şi să lucrăm pentru a dobândi fericirea veşnică; căci dacă vine moartea noi nu vom mai putea iubi. Dincolo, la iad, noi nu

vom mai putea iubi nimic.“

„Iadul şi moartea se instalează în sufletul omenesc încă de aici, din această viață. Sufletele moarte, care poartă iadul în ele, nu mai pot face fapte bune, cât timp mai rămân în trup şi nu pot iubi decât propria lor persoană.“

Sfinților şi Drepților, Îngerii le descoperă mai dinainte clipa adormirii lor. La capul lor vin atunci alaiuri întregi de Îngeri ai Domnului şi îi petrec pe ei în Împărăția Cerurilor, cu făclii aprinse în mâini.

SFÂRŞIT CREŞTINESC

Creştinul a avut un vis cu Îngeri,
care-l vesteau că va pleca din lume.
Veneau pe drum, cu lumânări aprinse,
în şiruri lungi, ca oaspeții de seară.
Purtau pe umeri pelerine albe,
țesute-n fir de-argint, din altă lume,
De seamă călători cu stea în frunte
şi plămădiți din pulbere stelară.*

Ei s-au oprit la patul unde dreptul
se odihnea, slăbit de nevoință,
Şi i-au promis că-n zori se vor întoarce,
să-şi pregătească sufletul cu Daruri,
Căci va pleca în drumeție lungă,
răpit la cer în Rai pentru credință,
Şi sufletul cuminecat, primi-va
alese-ndatoriri şi mândre haruri.

Bătrânul s-a mărturisit de tânăr
şi a primit în dar Cuminecarea,
S-a primenit cu straiele gătite
pentru cerescul drum spre veşnicie;
Şi, aşteptând cu candela aprinsă,
să-i lumineze către Rai cărarea,
Se pregătea în duh cu rugăciunea
şi se gândea cu dor la-mpărăție.

---

* „Deschideți poarta – spune creştinul – că iată, vin la noi nişte musafiri foarte frumos îmbrăcați, uite doi Îngeri merg înainte, cu lumânări aprinse! Vai, vin la noi atâția musafiri! Unde să-i primim? Deschideți uşa casei că, iată, s-au apropiat! – Dar în clipa când uşa a fost deschisă, sufletul dreptului s-a despărțit de trup şi a zburat la cer.“ (Pr. Ioanichie Bălan: „Istorioare duhovniceşti“)

În zori veniră oaspeții să-l poarte
cu straie noi și albe pentru cuget.
L-au învelit cu mantia luminii
și au zburat pe-acoperișul lumii.*
Desferecat de carne și durere,
se bucura înțelepțitul suflet.
Măicuța Sfântă-l învelea cu cerul
și era cald în sânurile mumii. 5.01.1998

Tropare pentru cei adormiți

Pomenește Doamne, ca un bun, pe robii Tăi, și câte în viață au greșit, iartă-le, că nimeni nu este fără de păcat, fără numai Tu, Cel ce poți, și celor adormiți a le da odihnă.

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubire de oameni, toate le chiverniseşti, şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşti; Unule Ziditorule, fă odihnă, Doamne, sufletele robilor Tăi, că spre Tine nădejdea şi-au pus, spre Făcătorul şi Ziditorul şi Dumnezeul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu Sfinții odihneşte, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârşit. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Rugăciune de pomenire pentru cei adormiți

Pomenește, Doamne, pe cei ce în nădejdea învierii şi a vieții veşnice, au adormit, părinții şi frații noştri şi pe toți, care în cucernicie şi în credință, s-au săvârşit şi iartă lor toată greşeala cea de voie şi cea fără de voie, cea cu cuvântul sau cu lucrul, sau cu gândul au greşit şi-i aşează pe dânşii în locuri luminoase, în locuri răcoroase, în locuri de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea, unde cercetarea feței Tale veseleşte pe toți Sfinții Tăi cei din veac. Dăruieşte lor şi nouă Împărăția Ta şi împărtăşirea bunătăților Tale cele negrăite şi veşnice şi desfătarea vieții Tale celei nesfârşite şi fericite. Că Tu eşti viața şi Învierea şi odihna robilor Tăi celor adormiți Hristoase, Dumnezeul nostru, şi Tie slavă înălțăm, împreună cu Cel fără de început al Tău Părinte şi cu Preasfântul şi de viață Făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în veci. Amin.

---

* Sfinții şi drepții sunt protejați de cete întregi de Îngeri ai Domnului şi chiar de Măicuța Domnului, care-i conduce pe ei şi pe ultimul drum.

Să mijlocim şi noi, creştinii cei în trup, cu rugăciunile noastre, pentru sufletele celor răposaţi. Să chemăm în ajutorul lor rugăciunile Sfintei Biserici şi atunci multe suflete, aflate acum încă în întuneric, vor fi mântuite şi se vor ridica, ca nişte păsări albe, la cer.

VA CERNE MÂNA TA

Cu vânt de slavă peste creştet
şi semnul marilor iertări,
Ai nins cu har asupra noastră,
peste smerite-nchinăciuni.
Tu ai venit cu Duh, Stăpâne,
alb porumbel, plutind spre zări.
Şi ne-ai adus în suflet harul
cereştii Tale rugăciuni.

Priveşte, Doamne-n urma noastră
cum ard pădurile de spini
Şi cum purtaţi de vântul păcii,
venim spre tine ca o oaste.
Am răsărit din holda vieţii,
cu pacea unei vechi lumini
Şi ne vom duce către Tine
cu darul sufletelor noastre.

Şi Ochiul Tău, ce ştie toate,
alege partea lui de Rai,
Din sufletele, care urcă
şi bat la poarta mângâierii.
Va cerne Mâna Ta de aur
din toate florile de mai
Doar mugurii curaţi ai viei,
crescuţi pe lujerul iertării. 7.10.1998

Clopotele

Auziţi, fraţi creştini, cum mai bat clopotele? Ele au bătut mereu atât în vreme de pace cât şi în vreme de război şi i-au chemat pe creştini să participe fie la tristeţe fie la bucurie. Clopotele ne cheamă şi ne-adună pe toţi în sânul Sfintei Biserici, care-şi adună fiii precum pasărea puii. Clopotele au anunţat mai tot ce este important şi tot românul trebuie să ştie, au vestit înscăunări de domnitori, năvăliri străine, incendii şi alte calamităţi naturale, praznice împărăteşti.

Glasul clopotului ne cheamă pe noi, creştinii, în duminici şi sărbători la Sfintele Liturgii. Ne cheamă spre mântuire, ocrotind lumea de duhurile cele necurate şi de stihiile naturii

Botezul, cununia şi trecerea la cele veşnice tot glasul clopotului le vestește, ca să ştie de departe toți românii unii de alții ce tristeți și ce bucurii au.

Sunetul grav al clopotului acționează benefic şi asupra psihicului uman iar sunetul lui, spun cercetătorii, că poate vindeca chiar şi boli incurabile. Prin bing bangul clopotului cerul parcă se uneşte cu pământul şi cu glasul îngerilor. El suie la cer rugăciunile noastre către Dumnezeu. Şi toate aceste minuni pe care le face clopotul se datorează faptului că este obiect sfințit.

RUGĂCIUNE PE O FRUNZĂ

„Asemenea este omul ca un pom; osteneala trupească este frunza iar paza celor dinlăuntru este rodul.“ (Avva Agaton)

Simt frunza, stea, cum arde,
strivită de răspunsuri
Şi văd cum firul ierbii
se-ndreaptă spre culoare.
Aud foşnind pădurea
şi toate-acele plânsuri,
Ce se izbesc, în clopot,
de toamna care moare.

Pe trunchiurile albe,
tăcut îmi pun urechea
Şi simt sub coaja veche
cum Raiul înfloreşte.
Istorii din alt secol
îşi caută perechea,
În veacul de pe urmă
şi el se risipeşte.

Culeg de jos uscată
povestea frunzei Tale,
O filă alungată,
încărunțind pământul.
Potecile se-apleacă
cu cântece de jale

Şi te culeg, străpunsă,
cum te răpeşte vântul.

Mai vino şi la anul,
înmugurind pe ramuri.
Mai naşte-te o dată,
să-ntinereşti cărarea.
În fiecare clipă
te văd clipind prin geamuri,
Te rogi în gând cu mine,
răscolitor ca marea. 18.06.1993

Despre lumina vieții de dincolo

Cei care au trecut, pentru o vreme, în lumea de dincolo şi au fost luați la Rai, pentru a li se arăta, frumusețile grădinilor cereşti, arvună la viața viitoare, atunci când au fost rechemați în trup, au spus că: „Au întrezărit în mod miraculos câte ceva dintr-o lume, radiind de lumină şi dragoste, lume din care nu voiau să se mai întoarcă.“ /1.

Aici, cei chemați au fost întâmpinați de rude din toate generațiile, din Rai, şi, înconjurați de ele cu.dragoste, au putut vedea felul cum trăiesc acolo sufletele oamenilor, ce-L slujesc pe Dumnezeu.

Din experiența fericiților, cărora li s-a îngăduit a vedea Raiul şi-a Sfinților drepților mărturisitori aflăm că acolo totul este scăldat de o lumină splendidă, care vine de la Tatăl Ceresc, umplând totul. Acea lumină divină face să iradieze, fiecare fir de iarbă, fiecare ființă gânditoare.

Conştiința omenească, memoria îngerilor cei răi ai văzduhului, care-au consemnat toate greşelile vieții noastre, precum şi haina de la Botez pe care-am întinat-o cu păcate, însemnând pe ea pete, răni şi cicatrice, toate dezvăluie în fața lui Dumnezeu, fiecare gând, vorbă, privire sau faptă rea. Aşa ne aflăm noi, goi de fapte bune şi păcătoşi, în fața ochilor scrutători ai lui Dumnezeu.

Sufletul noului sosit este ajutat în felul acesta să-şi treacă în revistă, cu iuțimea fulgerului, toată viața de la naştere şi până la moarte. (2) Imaginile acestea, colorate şi succesive, se derulează, în mod ordonat şi cu repeziciune, mustrând conştiința cea încărcată a sufletului omenesc. Omul este ajutat atunci să discearnă, să-şi vadă

---

1. Aici Părintele Serafim Rose reproduce, în lucrarea sa „Viața după moarte“, un citat din cartea doctorului Reimond Moody: „Despre lumina vieții de dincolo“.

2. Aici e vorba şi despre sufletele celor care au trecut prin morți aparente, dar şi cele care au plecat la Domnul definitiv.

păcatele şi să regrete amarnic pentru săvârşirea lor.

Cei rechemaţi în trup, după o astfel de experienţă, după viaţa cea minunată, trăită vremelnic, în afară de trup, atunci când revin pe pământ cu duhul, sunt complet transformaţi şi-nţelepţiţi de Dumnezeu „nu mai sunt niciodată aceiaşi, după ce revin.“ (3) Aceştia, plini de lumina cea cerească şi luminaţi de dragostea lui Dumnezeu, ei sporesc în credinţă şi îşi dau seama că există şi o viaţă viitoare, care este veşnică, şi o Împărăţie a Cerurilor, la care se străduiesc şi nădăjduiesc să revină.

Aceşti oameni, trecând printr-o astfel de experienţă spirituală, acum îşi dau seama că lucrurile materiale, a căror dobândire ne ocupă toată viaţa, nu au de fapt nici o însemnătate. Ei îşi dau seama că singurele lucruri, care rămân nu sunt cele materiale şi vremelnice, ci cele spirituale; sunt veşnice: credinţa, cunoaşterea spirituală a cuvântului lui Dumnezeu şi-a gândirii Sfinţilor Părinţi, precum şi, dragostea şi haina de nuntă, undelemnul faptelor bune. Acestea sunt singurele lucruri cu care omul pleacă dincolo, să trăiască veşnic şi să se bucure de singura bogăţie, care nu se va lua de la ei şi care nu piere niciodată.

Sufletul omului, aflându-se atunci în faţa acelei realităţi, pe care, fiind lipit cu duhul, mai mult de lucrurile materiale, aproape că nici nu şi-a imaginat-o, află că viaţa pământească, trăită în trup este o şcoală, prin care toţi trecem un examen şi suntem testaţ (4), şi un loc de ispăşire vremelnică, în care ni se-ncearcă iubirea.

Viaţa cea pământească, trăită în trup, este scurtă şi vis de-o clipă, care iute se termină, înainte de-a se-nţelege care ne este menirea şi lucrarea pentru care Dumnezeu ne-a zidit. Sufletul omului a fost şi el dăruit trupului, pentru ca omul să aibe viaţă şi raţiune şi să-I slujească lui Dumnezeu. Acesta e rostul venirii noastre pe lume şi dovezi de iubire putem aduce nenumărate../5.

Părintele Serafim Rose ne aduce la cunoştinţă lucrarea de cercetare, de-o viaţă, a doctorului Reimond Moody. Acesta a cules mărturiile unor oameni ce-au revenit la viaţă, după ce vremelnic au fost plecaţi pe-un alt tărâm. Toţi cei care s-au întors de-acolo, au

---

3. Părintele Serafim Rose: Idem.

4. Este vorba despre un examen la care mulţi dintre noi, deja am căzut, omorându-ne sufletele cu necredinţă şi cu păcat. Pentru sufletele cele damnate, porţile Împărăţei Cerurilor sunt închise pe veci.

5. Din păcate foarte puţini oameni, şi numai prin mila lui Dumnezeu, au parte de viaţă în Împărăţia lui Dumnezeu, majoritatea sufletelor, însă, merg la iad, pentru că oamenii n-au înţeles rostul lor şi şi-au ales să slujească, şi să iubească un alt stăpân..

1. Părintele Dimitrie Bejan: „Satul Blestemat“, Ed. Cartea Moldovei;

povestit etapele prin care a trecut călătoria lor, şi cum s-a desfăşurat viaţa lor de după moarte. Cei necredincioşi n-au ajuns prea departe, rămânând, opriţi undeva şi-au privit, cu regret, de departe şi mai mult ghicind Raiul făgăduinţei. Cei credincioşi, însă, au avut bucuria să li se-arate drept arvună, pentru iubirea lor, multe din frumuseţile Împărăţiei.

DIN CICLUL „IOANE“
I
AŞTEAPTĂ PE DOMNUL, IOANE

„Bate vântul ascuţit în piepturile noastre. Ion se întrece cu vântul, cântând din trişcă şi din celelalte zece fluiere. Ninge scuturat cu fulgi rari zburătăciţi şi Ion încă mai doineşte; în doina lui se răzvrătesc pădurile şi fluieră vântul. Până când? Până când, Doamne, ne mai rabzi?“ /1.

Doar sus în slăvi mai dăinuie nădejdea,
Acolo-n cer, Ioane, te-odihneşte!
Pe câmpul ars, pe brazdele crăpate,
Ai împietrit cu palmele pe coasă
Şi inima de foc, o piatră arsă.
În pieptul tău, cu soare se hrăneşte
Şi sufletul, zburând icoană vie,
Mutat la cer, îşi caută-altă casă.

Durerea ta s-a strâns mântuitoare,
Încuviinţată pagină de aur.
Puterea muncii ţi-a-ntărit grumazul
Şi-ai înflorit ca merii-n miezul zilei.
Ai strâns în ochi şi-n cântecele toate
Adevăratul vremilor tezaur,
Cu care vei urca-n eternitate
Şi vei ţâşni din inima argilei.

Spălat de ploi şi învelit cu pielea,
Priveai în jur furtunile învinse
Şi lacrimile-n ochi pietrificate
Se limpezeau pe frunzele cu rouă.
Tu te temeai de-apusurile toate,
Care mureau pe brazda ta împinse

1. Pr. Dimitrie Bejan: „Satul Blestemat“, Ed. Cartea Moldovei, 1999;

Şi aşteptai lumina să se nască
din noru-acela cu podoabă nouă.

Când ai albit la tâmple, tu, Ioane?
Aşa se trece lumea şi ne lasă
Şi toamnele cu ploi brăzdează fruntea
Şi se opresc în grâu şi pe lopată.
Când ai trecut prin vremi şi tu, Ioane,
Pietrificat cu mâinile pe coasă
Şi ai plecat, ducând în piept cu duhul,
Din lumea ta o stea nevinovată?

În urma ta, cântând din trişcă, vântul
Se ascuţeşte-n piept a uscăciune
Şi-n depărtări, răspunzi, vuind din fluier,
C-o doină veche, veche cât pământul
Ai vrea să spui ceva, sau adierea
E singurul tău glas ce mai rămâne
Să ne ridice sus, la-mpărăţie,
În stâlp de nor, cum ne ridică vântul?* 14.03.1999

II
GERMINARE

Ion cu palma lespede pe frunte
Se uită peste câmpuri şi socoate.
Sub streaşina privirii lui înalte
Se vede tot pământul, ca o roată
Şi gândurile, păsări, se ridică,
Când dă c-un deget cuşma către spate,
Creştin albind pe brazdă, vechi de zile
Şi-ncremenit cu mâna pe lopată.

Ion socoate că pământu-acesta
De mii de ani îi fuse dat în grijă
Şi l-a săpat, însămânţând cu roadă,
Această brazdă dulce şi amară.
Pe faţa lui, de grindină lovită,
Cu brazde-adânci de lacrimi şi de schijă
Un zâmbet blând şi dulce se-odihneşte
Şi se-adumbreşte-n lanul de secară.

---

* Bate vântul ascuţit în piepturile noastre. Ion se întrece cu vântul

O, peste tot e bine când e pace
Şi când în om e linişte şi vlagă.
În depărtări mai urcă printre dealuri
Şi peste creste Baciul cel din Slavă.
Îl vezi cu ochii minții cum coboară
Pe plaiul înverzit şi cum se roagă.
Îl simte şi Ion, viind prin vreme,
Pe raza Lui de linişte suavă.

În boabele de grâu Se-opreşte Hristul
Şi binecuvântează germinarea.
Pe firul crud al ierbii Se ridică,
Picând pe suliți boabele de rouă.
Cu merii de pe deal ne răsplăteşte,
Strălucinând cu floarea lor cărarea
Şi-n fiecare anotimp coboară,
Pe norii care fulgeră şi plouă.

Şi-a aşteptat Ion pe deal Stăpânul,
Să-i ude holda, setea şi necazul
Şi s-a-ncălzit la trecerea luminii
Peste câmpia arsă, detunată.
Apoi, s-a aplecat în fața Crucii,
Lipind de brațul ei străvechi obrazul
Şi-a mulțumit, dând slavă pentru toate,
Încremenind cu fruntea pe lopată.* 18.03.1999

III

ÎN MEMORIA ȚĂRANULUI ROMÂN

Se scutură caişii de floare rânduri, rânduri
Când haina argintie în fructe se mai schimbă
Şi scârțâie portița, când vântul geme-n scânduri
Şi gardul de şindrilă şi-arată gura ştirbă.
Sărac a fost creştinul şi plin de griji în toate,
Dar s-a trudit sărmanul să crească fii şi fiice
Şi de ispite multe, din curțile bogate,
I-a tot ferit cu coasa pe miei, să nu se strice.

---

* „Mântuirea creştinului vine din harul şi prin bunătatea atotiertătorului Iisus. Dar să ceri mântuirea asta înseamnă credință şi lacrimi. Darul lacrimilor, părerea de rău este jertfa plăcută lui Dumnezeu.“ (Pr. Dimitrie Bejan: „Satul Blestemat“)

Iar ochii lui cucernici se ridicau spre slavă,
Când casa lui săracă, pe umeri îl apasă,
Şi curăţă cu pumnii arsura cea bolnavă
Din holda văruită, care-i plângea sub coasă.
Sărman copil al gliei, cu truda te măsoară.
Hambarul tău e cerul ce binecuvântează.
Şi bunul tău Părinte nu va lăsa să piară
Un suflet care crede şi care mai visează.

Se satură ogorul de lacrimile tale
Şi iazuri verzi sunt ochii, ce s-au rugat la Sfântul
Iar mâinile crăpate sunt pâini cu coaja tare
Ce-au stat pe masa milei, când ne-a hrănit pământul.
Cu ochii către ceruri a adormit creştinul
Căci el demult plecase cu sufletul la viaţă
Şi-n ochi-i veşnicia se odihnea ca vinul,
În Sfintele Potire, lângă Cerească Faţă

O, voi creştini cucernici, ce dulce vă e somnul
Şi câmp de maci pe inimi, sărută pacea voastră.
Cu rugăciuni pe buze, aţi adormit în Domnul
Şi-aţi preschimbat în viaţă privirea, stea albastră.
Sărut aceste inimi trudite, ce se-nclină
Căci le-am zărit smerirea, uimirea din simţire
Au ridicat la Domnul o cale de lumină,
Curaţi precum copiii în simpla lor iubire.* 13.07.1998

IV

MÂNIE SFÂNTĂ

Pe la porţi venea păcatul
şi râdea de tot creştinul
Se urca în podul casei
şi-l umplea cu sărăcie.
Domnul, săturat de rele,
tăia pâinea şi tainul

---

* Aşa a adormit creştinul Ion, Nicolae Stefan, sub cerul liber,cu faţa senină şi privirea-ndreptată spre cer, sfânt truditor al pământului, cu rugăciunea pe buze, pe un pat de metal, aşezat ca un altar, sfânt jertfelnic, în mijlocul câmpului, aşteptându-şi plecarea şi dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

Şi potop asupra noastră
peste câmpuri va să vie.

Fulger lung şi şerpi de flăcări
Domnul mânios aruncă;
Se întunecă tot cerul;
norii gem peste pământuri.
Şi şuvoaie lungi de ploaie
mătură bătrâna luncă.
Palmele vremelniciei
se reped din patru vânturi.

Coperişul se apleacă,
geme scuturat de friguri
Şi se smulge cu durere
din ulucii slabi de scânduri.
Apele dezlănţuite
se azvârlu peste diguri
Şi un glas, vuind de clopot,
în văzduh goneşte gânduri.

Negurile călătoare
trag în urma lor hotarul
Şi-orizontu-nceţoşatul
pune-n ochii mei orbire.
Peste câmp semănătura,
sub clăbucii albi ca varul,
Îşi ridică ochii-n slavă
şi se roagă în neştire.

Mâinile-mi întind, sunt crucea
şi săgeata, care zboară
Şi mă rog la cer cu drepţii
să privească-n jos cu milă.
Şi ferestrele de aur
să deschidă către vară;
Toate razele din soare
spre zidirile de-argilă.

Domnul Îşi apleacă Faţa
şi priveşte risipirea
Şi făpturile de seamă
cu potop înfricoşate.

El le iartă înc-o dată
faptele şi rătăcirea,
Deschizând spre orizonturi
fericitele-i palate.

Ridicat c-un deget tainic
din țărână, omul vede
Că e viu şi mulțumeşte
că i-a fost udată glia;
Apoi iar cu plugu-n mână
ară pe câmpia verde
Şi aruncă peste umăr
relele şi sărăcia. 27.02.1999

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Tată Ceresc, Cel ce ai zis şi s-a făcut făptura, nu întoarce dumnezeiasca Ta față de la noi, cei păcătoşi, ca să nu vină asupră-ne mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre pe care în toată ziua cu nesocotință în chip nenumărat le săvârşim. Noi suntem păcătoşi şi pătimaşi, netrebnici şi plini de răutăți, iar tu eşti izvorul vieții şi al milostivirii; nu ne lăsa,

Doamne; nu trece rugăciunea noastră, a păcătoşilor, nici nu răsplăti nouă după nelegiuirile noastre, ci, pentru că nu suntem vrednici a câştiga prin sârguința cea de toate zilele milostivirea Ta, dăruieşte-ne-o Tu, Doamne, ca un preamilostiv pentru rugăciunile Sfântului Apostol Andrei, dăruieşte-ne nouă sănătate.

Pentru rugăciunile Maicii Domnului, ale Sfinților Arhanghelilor şi ale tuturor Sfinților Părinți, dăruieşte-ne nouă, Doamne, sănătate şi viață ferită de toată răutatea şi ne-ntăreşte cu darul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimii noastre, cu bucurie să lăudăm şi să slăvim preasfânt numele Tău, în vecii vecilor. Amin! „Pentru rugăciunile Apostolului Tău, Andrei, dăruieşte-ne nouă, Doamne, viață ferită de toată răutatea!“

Trepte spre Rai

Sfântul Ioan Scărarul spunea că treptele pe care trebuie să le urce sufletul omului spre a ajunge la Împărăția lui Dumnezeu sunt: ascultarea şi blagoslovenia.

„Ascultarea este desăvârşita lepădare a sufletului de lucrurile trupului; ...ascultarea este omorârea mădularelor trupeşti, pe lângă o

minte vioaie. Ascultarea este lucrarea fără încetare, moartea de bunăvoie, viață străină de iscodire, lipsă de mâhnire; ascultarea este mormânt al voinței proprii şi învierea smereniei. Cel ascultător... nu vorbeşte împotrivă şi nu discută, fie cele bune, fie cele ce par rele, pentru toate va răspunde... Ascultarea este părăsirea discuției, chiar când sunt multe lucruri de discutat.“ /1.

TREPTE SPRE RAI
(Ascultarea şi blagoslovenia)

O, Raiule, grădina vieții
eşti rodul sfintei ascultări.
Smeriți, cei blânzi la tine urcă,
blagosloviți de Dumnezeu
Când sufletul, golit de straie,
nu va mai pune întrebări
Şi mintea, primenită-n fapte,
se va uita la cer mereu.

Ce fericit e duhul care
trăieşte fără iscodiri
Şi-şi lasă toate ale sale
în mâna Tatălui cel Sfânt;
Căci sufletul, neliniştitul,
e rodul unei mari iubiri,
Tot Raiul, înflorit în inimi,
începe chiar de pe pământ.

Primejdie va fi păcatul
neascultării fără leac.
În cer au fost atâția îngeri,
care-au căzut străfulgerată.
Luceferi albi, ca de zăpadă
s-au învelit cu piei de drac,
Atunci când au călcat porunca
şi s-au crezut prea luminați.

Adam, rămas făr-ascultare,
de Rai a fost îndepărtat
Şi-n urmă, s-a-mbrăcat tot neamul
cu trup de carne stricăcios.

---

1. Fântul Ioan Scărarul: „Scara“, cuv. 4;

Iisus a răstignit păcatul.
Pân' la sfârşit a ascultat
Şi Şi-a răscumpărat poporul,
din iadul cel nesăţios.

Creştinul fără ascultare
se depărtează-ncet de Rai
Şi drumul lui se rătăceşte,
de vraja lumii ispitit.
Smerenia tămăduitoare
te urcă-n Rai cu flori de mai
Şi duce sufletul la Domnul,
să fie liber şi iubit. 5.11.1998

Viaţă după viaţă

Iată, acum câteva informaţii, de referinţă, preluate din cazuistica doctorului Reimond Moody, selectate din miile de cazuri cercetate./1.

Etapele pe care le-au parcurs cei chestionaţi de medicul francez au fost: „Separarea sufletului de corpul material, pătrunderea lui într-un tunel, ascensiunea rapidă la cer (2), întâlnirea cu prietenii şi rudele decedate, ce se află acolo, scăldate în lumină (3) şi vizitarea Raiului, dintr-a treia şi până-ntr-a noua zi de la deces. (4). Aici are loc întâlnirea cu Tatăl Ceresc, la judecata particulară, apoi, trecerea prin faţa ochilor a vieţii (în care sunt arătate toate păcatele) şi, în sfârşit, întoarcerea în trup, cu regretele revenirii la viaţa pământească."

Tunelul cel întunecat este drumul străbătut de suflet de la pământ la cer, trecerea lui, despovărată de haina trupului material, într-o altă dimensiune, necunoscută nouă, lume total diferită de cea a noastră, unde locuiesc sufletele drepţilor adormiţi întru Domnul. Prin văzduh, pe parcursul străbătut de suflet, alături de îngerul păzitor, prin trecerea prin tunelul cel întunecos şi în drulul spre Rai, sufletul are de-

---

1. Informaţii la care apelează şi teologul şi cărturarul Serafim Rose, şi le foloseşte, pentru exemplificările sale;2. Cei mult păcătoşi, absorbiţi de-acel tunel, au parte de experienţa prăbuşirii în gol, spre străfundurile cele întunecate, care le sorb sufletul, pe măsură ce li se-arată păcatele;

3. Nu o lumină oarecare, ci lumina cea necreată, a Tatălui Ceresc.

4. Despre vizitarea iadului dintr-a 9 a şi până-ntr-a 40 a zi nu voi scrie în volumul de faţă. Un astfel de material a intra şi în volumele 12 partea I al „Epopeei Hristice", „Iubire din Iubire şi dor de mântuire" precum şi în vol. 13, intitullat „Culorile păcatului şi-apropiata Judecată", Ed. Bucureşti 2007;

a face cu îngerii cei căzuți, care umplu tot acest spațiu şi caută să-l înfricoşeze şi să-l oprească pe om la vămi, împiedicându-i astfel ascensiunea.

De-a lungul Istoriei mântuirii neamului omenesc, singurele suflete, care n-au mai trecut prin vămi au fost: Enoch şi Sf. Ilie (care-au fost răpiți, fără adormire, şi-au fost luați de înger şi cu trupul la cer), apoi a fost şi tâlharul cel pocăit, care-a stat pe cruce, răstignit la dreapta Mântuitorului şi căruia Iisus i-a spus

„Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai“ /5.

Nici Presfânta Fecioară Maria, Maica Domnului, nu a trecut prin vămi, căci, după adormire, a venit Mântuitorul, şi i-a luat sufletul Maicii Sale, la ieşirea din trup, şi l-a dus la cer, ca să-l ferească de vederea înfricoşătorilor demoni ai văzduhului.

Drepții nu vor fi acum judecați, căci din Sfânta Evanghelie, care se citeşte la înmormântare reiese că ei s-au mutat din moarte la viață. În rest, toate sufletele cele păcătoase trec, la ieşirea lor din trup, prin acest tunel întunecos, vămuit de îngerii cei căzuți care străjuiesc văzduhul şi fac dificilă ascensiunea sufletelor la Împărăția Cerurilor (6). Demonii din vămi au misiunea de a arăta păcatele nespovedite ale fiecăruia, înscrise în cartea lor. Şi aceştia sunt atât de conştiincioşi, încât greu trece sufletul, dacă nu-i însoțit şi apărat de îngerul său păzitor. /7.

Strâmtă-i calea ce duce sufletele la Domnul, în Împărăția Cerurilor, ea trece din lumea aceasta, în lumea de dincolo prin floarea smereniei şi prin împărăția faptelor bune şi când drumul acesta aproape se gată, sufletul trece prin vămi.

STRÂMTĂ-I CALEA

Strâmtă-i calea cea smerită
Care suie la Cetate.
Pelerinii urcă-n pâlcuri,
Cu nădejde şi cu teamă,

5.. Luca 23,43;

6. Prin spovedanie şi pocăință omul se curățeşte de păcate şi poate întra drept în Împărăția Cerurilor, trecând cu mila lui Dumnezeu, şi prin vămi. „Fiți curați precum pruncii“, spunea Mântuitorul Iisus, “Că aşa vi se va da cu bogăție, intrarea în veşnica bogăție a Domnului nostru şi Mântuitorului Iisus Hristos.“ (2 Petru 1,11);

7. Demonii în zelul şi răutatea lor, îi condamnă pe cei trecuți prin vămi nu numai pentru păcatele pe care le-au săvârşit, dar şi pentru păcate imaginare, ca să facă să cadă sufletul omului, chiar de la prima vamă.

Murmurând o rugăciune,
Care-i curăță de toate.
Ei privesc mereu nainte,
Către Domnul, Care-i cheamă.

Strâmtă-i calea şi piciorul
Se împiedică de stele.
Mohorâtă şi murdară
Luna îi priveşte rece;
Cerul îşi adună norii
Sub o mantie de piele;
Domnul Îşi întinde brațul
Milostiv şi îi petrece.

Strâmtă-i calea şi urcuşul
Ridicat de stele lucii.
Pelerinii urcă-n pâlcuri,
Rugăciunea rupe somnul.
Pe acoperişul lumii
Ei se-opresc, fac semnul Crucii
Şi schimbați în haine sfinte,
au ajuns în cer la Domnul. 6.04.1998

O mărturie de credință a unui suflet, întors din lumea de dincolo

Deci noi, oamenii, nu murim odată cu moartea trupului fizic şi mai există pentru suflet o viață după viață, căci fiecare dintre noi este format din două entități: una fizică, stricăcioasă şi cu viață limitată şi una spirituală, veşnică şi nemuritoare.

Iată acum o altă mărturie de credință relatată de un creştin care a trăit experiența întoarcerii în trup din lumea de dincolo.

„Am intrat în agonie din pricina unei pneomonii. Aceasta avea să mă facă să mă simt deodată ca şi cum ar exista două ființe în mine. Una, esențială, ascunsă undeva în adânc şi alta exterioară, învelişul meu. Ceea ce le unise până în momentul îmbolnăvirii mele, părea că se desface, iar cele două existențe s-au despărțit. Partea slabă a ființei mele era trupul bolnav, căci intrasem în agonie şi sufletul căuta să se elibereze şi să-l părăsească.

În timp ce celălalt eu al meu zăcea pe pat, sufletul meu se simțea scos în afară de trup de-o putere inexplicabilă, care-l atrăgea ca un magnet. La această privelişte simțeam o profundă nedumerire şi mă-ntrebam, cum este cu putință să mă aflu în două locuri? Simțeam

cum sufletul meu se ridică şi se-nalţă către un spaţiu infinit. Eram un mic fir de praf, călătorit către imensitate.

Deodată s-a auzit un zgomot slab, apoi urletele unei mulţimi de fiinţe, care strigau înfiorător către mine: „Este al nostru, că-i plin de păcate!“

În clipa aceea nu mi-a venit nimic în minte decât o rugăciune către Maica Domnului şi-am rostit numele ei cu mare evlavie. O ceaţă m-a învăluit şi uşor mulţimea înfiorătoare, care mă acuza, a dispărut

Apoi am fost dus de înger în faţa unei lumini puternice în Împărăţia luminii. Din înălţime s-a auzit un cuvânt răsunător, care tuna: „Eşti nepregătit! Să dai slavă lui Dumnezeu pentru toate!“

Apoi, dintr-o dată am simţit că de dincolo, din înălţimi, cobor spre pământ, deasupra oraşului meu, deasupra spitalului, şi deasupra patului unde zăcea trupul meu. Mi-am văzut trupul inert, pe asistente, pe medicii, care mă deconectaseră de la aparate, şi pe rudele mele care acum plângeau la capul meu.

Atunci îngerul meu păzitor mi-a zis: „Ai auzit hotărârea lui Dumnezeu?“ Apoi, mi-a arătat cu mâna trupul meu mort şi mi-a zis: „Intră şi te pregăteşte. Să dai slavă lui Dumnezeu!“

Apoi am simţit din nou durerea şi frigul şi manevrele rudelor care încă se mai chinuiau să mă resusciteze. De-odată mi-am revenit. Mă aflam în acelaşi salon de spital cu rudele şi tot persunalul sanitar în jurul meu, privindu-mă.“/1.

Trupul

Trupul este templul Duhului Sfânt, pământul bun pe care l-a dat Dumnezeu pentru a semăna într-însul „Scânteia Divină“, suflarea de viaţă.

Dumnezeu este Duh dar poate lua orice fel de trup doreşte şi fără limite (1), poate pătrunde în toată creaţia Sa, îndumnezeindu-o; şi ne ajută şi pe noi, oamenii, cei ce vrem să conlucrăm cu Divinul şi să-nfăptuim întru Numele Domnului, fapta cea bună.

La începuturile creaţiei, Dumnezeu a lucrat numai cu Cuvântul. Şi Cuvântul era Fiul lui Dumnezeu. (Tatăl gândea, Fiul înfăptuia iar Duhul Sfânt desăvârşea creaţia). În afară de om, toate cele văzute şi

---

1. Omul care a trăit această experienţă deosebită şi-a schimbat radical viaţa şi-a intrat în obştea unei mănăstiri spre a se pregăti duhovniceşte şi-a da slavă lui Dumnezeu pentru toate.

1. Sf. Treime, la stejarul Mamvri, a luat trupul a trei îngeri şi cu această întruchipare S-a arătat lui Avraam.

cele nevăzute au fost zidite numai cu cuvântul, căci Fiul lui Dumnezeu a acționat, lucrează și va fi ziditor totdeauna în lume, căci proniază(2) creația până la sfârșitul veacurilor.

„Să facem om“ a spus Dumnezeu, conlucrând cu toate cele trei ipostasuri la crearea singurei ființe raționale materiale ce avea să fie zidită, după fire, cu chipul și asemănarea Sa. Și la-nceput, omul a fost perfect. Era înzestrat cu trup curat și plin de daruri, cu multe din însușirile pe care le va pierde odată cu păcatul. Trupul său era luminos, ca trupurile lui Moise și Ilie, care s-au arătat pământenilor pe Muntele Tabor, la „Schimbarea la Față“. Era lipsit de orice fel de boală și stricăciune. Nu avea slăbiciuni și păcat și era tânăr, nemuritor.

Dar când a mușcat viermele păcatului din el, odată cu nușcătura mărului oprit, acest „microb“ universal a stricat perfecțiunea creației aceleia care-a fost odinioară desăvârșită. Atunci nu numai sufletul omului a fost întinat și-mbolnăvit de păcat, ci și trupul. Și-a ieșit omul de sub umbrele protectoare a Tatălui, proliferând în loc de mărturisire și pocăință, minciuna. („Șarpele și femeia mea m-au împins la păcat și nu voia mea care nici acum în al doisprezecelea ceas nu-și asumă răspunderea săvârșirii păcatului, recunoscând că ar avea vreo vină“) /3

Și dacă sufletul omului nu a înțeles care trebuia să-i fie ascultarea și menirea, atunci a venit pedeapsa lui Dumnezeu asupra trupului, care-a devenit vulnerabil. Iar locul tuturor acelor daruri mai presus de fire, cu care inițial trupul a fost înzestrat spre veșnicie de Dumnezeu, a fost luat de boală, stricăciune și moarte. Trupul a devenit vulnerabil la toate agresiunile creației pe care a întors-o Dumnezeu, drept pedeapsă să-i fie împotriva lui. Toată creația a fost pângărită și a suferit atunci din pricina omului și va suferi nimicire, până la sfârșitul veacurilor, atunci când va fi purificat, prin foc, cer și pământ.

Frica, rușinea (4) și toate celelalte slăbiciuni omenești s-au năpustit atunci asupra omului, care prin despărțirea de Dumnezeu, a trebuit să îndure pedeapsa săvârșită cu liberă voie. Și pentru că cu trupul a păcătuit, cu trupul omul a trebuit să și sufere durere, boală și moarte. Păcatul din trup trebuia nimicit și de-aceea trupului i s-a luat invulnerabilitatea și nemurirea, pentru ca și păcatul să moară odată cu el. Dumnezeu condamnă păcatul și-Și întoarce Fața de la aceia prin care se săvârșește păcatul. Apare acum un nou fenomen, păcatul creat

---

2. Proniază adică poartă de grijă creației.

3. „Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?“ / „Femeia, care mi-ai dat-o, să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat““ / „Iar femeia a zis: <<Șarpele m-a amăgit iar eu am mâncat.>>“ (Facere 3,11-13)

4.„Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol și m-am ascuns“ (Fc. 3,10)

de demoni în lumea cea nevăzută s-a îxtins ca o molimă şi asupra lumii celei văzute, devenind general, pângărind toată creaţia.

Dar omului i s-a dat şi suflet nu numai trup iar sufletul a rămas nemuritor, ca să răspundă până la judecata finală, pentru săvârşirea păcatului. Judecata de obşte (de apoi) va desăvârşi dreptatea lui Dumnezeu, căci, învind trupurile şi dându-le din nou veşnicie, Dumnezeu îl va judeca pe om în totalitate şi pentru păcatele cele săvârşite cu trupul iar pedeapsa şi suferinţa trupului va fi definitivă şi veşnică.

Revenind la primii oameni, după săvârşirea păcatului orignar, vedem cum primii oameni au îmbătrânit ca şi noi şi-au murit. Fii lor, Cain şi Abel au avut parte însă primii de certitudinea vulnerabilităţii şi-a morţii trupului omenesc. Abel a fost lovit în trup, lovitură care a arătat că trupul lui, devenit inert, nu mai era veşnic, ci era mort. Cain cu greu a constatat acest lucru, după ce multă vreme a aşteptat ca fratele său să dea semne de viaţă. Frica şi ruşinea de răspundere pentru proliferarea păcatului au adus atunci nevoia de-a minţi şi a ascunde proba sângeroasă a păcatului şi avem parte acum de prima înmormântare a omului, în ţărâna din care a fost el zidit. /5.

Păcatul deci nu se opreşte odată cu primii oameni, ci ia amploare, deteriorând continuu trupul şi făcându-l din ce în ce mai degenerat şi mai vulnerabil. Trupul, această haină stricăcioasă, materială, pe care o va folosi omul pe pământ, cât va fi viu, la sfârşitul istoriei, va fi transformat în trup duhovnicesc şi va căpăta aceleaşi privilegii pe care le-au avut de la Dumnezeu iniţial primii oameni.

Dumnezeu este Duh şi omul nu poate să se apropie direct de Dumnezeu, ci-I va recunoaşte Duhul în creaţia Sa şi-L va recunoaşte prin revelaţie; Îi va cunoaşte voia, citind Scripturile, rugându-se şi ascultând de glasul conştiinţei sale.

Moise, pe Muntele Sinai a văzut doar spatele lui Dumnezeu, care i S-a arătat, apoi, altă dată L-a văzut ca o flacără în rugul aprins, ca o flacără ce nu se mistuie niciodată, nu I-a văzut niciodată Faţa, căci trupul omenesc nu poate a-L percepe pe Dumnezeu fără să moară. Nu are putere trupul cel material să suporte atâta lumină şi frumuseţe.

Nici la Judecată omul nu-L va vedea pe Dumnezeu Tatăl, Care este Duh şi numai pe Fiul poate să-L vadă. De aceea S-a dat, la sfârşitul lumii, toată judecata în voia Fiului lui Dumnezeu, căci Fiul a plecat la Tatăl cu acelaşi trup duhovnicesc cu care se va prezenta şi

---

5. „Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorân.“ / „Şi a zis Domnul <<Unde este Abel, fratele tău?>> Iar el a răspuns: <<Nu ştiu..>>“ / Şi a zis Domnul? <<Ce ai făcut, glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ?>>“ (Facere 4,8-10)

dreptul la judecată. Dar doar dreptul şi Sfântul are putinţa a-L vedea faţă către faţă pe Dumnezeu Fiul. Păcătosului i se refuză veşnic acest privilegiu şi va cădea la vămi în fundul iadului, fără să ajugă niciodată la cer.

Până la întruparea Fiului lui Dumnezeu, Prea Sfânta Treime, S-a arătat lui Avraam la Stejarul Mamvri, sub forma cea văzută a celor trei îngeri. Îngerii nu sunt alcătuiţi din apă şi lut precum omul, deşi au nemurire, discernământ. Ei au identitate şi trup dar trupul lor este imaterial, veşnic şi mai presus de fire. Îngerii n-au cunoscut moartea; răsplata îngerilor lui Dumnezeu este veşnică aşa cum e veşnică şi slujirea lor. Nici îngerii răi, diavolii, nu vor cunoaşte niciodată moartea căci n-au trup material; deşi păcatul lor este veşnic ei nu pot muri, dar pedeapsa pentru sufletul lor nemuritor va fi veşnică şi pe măsura ticăloşiei lor pentru că ei au adus moartea în lume.

Diavolii nu pot niciodată să recunoască păcatul lor iar oamenii, uneltele diavolilor, care nu vor putea să facă lucrul acesta, prin dobândirea la Judecată a unui trup veşnic, vor primi pedeapsă veşnică în trup, şi vor fi judecaţi, aidoma stăpânilor lor, cu despărţire definitivă de Dumnezeu. Dar aceasta este tocmai pedeapsa pe care le-o doresc oamenilor. fiii răutăţii pentru că oamenii se pot pocăi, se pot mântui şi pot ocupa în cer locul şi privilegiile pe care le-au avut odată şi ei. Omul drept, în schimb, se va bucura cu mult mai mult decât îngerii, de vieţuirea în veşnicie, căci, după Judecată, va veni împreună cu trupul să prinească desfătările cele veşnice în Împărăţia lui Dumnezeu. Trupul Drepţilor, prin înviere va fi îndumnezeit şi făcut capabil să suporte toată această lumină şi frumuseţe pe care i-o va da, în viaţa cea veşnică, convieţuirea cu îngerii, în lumina lui Dumnezeu.

Dar omul a păcătuit şi cu trupul şi cu sufletul mii de ani şi această zidire s-ar fi autodistrus definitiv, dacă Dumnezeu nu ar fi avut în plan pentru om, încă de la-nceputurile lumii, şi restaurarea sa. Dumnezeu a pedepsit trupul omului, care-a păcătuit mii de ani cu suferinţă boală şi moarte. Tot prin trup trebuia şters păcatul dar prin forţe proprii omul nu putea să se schimbe şi să se-apropie de divinitate aşa încât a găsit Tatăl soluţia salvatoare spre mântuirea omului.

Tatăl a început această sfântă misiune, prin întruparea Fiului Său, Cel Care trebuia să poarte păcatele lumii, să-l răscumpere pe om, şi să încerce o împăcare definitivă a acestuia cu Dumnezeu. Trebuia să vină Divinitatea în mijlocul oamenilor, să evalueze adâncimea păcatului în care era prăbuşit omul; trebuiau îmbogăţite poruncile vechii legi, cu noi articole, care să-i insufle omului dragostea şi iertarea, căci aşa cum erau ele date la vremea respectivă şi pentru nivelul lor de înţelegere, ele n-ar fi făcut posibilă pocăinţa, iertarea şi mântuirea.

Şi cum păcatul intră în trup prin ispita potrivnicului, nici pe Mântuitorul nu L-a ocolit ispititorul şi a căutat să-L ispitească cu exacerbarea nevoilor biologice ale trupului, cel care de 40 de zile postea. I-a aţâţat foamea cea omenească, arătându-i cât de uşor I-ar fi venit Lui, ca Dumnezeu, să prefacă în pâine materia; i-a aţâţat nevoia materială cea omenească de-a avea de toate şi de-a stăpâni, dar într-un moment în care Iisus, ca Dumnezeu, era El cel care stăpânea de la sine matera dar se priva pe Sine, postind, de nevoile cele materiale, spre a-i fi mai puternic spiritul, căci trupul omenesc în care Se găsea, era slab şi Domnul, ca om, în trup trebuia să fie atacat, ca să-Şi abandoneze misiunea divină încredinţată de Tatăl.

Deci toţi suntem vulnerabili precum Adam şi uşor de ispitit. Trupul nostru devine povara spiritului în lupta pentru mântuire, dacă-i dăm numai trupului ce-i al trupului şi nu ne-ngrijim şi de spirit ca să-l hrănim. Dacă nu ne-ngrijim de curăţia trupului şi de trevzia (6) spiritului. Acolo unde doarme spiritul, nici trupul nu poate fi controlat şi-aceasta este toată viaţa o luptă în care raţiunea şi dorul omului pentru mântuire trebuie să stea la mijloc şi să cumpănească, spre a nu se abate omul de la drumul cel drept.

Sfântul Ilie a luptat împotriva celor care idolatrizau trupul şi-a dărâmat capiştile cele înşelătoare ale diavolului, care dezumanizau omul, coborându-l de la starea de îndumnezeire la cea de-animal. Dragostea pentru Dumnezeu ar fi rezolvat totul, dar ei, fiind în luptă cu Dumnezeu, erau departe de darul divin. Pedeapsa cea materială severă în trup a păcătoşilor prin secetă foamete şi moarte a fost pentru el unica şi ultima soluţie ca să-i apropie pe oameni de credinţă, rugăciune şi mila lui Dumnezeu. Ilie a fost un exemplu pentru omenire şi de aceea Dumnezeu i-a ascultat voia şi apoi l-a răpit la cer cu trup cu tot, căci avea nevoie de el la sfârşitul veacurilor, să vină şi să le vorbească oamenilor, din Evanghelii, despre pedeapsa trupului la Judecata ce va veni.

S-a crezut la un moment dat că Mântuitorul, sau Sfântul Ioan Botezătorul ar fi Ilie, care s-ar fi coborât de la cer cu trupul, să le vorbească lor despre Împărăţia lui Dumnezeu. Sfântul Ioan Botezătorul era prooroc, însă avea misiunea să pregătească calea întrupării şi venirii Mântuitorului. Pentru a da aripi spiritului, el a trăit cu trupul în condiţiile cele mai precare ale pustiei, hrănindu-se cu lăcuste şi miere sălbatică; învelindu-şi trupul într-un strai împletit din păr de cămilă. Şi Sfinţii Părinţi ai pustiei au trăit, în peşteri de stâncă şi-au postit, mortificându-şi trupul pentru a creşte duhovniceşte.

Cel mai mare dar însă, pe care oamenii îl primeau, spre a

---

6. Veghere întru neadormire;

deveni creştini, a fost Taina Sfântului Botezului, dată pentru curăţirea şi iertarea păcatului originar al primilor noştri părinţi (Adam şi Eva). Şi dacă Sfântul Ioan Botezătorul îi boteza pe oameni numai cu apă, curăţându-le doar trupul şi vestindu-le că S-a apropiat Împărăţia cerurilor, prin venirea Mântuitorului şi împăcarea omului cu Dumnezeu, adevăratul Botez avea să îl facă Mântuitorul, cu focul Duhului Sfânt. În felul acesta, la cufundarea trupului în apă sfinţită, „în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh“, Domnul făcea să se coboare asupra celui botezat şi Duhul lui Dumnezeu, care ierta în totalitate pe om şi cu păcatele sufletului.

Dar, printre cei ce veneau cu trupul prin apa Iordanului se afla Fiul lui Dumnezeu, cel sfânt, al Cărui trup neprihănit, nu avea nevoie să fie curăţat, căci nu avea vreun păcat. Mântuitorul era exemplul şi deschizătorul de drum, pe Care trebuiau să-L urmeze toţi oamenii de la început şi până la sfârşitul veacurilor.

Iisus, spre mântuirea neamului omenesc, a luat pe Cruce păcatele oamenilor şi durerea Trupului Său a fost reală iar chinurile de neimaginat. El a suferit cu trupul pe Cruce, murind ca un om, dar a înviat ca un Dumnezeu. Şi cât de diferit era Trupul duhovnicesc al Domnului de după Înviere. Arăta întocmai ca cel de dinainte dar era aidoma cu cel al lui Moise şi Ilie arătat pe Muntele Tabor şi aidoma Trupului Mântuitorului Cel Schimbat la Faţă şi-al lui Adam de dinainte de păcat Era trup nestricăcios, luminos, trecea prin materie, aidoma ca la întâlnirea Mântuitorului de după Înviere, cu ucenicii în foişor; se făcea nevăzut ca la întâlnirea cu Luca şi Cleopa pe drumul spre Emaos; nu avea necesităţi fiziologice, era nemuritor.

Acesta va fi trupul pe care îl vor avea şi drepţii cei înviaţi cu trupul, la întâlnirea lor cu Iisus, de la sfârşitul lumii, căci toate, spunea Apostolul: „sculase-vor întru nestricăciune“ Acesta va fi şi trupul duhovnicesc al celor în trup, care vor fi preschimbaţi atunci într-o clipită, la arătarea şi întâlnirea cu Dumnezeu.

Şi dacă cei drepţi se vor bucura trup şi suflet la sfârşitul lumilor, atunci când vor purcede într-o nouă viaţă, cei păcătoşi, vor purta pe trup şi pe cămaşa de la Botez toate urmele spurcate ale păcatului care vor vorbi pentru ei, căci şi ei „sculase-vor întru nestricăciune“, pentru ca trupul să fie veşnic dar pentru osânda cea veşnică.

Creştinii cei drept-credincioşi aşteaptă cu nădejdea învierii şi fără teamă, moartea trupului şi a doua venire a Mântuitorului, căci, ca să trăiască şi să fie viu, trupul omului trebuie mai întâi să moară, întocmai ca bobul de grâu, pentru ca mai apoi să-nvieze la viaţa cea veşnică. Cei care i-au dat trupului ce-i al trupului în această viaţă şi nu s-au îngrijit de fel de sufletul lor, „şi-au luat plata lor“, spune

Mântuitorul în parabola cu „Negustorul cel bogat şi săracul Lazăr“. Nimic nu-i mai aşteaptă bun pe ei pentru trup în viaţa de dincolo, dar li se va da posibilitatea să vadă, aşa precum a văzut negustorul nemilostiv pe Lazăr şi pe alţi drepţi ca el, cum se desfătează în Împărăţia lui Dumnezeu şi despărţirea celor două lumi va fi veşnică şi definitivă.

O altă perspectivă de a privi crucile de pe morminte

Dincolo de celelalte semnificaţii, Sfânta Cruce mai este **steagul de biruinţă al vieţii asupra morţii.** Ea este aşezată peste tot, pe case în Biserici şi pe turle, o cinstim mereu şi o punem la locul cel mai de cinste. Crucea străjuieşte şi la mormintele noastre, arătând că acolo odihneşte un creştin. De regulă, atunci când vedem un cimitir, suntem sub impresia profundă a prezenţei morţii în viaţa noastră. Cu teamă privim crucile de pe morminte.

„Iată, o altă perspectivă de a privi crucile care stau la căpătâiul morţilor: Un creştin trebuie să-şi încheie viaţa biruitor asupra păcatului şi cu nădejdea la mântuire. Împărtăşit cu Sfintele Taine şi pregătit pentru Împărăţia lui Dumnezeu, creştinul merge la Dumnezeu şi de cel astfel adormit nu ne poate fi teamă. Pentru un astfel de creştin, care-a plecat pregătit la Domnul, Sfânta Cruce nu poate fi altceva decât steag de biruinţă, care ne arată că acel om a biruit păcatul şi ispitele vieţii şi se-ndreaptă spre Împărăţia lui Dumnrezeu. Aşa să priviţi, iubiţi credincioşi, crucile din cimitir, ce străjuiesc la căpătâiul celor adormiţi, ca pe un steag de biruinţă al vieţii împotriva morţii păcatului şi a tuturor ispitelor şi răutăţilor.“ /1.

Semnul Sfintei Cruci se va arăta pe cer la a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care va reveni acum, pentru a doua oară să judece ca Împărat pe norii cerului. Şi poate că vă-ntrebaţi ce va avea în mână El? Va avea în mână Sfânta Cruce ca sceptru şi steag de biruinţă, aşa cum odinioară şi împăraţii purtau, ca semn al puterii, sceptrul în mâini.

LACRIMILE NEASCULTĂRII *

În vântul, care toarce,
se-aude de departe
Un tânguios răsunet,
răpus de neputinţă.

1. Pr. Dr. Valer Irimia: „Predici la Duminici şi sărbători“;

Şi-un paznic singuratic,
neştiutor de carte,
Privea, cum o femeie
căzuse-n suferință.

Această umbră plânsă
venise la troiță,
Pe la apus de soare,
să nu fie zărită.
Privea, cu brațu-n aer,
cârceii lungi de viță
Ce se-nfigeau în Cruce
şi-n inima rănită.

O sprijinea în aer
cu fruntea, să nu cadă
Şi-o-mbrățişa cu trupul,
crucificat de rele.
În goala-i suferință,
un lujer de zăpadă
Căzuse frânt în umbră.
O lacrimă sub stele.

„De ce-am primit păcatul
în sânurile mele?“
Se ostenea, sărmana,
şi se căia de toate.
„Plătesc, Stăpâne Doamne,
şi sunt osânde grele,
Pe sufletul nevrednic,
însămânțat cu moarte!

Mă lepăd de stigmatul,
ce mi-a-ntinat vederea.
Te am pe Tine, Doamne,
cu unică iertare.
Te-ai mâniat pe mine
şi Ți-ai trimis puterea.
Şi fiecare scamă
din carnea mea mă doare.

Mă încovoi sub vremuri
şi mă înalț spre Tine.

Mă osândesc de-a pururi
şi-mi plâng nevrednicia;
Doar mila cea din ceruri
şi facerea de bine
Abat în altă parte,
din calea mea, urgia.

Nu arunca, Stăpâne,
suflarea zdrenţuită
Şi inima bolnavă
care se roagă Ţie.
Mlădiţa, fără frunze,
e-o oaie rătăcită
Şi, fără de iubire,
smochinul nu învie.

Şi bobul de neghină
se schimbă-n rugăminte
Şi Mila îl preface
în grâu, şi-n primăvară.
Neghină sunt şi pleavă.
Salvează-mă, Părinte!
Vreau să mă-nalţ cu duhul
şi-n trup, a doua oară. *

13.01.1999

Rugăciunile de mijlocire ale Bisericii şi ale celor în trup pentru cei răposaţi şi rugăciunile celor răposaţi, pentru cei rămaşi în trup, pe pământ

Să nu-i uităm în rugăciunile noastre nici pe cei adormiţi. Este foarte important faptul ca ei s-o ducă bine, pe lumea cealaltă, căci dacă ei suferă, vom suferi şi noi.

Când inima noastră se bucură în Duh, înseamnă că cei dragi de dincolo se mângâie şi mulţi dintre ei sunt mântuiţi, prin rugăciunile mijlocitoare ale noastre şi sunt la loc de odihnă. Când cei adormiţi ai noştri se găsesc în Rai, mare sprijin vor fi ei, pentru mântuirea noastră, căci şi ei se vor ruga acolo, în cer, la Tatăl, pentru noi, cei rămaşi aici, în trup, pe pământ.

A te întâlni în Duh, cu cei adormiţi, prin intermediul şi

---

* Poezie inspirată din volumul Părintelui Ioanichie Bălan: „Istorioare duhovniceşti“, Ed. Episcopiei Romanului, 1996;

comuniunea rugăciunii, este un lucru extraordinar, ce este caracteristic, mai ales, Sfinților. Atunci când inima noastă ni se întristează, pentru cineva, înseamnă că cel adormit nu e dincolo la loc de odihnă, ci la loc de durere şi suferință, şi trebuie să acționăm şi să facem tot ceea ce este posibil, pentru a-i uşura suferința. /1.

Între lumea aceasta şi cealaltă este o puternică legătură. Sufletul, aflat în impas dincolo, nu se mai poate ruga pentru noi, ca mijlocitor şi nu mai poate face nimic nici pentru propriul lui duh, pentru mântuirea sau îmbunătățirea stării lui.

Este bine ca neamul nostru să aibe cât mai multe suflete fericite în Rai, care să mijlocească pentru noi.

Rugăciunea Sfântului Vasile cel Mare

Cel ce trimiți lumina şi purcezi şi răsari soarele peste cei drepți şi peste cei nedrepți, peste cei răi şi peste cei buni şi cu lumina cea de ziuă luminezi toată lumea, luminează şi inimile noastre. Stăpâne al tuturor, dăruieşte-ne nouă mereu să facem cele plăcute Ție! Păzeşte-ne de tot păcatul şi de toată lucrarea cea rea! Izbăveşte-ne pe noi de toate săgețile ce zboară ziua şi de puterile cele potrivnice, pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, ale cereştilor puteri, slujitorii Tăi cei fără de trup şi ale tuturor sfinților care din veac au bineplăcut Ție! Căci Ție se cuvine să ne miluieşti şi să ne mântuieşti pe noi, Dumnezeul nostru, şi Ție slavă înălțăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Bibliografie

Biblia cu Vechiul şi Noul Testament şi Psalmii,
„Carte de rugăciuni“: „Din rugăciunile dimineții“, Ed Inst. Biblic Buc. 2000; Psaltirea;
Pr. Ioanichie Bălan: „Pelerinaj la Locurile Sfinte“, Ed. Ep. Romanului ,1992;
Pr. Dimitrie Bejan: „Bucuroile suferinței“, Ed. Cartea Moldovei, 1996;
Pr. Dimitrie Bejan: „Bucuriile suferinței“, Ed. Cartea Moldovei 1995;
Arhim. Ioanichie Bălan: „Părintele Paisie Duhovnicul“, Ed. Mitropoliei Moldovei, Iaşi 1993;
Părintele Ilie Cleopa: „Predici la Praznicele Împărăteşti“, Ed. Episcopiei Romanului 1996;
Pr. Ilie Cleopa: „Predici din Duminici şi sărbători“, Ed. Episc. Romanului,

1. Cei de dincolo, aflați în suferință, ne cer ajutorul, apărându-ne-n vis cu durere. Pr. Valer Irimia: „Calendar duhovnicesc“;

1996;
Pr. P. I. David: „Caută şi vei afla predici“, Ed. Episcopiei Argeşului 1996;
Pr. Paulin Lecca: „De la moarte la viaţă“, Ed. Paideea 1996;
Sfântul Grigorie de Nazianz: “Poezii“;
Pr. Prof. Const. Galeriu: „Cuvânt la Duminica a VIII a după Rusalii“, Buc. 1990;
Sfântul Siluan Athonitul: „Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei“, Ed. Deisis, Alba Iulia 1994;
Pr. Sofian Boghiu: „Predici“;
Sfântul Ioan Gură de Aur: „Cuvântul XV la Matei“
Părintele Constantin Galeriu spunea în lucrarea sa „Despre Fericire“
Sfântul Ioan Gură de Aur: „Omilii“;
Pr.Arhim.Ioanichie Bălan:„Istorioare duhovniceşti“, Ed. Episc. Romanului 1994;
Pr. Paulin Lecca: „De la moarte la viaţă“, ed. Paideea 1994;
Ep. Kallistos Ware: „Împărăţia lăuntrică“, Ed. Cristiana, Buc. 1996;
Arhim. Serafim Man: „Adevăruri trăite, învăţături folositoare“, Ed. Episc. Maramureşului, Baia Mare 1993;
Reimond Moody: „Viaţă după viaţă“, Ed. Ştiinţifică.
Micu Serafim: „Epopeea Hristica“ vol. 1-12;
Simion Mehedinţi: „Parabole şi învăţături“, Ed. Cugetarea, 1944;
Ieromonah Serafim Rose: „Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor“, Ed. Sofia, Buc. 2001;
Pr. Serafim Rose: „Sufletul după moarte“, Ed. Anastasia, Buc. 2002;
Henryk Sinkiewicz în romanul istoric „Quo vadis“., Ed. Cartea românească
Pr. Petre Teodor: Hrană duhovnicească“;
Pr. Paisie de la Mânăstirea Plumbuita: „Predici“;
Solomon: „Proverbe“;
Al T. Stamatiad:. „Pe Drumul Damascului“, Ed. E.S.P.L.A. 1944
Sfântul Serafim de Sarov: „Despre scopul vieţii creştine“, Mânăstirea Slătioara î995;
Sfântul Simeon, Noul Teolog: „Discursuri teologice şi etice“;
Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Viaţa lăuntrică“, Ed. Sofia, Bucureşti, 2000;

GRIGORE VIERU
(Poet basarabean creştin-unionist, bard de suflet al tuturor românilor)

Poetul român, Grigore Vieru, s-a născut în Moldova de dincolo de Prut, în Basarabia, satul Lipcani, în luna februarie a anului 1935, într-o casă săracă de țărani plugari, ridicată cu un secol în urmă de bunicul Nicuță.

Părinții, plugari şi ei, i-au stat alături copilului, până a început războiul şi tatăl a fost luat pe front. La terminarea războiului, tatăl a fost luat prizonier şi-a murit în anul 1945, lăsându-l pe micul Grigore orfan. Mama poetului nu s-a mai recăsătorit şi a muncit din greu, ca să-şi crească feciorul. Ea l-a dat la carte şi la-ngrijit, până când el a devenit absolvent al facultății de litere şi apoi un om mare, poet şi chiar deputat.

Poet patriot, creştin-unionist, poetul Grigore Vieru a luptat pentru independența Moldovei şi pentru unirea ei cu țara; a luptat pentru limba română cu grafie latină, pentru cele trei culori ale steagului românesc, pentru libertate, neam şi țară.

Pentru întreaga lui activitate, poetul a fost ales în România membru corespondent al Academiei Române, a fost desemnat de Universitatea Bucureşti cu titlul academic de Doctor Honoris Cauza şi propus de Republica Moldova pentru Premiul Nobel pentru pace.

Grigore Vieru este un poet liric patriot. Cele mai importante teme ale poeziilor sale sunt pământul românesc, limba română, familia şi mai ales mama poetului care revine mereu în versuri ca o dulce obsesie.

Viața grea şi contactul, încă din copilărie, cu moartea, de pe când se ruga la crucile tatei şi-ale bunicului, aşezate alături *, vor adăuga poetului şi obsesia morții, temă ce va reveni mereu ca un leitmotiv, formându-l pe poetul creştin, constructiv, după tiparele eroilor şi mucenicilor neamului, ce-au băut pân' la fund paharul de fiere şi sânge.

Şi precum şi Sfântul Siloan Athonitul ne spunea: „Ține mintea ta în iad şi nu deznădăjdui", sau Sfântul Grigorie cel de Dumnezeu cuvântătorul spunea: „Gândeşte-te la moarte, ca şi cum ai muri mâine, dar munceşte ca şi cum n-ai muri niciodată", aşa a trăit şi poetul până la vârsta de 74 de ani, până când moartea a venit cu de-a sila, bătându-i în poartă.

Poetul Grigore Vieru s-a stins, după un grav accident, la Chişinău, în noaptea de 18 ianuarie 2009 şi a fost înmormântat cu funerarii naţionale la cimitirul din Chişinău, la 20 ianuarie.

Toate vremurile au avut eroi şi mucenici din neamul acesta. Întreg pământul nostru românesc este un mormânt de obşte, de unde răsare bucata de pâine, obrazul lui Dumnezeu.

Vă voi prezenta mai jos câteva poeme în care se regăsesc principalele teme şi obsesii ale poetului. Multe dintre versuri, au intrat deja în conştiinţa naţională a românilor şi au devenit cu vremea balade pe care le murmură toţi creştinii de pe ambele maluri ale Prutului.*

POEME DE SUFLET, DEVENITE CÂNTĂRI ALE ROMÂNILOR

TRICOLORUL

Străine pofte ne-au răpit
Când via dulce, când ogorul
Dar nimeni nu a izbutit
Din piept, să smulgă Tricolorul.
Fusese vremea mult prea cruntă,
Şi-atât ne-a ars de dânsul dorul,
Că azi ne strângem şu la nuntă
Şi la botez cu Tricolorul.

Atât de minunat scânteie,
De crezi că de pe bolţi albastre,
L-a rupt Hristos din curcubeie
Şi l-a dat românimii noastre.
E cald sub el, ca sub o rană,
Ce-a chinuit Mântuitorul,
E cald în Ţara cea Ştefană,
Ne încălzeşte Tricolorul.

Trei culori şi-o singură iubire
Românească,
Trei culori şi-o singură vorbire
Românească!

---

* Cele şapte cântări pe versurile poetului Grigore Vieru, au fost interpretate, pretutindeni unde trăiesc români, de sotii Doina şi Ion Aldea-Teodorovici.

Trei culori şi-o singură credinţă
Românească,
Trei culori şi-o singură fiinţă
Românească!

Străine pofte ne-au răpit
Când via dulce, când ogorul,
Dar nimeni nu a izbutit
Din piept să smulgă Tricolorul.
Sub a lui pânză cu dreptatea,
Mai strâns unească-se poporul,
Sus, cât mai sus latinitatea,
Sus inima şi Tricolorul!

Trei culori şi-o singură iubire
Românească
Trei culori şi-o singură vorbire
Românească,
Trei culori şi-o singură credinţă
Românească
Trei culori şi-o singură fiinţă
Românească!

CLOPOTUL ÎNVIERII

La mănăstirea cea Căpriană
Bate un clopot în zi de Duminică.
La Căpriana rană pe rană,
Rană pe rană în taină se vindecă.

Intră în templu, om al durerii,
Nu-i o ruşine să intri-n Biserică,
E o ruşine liniştea serii
A o preface-n cazarmă isterică.

Bate un clopot ca o chemare,
La Căpriana în miros de crinişte,
Iar de la Putna, sfântă şi mare
Dangăt de aur răspunde în linişte.

Semn că ne vede, semn că ne-aude
Dragostea Putnei în zi de Duminică,

Când în lumina zilelor ude,
Rană pe rană în taină se vindecă.
Bate frumos un clopot,
Bate un clopot

Al Învierii şi Bunei Vestiri.
Vine din cer un şopot,
Vine un şopot
Şi mă ridică din mari pustiiri.

RĂSAI

Dragu mi-i a te cânta
Scrisule, venit din stele,
Orice literă a ta,
Ca pe ochii maicii mele
Dornic o sărut.

Bucură-te, scris latin,
Că pe valea dulce-amară,
N-ai venit ca un străin,
Aivenit la tine-n țară
Şi la frații tăi.

Mere purpurii pe ram,
Văi cu spic de aur pline,
Totuşi, ce săraci eram,
Neavându-te pe tine,
Scrisule cel scump.

Bicură-te, scris latin,
Că pe valea dulce-amară,
N-ai venit ca un străin,
Aivenit la tine-n țară
Şi la frații tăi.

Răsai, răsai, răsai,
Ca grâul cel verde,
Ca lacrima,
Răsai, răsai, răsai
Şi nu te mai pierde,
Iubirea mea.

IARTĂ-MĂ

Iartă-mă, ți-e părul alb, înzăpezit
Iartă-mă, că lângă tine eu nu sunt,
Iartă-mă, cu ochii stai mereu la drum,
Iartă-mă, de-atâta timp nu ne văzum.
Iartă-mă, se duc țipând cocoarele,
Iartă-mă, asfinte rece soarele,
Iartă-mă, e timpul nu ştiu cum, grăbit,
Iartă-mă, nu îndeajuns eu te-am iubit.

Rozele nu ție, mamă, ți le-am dus
Pozele, nu pe-ale tale-n răni le-am pus,
Cântece, nu pentru tine eu am scris,
Iartă-mă, pe alta o visai în vis.

REAPRINDEȚI CANDELA

Reaprindeți candela-n căscioare,
Lângă busuiocul cel mereu
Degerat la mâini şi la picioare,
Se întoarce-acasă Dumnezeu.

Doamne, Cel din slăvile creştine,
Tu păcate n-ai fi săvârşit
Dar te-au dus acolo şi pe Tine,
În Siberii fără de sfârşit.

Frigul ninge şi pustiul plouă,
Degerată-mi este inima,
Doamne, bine nu ne-a fost nici nouă,
Fără sfatul şi lumina Ta.

Doamne, intră şi-n a mea chilie,
Şi-amândoi, răniți şi înghețați,
Să ne încălzim cu bucurie,
Unul lângă altul, ca doi frați.

Toate le ierți, Doamne, de sus,
Cu blândețe măiastră,
Chiar şi pe cei, care Te-au dus,
În Siberii de gheață.

PENTRU EA

Pentru ea la Putna clopot bate,
Pentru ea mi-i teamă de păcate,
Pentru ea e bolta mai albastră,
Pentru limba, pentru limba noastră.

Pentru ea ninsori se cern din spații,
Pentru ea puternici sunt Carpații,
Pentru ea e caldă vatra poamei,
Pentru limba, pentru limba mamei.

Pentru ea noi văruim pereții,
Pentru ea mai sunt răniți poeții,
Pentru ea cresc florile visării,
Pentru limba, pentru limba țării.

Dumnezeu prima oară,
Când a plâns printre astre,
El a plâns peste țară,
Cu lacrima limbii noastre.

Urmează alte versuri de suflet ale poetului Grigore Vieru, din volumul „Rădăcina de foc“, Ed. Univers, Bucureşti, î998

STARE

Puternic nu sunt,
Nu pot fi de față
Cu sângele meu
Când e rănit
Nu îndrăznesc,
Să calc în picioare
Vipera ce m-a încolțit.
Nu pot până la capăt
Cântecul duce, scriind.
Parcă-aş ara cu o cruce.
Dorm iepureşte şi-mi pare,
Că nu mai vin zorii.
Îngheț fără lira alb-a ninsorii.
Tulbure, Doamne,
Mi-aş rătăci sufletul,

Tulbure şi-mprăştiat,
Cocoşul de aur al cerului,
De l-aş găsi dimineaţa tăiat
Puternic nu sunt,
Nu pot o casă dura.
O cruce nu pot ciopli.
Cocorii se duc
Şi nu-i pot opri.
Stelele cad
Şi nu le pot la loc ţintui,
Vremea, ca viscolul, te acoperă.
Cum să te apăr,
Mamă, fluture fericit,
Soare,
În aceeaşi clipă,
Răsărit şi-asfinţit?
Tulbure, Doamne,
Mi-aş rătăci sufletul.

SFÂNTUL

Voia să mângâie cu palma
Părul nevestei,
Dar şi-a lăsat mâinile,
Pe câmpul de luptă.
Voia să ia plugul,
Din mâinile ei,
Şi coasa.
Privind cum oboseşte ea,
El singur obosea.
Voia seara,
Să-şi lase pe genunchi
Mâinile.
Vroia, uneori, să izbească
Cu pumnul în masă.
Voia să arunce
Milostenia cazonă;
Nu putea primi ceva,
Nemuncit de braţele sale.
Voia să-şi ducă mâna
La inimă.
Era Sfânt,
Când a murit.

Nevasta voia să-i pună pe piept
Mâinile ei,
Pe când undeva,
În pământuri străine,
Creştea din palmele sale
Firul de iarbă:
Linia vieţii lui,
Care părea lungă
Şi liniştită.

IARTĂ-MĂ

Iartă-mă, Doamne,
că-Ţi alung pâinea...
Dar orice pită
e o gură fără cuvânt.
De-abea Te mai pot zări,
prin atâta fum,
în care pâini se coc!
De ce nu ne-ai dat
altceva în loc?
De pildă raza de soare,
pe care să o ronţăi blând?
Iar cine îşi doarme ziua
să rămână flămând.
Stăpâne,
mi-i gura pecetluită
c-o pâine.*

Rugăciune pentru împăcare şi dragoste pentru vrăşmaşi

Doamne, miluieşte pe cei ce mă urăsc, se sfădesc cu mine şi mă ocărăsc; asemenea şi pe cei ce mă grăiesc de rău, ca nu cumva vreunul din ei să pătimească ceva rău pentru mine, necuratul, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie. Ci-i sfinţeşte pe dânşii cu mila Ta, şi-i acoperă cu bunătatea Ta, Preabunule Stăpâne. Amin!*

---

* Versuri de suflet ale poetului creştin, Grigore Vieru, din volumul „Rădăcina de foc“, Ed. Univers, Bucureşti, î998

* Din „Carte de rugăciuni“, Ed. Institulului Biblic, Bucureşti 2000.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....5
Rugăciune.....7
Geneza.....7
La facerea lumii.....7
Despre evoluție.....9
Ziditorul.....10
De la moarte la Înviere şi de la Eva la Sfânta Fecioară Maria.....12
Adam 13
Adam şi Eva.....19
Despre Sfinți.....21
Toți Sfinții.....22
O întâmplare cu îngeri, petrecută la Sfânta Mânăstire Nămăieşti.....23
Arhanghelii la Nămăieşti.....24
Despre duhuri.....26
Imaginația.....27
Lacrimi sfinte.....30
Pravila Sfântului Serafim.....31
Despre păcat.....32
Cele 12 trepte ale păcatului.....34
Rugăciune.....39
Despre păcatul minciunii.....40
Unde mergem.....42
Culorile păcatelor.....44
Culorile păcatului.....47
„N-am venit să stric Legea, ci să împlinesc“.....48
Legea Harului şi-a Iubirii.....52
Ce este Semnul lui Iona.....54
Semnul lui Iona.....57
Cele şapte păcate 60
Spovedanie.....61
Despre Sfânta Cruce.....63
Funcțiile şi semnificațiile Sfintei Cruci.....64
Puterea Sfintei Cruci.....66
Făgăduința Duhului Sfânt.....67
Rugăciune la Duhul Sfânt.....69
Sfântul Grigorie de Nazianz, cel mai mare poet al creştinătății.....70
Imn de seară.....71
Altă mulțumire.....72
Despre Sânul lui Avraam.....73
Lazăr.....76

Dreptul Iosif.....77
Sfânta Elisabeta.....79
Iisus pe Muntele Fericirilor.....80
Ultimii martori.....81
Despre rugăciune.....83
Tatăl Nostru.....84
Teamă de Dumnezeu.....86
Despre cuvintele Maicii Domnului.....88
Copilăria lui Iisus.....93
S-a terminat vinul.....97
„Facă-se voia Ta“, tăierea voii.....98
Ajută-mă, să Te urmez.....106
Cum au mulțumit voevozii pentru mila lui Dumnezeu.....106
Rugăciunea din urmă la Putna.....108
Legendă cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.....110
Sprijin Ceresc.....110
Din „Acatistul Sf. Mare Mucenic Gheorghe.....112
Despre proorocii mincinoşi.....112
Lupii între oi.....113
Maica Domnului se roagă pentru cei adormiți.....114
La plecare.....115
Mama.....116
Rugăciune la Maica Domnului pentru cei vii şi cei adormiți.....119
Maica Domnului la iad.....120
Despre iertarea aproapelui şi iubirea de vrăşmaşi.....121
Iubiți-vă.....124
Rugăciunea vameşului şi-a fariseului.....126
Rugăciunea vameşului (Iisuse).....127
Maica Domnului mijloceşte pentru noi, păcătoşii.....133
La icoană.....133
Duhovnicul lui Ştefan cel Mare.....136
Daniil Sihastrul.....136
Chipul Maicii Domnului.....139
Călugărul căruia i s-a arătat Maica Domnului.....142
De vei veni, Măicuță.....143
Semnificația zilei de Duminică în Sfânta Scriptură.....147
De câte feluri sunt crucile.....148
Mărturisire de credință.....148
Ramura înflorită.....149
Îndoite sunt toate.....151
Despre dragostea şi armonia universală.....151
Cine este Maica Domnului.....152
Poetul Picu Pătruţ, cel mai mare poet creştin al românilor.....152

Versuri pentru Fecioara Maria.....153
Viers pentru versuri de mulțumită.....156
Rugăciune.....158
Despre smerenie.....158
Sf. Ioan Simeon „Imnul al V lea“.....159
Valoarea sufletului.....159
Zbor cu îngeri.....161
O mie de ani, Doamne.....163
Cântările Raiului.....163
Tovarăş nevăzut.....165
Urme de paşi pe nisip.....166
Îngerii Domnului.....168
Îngerii buni aduc bucurie.....169
În cor cu Sfinții îngeri.....170
Stefan cel Mare şi Sfânt.....171
Rugăciuni scurte.....173
Rugăciune.....173
Vă voi face pescari de oameni.....175
Pescuitul minunat.....176
Furtuna.....177
Povețele dreptului creştin 179
Interogații cu răspuns în Rai.....180
Interogație.....180
Salcâmul.....181
Vederea duhovnicească.....183
Eu simt.....183
Vor fi cu noi şi mai departe.....184
Călăuze cereşti.....186
Stâlp de nor şi stâlp de foc.....187
Facă-se voia Ta.....189
Aşa va fi.....189
Alte călăuze cereşti, Îngerii Domnului.....190
Mai vin pe lume.....190
Părintele Paulin Lecca: Despre ce este Raiul şi iadul.....191
Sfârşit creştinesc.....192
Troparul pentru cei adormiți.....193
Rugăciune de pomenire pentru cei adormiți.....193
Va cerne mâna Ta.....194
Clopotele.....194
Rugăciune pe o frunză.....195
Despre lumina vieții de dincolo.....196
Din ciclul „Ioane“.....198
Aşteaptă pe Domnul, Ioane.....198

Germinare.....199
În memoria țăranului român.....200
Mânie sfântă.....201
Rugăciune.....203
Trepte spre Rai.....203
Ascultarea şi blagoslovenia.....204
Viață după viață.....205
Strâmtă-i calea.....206
O mărturie de credință a unui suflet întors din lumea de dincolo.....207
Trupul……..208
O altă perspectivă de a privi crucile de pe morminte.....214
Lacrimile neascultării.....214
Rugăciunile de mijlocire ale Bisericii 216
Rugăciunea Sfântului Vasile cel Mare.....217
Bibliografie.....217

Grigore Vieru, poet creştin basarabean, patriot şi unionist ……219

Poeme de suflet, devenite cântări ale românilor.....220
Tricolorul.....220
Clopotul Învierii.....221
Răsai.....222
Iartă-mă.....223
Reaprindeți candela.....223
Pentru ea.....224
Stare.....224
Sfântul.....225
Iartă-mă.....226
Rugăciune.....226
Cuprins.....227

Tipărită la Tipigrafia digitală
– ECAS TRADE –
Bucureşti
2009

ISBN 978-973-0-07067-5